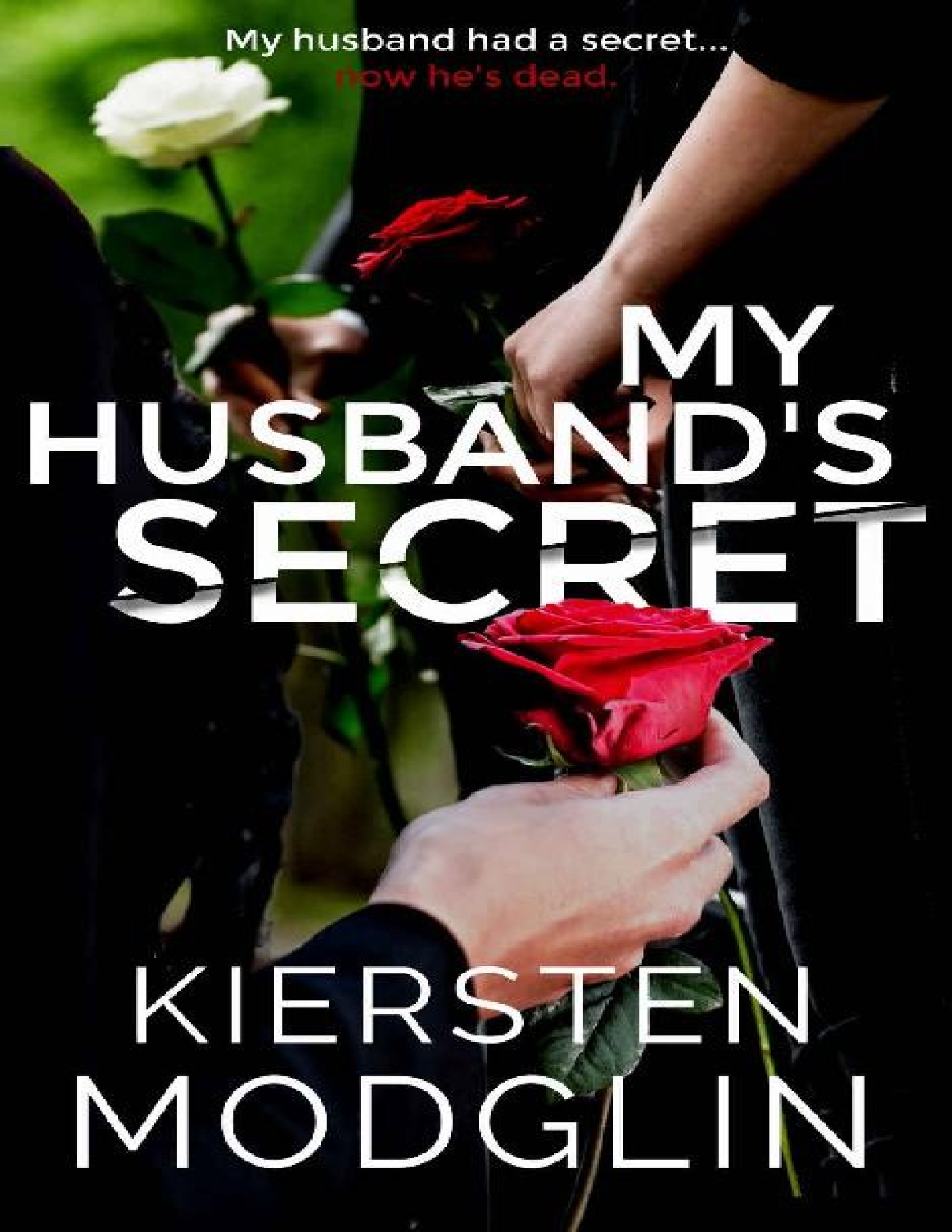

My husband had a secret...
now he's dead.
MY HUSBAND'S SECRET
KIERSTEN MODGLIN

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

KOCAMIN SIRRI

OceanofPDF.com

KIERSTEN MODGLIN

OceanofPDF.com

Copyright © 2020 by Kiersten Modglin
Tüm hakları saklıdır.
Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntıların kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.
Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Mekânlar, olaylar, ticari kuruluşlar veya gerçek kişilerle -yaşayan veya ölmüş- olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

www.kierstenmodglinauthor.com
Kapak Tasarımı: Tadpole Designs
Düzenleme: Three Owls Editing
Düzeltme: Kardeşimin Editörü
Biçimlendirme: Tadpole Tasarımları
İlk Baskı: 2020
İlk Elektronik Baskı: 2020

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

Bölüm 1
Naomi
Bölüm 2
Clara Bölüm 3 *Alaina*
Bölüm 4
Naomi
Bölüm 5
Clara Bölüm 6 *Alaina*
Bölüm 7
Naomi
Bölüm 8
Clara Bölüm 9 *Alaina*
Bölüm 10
Naomi
Bölüm 11
Clara Bölüm 12 *Alaina*
Bölüm 13
Naomi
Bölüm 14
Clara Bölüm 15 *Alaina*
Bölüm 16
Naomi
Bölüm 17
Clara Bölüm 18 *Alaina*
Bölüm 19
Naomi

Bölüm 20
Clara Bölüm 21 *Alaina*
Bölüm 22
Naomi
Bölüm 23
Clara Bölüm 24 *Alaina*
Bölüm 25
Naomi
Bölüm 26
Clara Bölüm 27 *Alaina*
Bölüm 28
Naomi
Bölüm 29
Clara Bölüm 30 *Alaina*
Bölüm 31
Naomi
Bölüm 32
Clara Bölüm 33 *Alaina*
Bölüm 34
Naomi
Bölüm 35
Clara Bölüm 36 *Alaina*
Bölüm 37
Naomi

Kocamın Sırrı'nı beğendiniz mi?
Bir sonraki Kiersten Modglin kitabını kaçırmayın! Teşekkür
Yazar Hakkında
Ayrıca yazar: Kiersten Modglin

OceanofPDF.com

Dışarıdaki sıcak çay içenlere - ruh
ve buhar içindeki kız kardeşlerime

OceanofPDF.com

"Gerçekte ne olduğumuzu gösteren, yeteneklerimizden çok seçimlerimizdir."

JK ROWLING

OceanofPDF.com

BİRİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

NAOMI

Bugün her şey değişecek.

Hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı.

Gökyüzü, kalbimde belirdiğini hissettiğim bulutlar kadar karanlık ve fırtınalıydı. Karnım endişe dolu bir şekilde arabadan indim. Arka kapıyı açarak kızımın yanağını salyayla kaplı araba koltuğu kayışından kurtardım. "Becca, uyan tatlım," dedim onu koltuğundan dikkatlice kaldırarak. "İşte geldik." Çocuğu göğsüme bastırdım, bir elim ensesindeydi.

Minik bedeni kollarımda kıpırdandı. Uykusunda dudaklarını birbirine çarptı ve başını diğer tarafa çevirdi. Bir şeyler mırıldandı, uyanık değildi ama yine de tamamen uykuya dalmamıştı. Yanağımı onunkine yasladım.

Onu uyandırmanın bir anlamı olmadığına karar verdim. Herhangi bir seçenek olsaydı, ben de bu korkunç gün boyunca uyurdum.

Vıcık vıcık çimenlere baktım, sonbahar yaprakları en iyi siyah topuklu ayakkabılarıma yapışmıştı. Uzakta, tabutunu korumak için kurdukları mavi çadırı görebiliyordum. Etrafta kimse yok gibiydi, bu beni pek de şaşırtmadı. Küçük topluluğumuz için yaptığı onca şeye rağmen Lucas pek sosyal ya da sevilen biri sayılmazdı. En azından Lucas aracılığıyla yaptığım her şey.

Rüzgâr hızlanmaya başlayınca kestane rengi saçlarımın bir kısmını yüzümden geriye doğru taradım ve kızımı göğsüme doğru çektim. Ona daha kalın bir ceket almalıydım ama evden ilk çıktığımızda hava o kadar da soğuk görünmemişti. Bu senin için Tennessee sonbaharıydı. Ne bekleyeceğinizi asla bilemezsiniz.

Belki de her şeye karşı hissizleşmiştim. Havaya, ne giyeceğime, ne söyleyeceğime. Nasıl yaşayacağım. Her şey biraz anlamsız geliyordu. Bir koca kaybetmek.

Bunu sana yapacağını tahmin etmiştim.

Sonunda çadıra vardığımızda ayak bileklerime kadar dondurucu soğuk suya batmıştım, bacaklarım kızımın ağırlığından titriyordu. Bu kadar büyümesi beni öldürüyordu. Lucas'ın avuçlarına neredeyse tamamen sığabildiği günleri çok net hatırlıyordum ama şimdi neredeyse benim yarı uzunluğumdaydı. Ölümün insanı iç gözlemci yaptığını fark ediyordum. Daha önce hiç olmadığı kadar duygusal düşünceler aklıma geliyor, kabul edilmek için yalvaran bir intikamla üzerime çöküyordu. Ele alınmayı. Hissedilmeyi talep eden bir acı.

Kocam ölmüştü. Kızım
büyüyordu. Yakında
yalnız kalacaktım.

Tabuta ulaştığımda papazla göz göze geldim. Oldukça kısa boylu ve tombuldu, vahşi, gri kaşları ve burnunun üzerinde çilleri vardı. Gri saçları yana doğru taranmıştı, jöleyle öylesine toplanmıştı ki sanki kasırgada bile kıpırdamayacakmış gibi görünüyordu. Bana küçük bir gülümseme sundu, dudakları soğukta mor ve inceydi. Cenaze evindeki kısa görüşmemiz dışında onu tanımıyordum. Lucas dindar değildi ve benim de maneviyatla ilgili şüphelerim vardı, bu yüzden kiliseyi hiç araştırmamıştık. Sanırım ihtiyacınız olana kadar böyle şeyleri düşünmüyorsunuz.

Kapalı bir tabut tercih etmiştim - gerçi bana başka bir seçenek sunulmamıştı. Cesedi görülecek durumda değildi. Tüm hasarla birlikte, onu bu şekilde görmek benim için çok fazla olurdu. Özellikle de Becca için. Bunun yerine, onu tabutun yanındaki şövale üzerinde duran büyük boy fotoğrafla hatırladık, kendi seçtiği bir fotoğraf. Fotoğrafta gülümsüyordu, başlangıçta pek çok gün yaptığı gibi sıcak ve arkadaş canlısıydı. O zaman da çekiciydi, sonra da, ama sadece gerektiği zaman. Becca kollarımda kıpırdanarak beni gerçeğe döndürdü. Hâlâ her şeyi anlayamayacak kadar küçüktü. Sürekli onu soruyor, ne zaman bizimle eve döneceğini merak ediyordu. Uzun vadede onu hatırlayıp hatırlamayacağını merak ediyordum. Elbette fotoğraflar ve videolar olacaktı. Ona babasının hikayelerini ve hayatımıza kattığı tüm iyilikleri anlatacaktım ama kötülükleri anlatmayacaktım.

Karanlığı bilmesine gerek yoktu. Zaten
artık bir önemi de yoktu.

Mezarlığa yaklaşan başka birini fark ederek başımı kaldırdım. Davetsiz misafir bir kadındı ama tanıdığım biri değildi. Uzun boyluydu ve

İnce, benimle ilgili her şeyle sarsıcı bir çelişki. Pençe gibi iki parmağının arasında tuttuğu sigarasının dumanını rüzgâra üflüyordu. Bir elimi Becca'nın yüzüne koydum ve aramızdaki mesafenin zaten çok fazla olmasına rağmen bir adım daha uzaklaştım.

Hava bulutlu olmasına rağmen büyük bir güneş gözlüğü takıyordu, bronz bacakları soğuktan titriyordu ve tayt giymemişti. Onun için neredeyse üzülecektim, belli ki perişan haldeydi ama zihnimde dönüp duran yakıcı sorulardan başka bir şeye odaklanamıyordum: kimdi o? Kocamı nereden tanıyordu?

Islak zemine atmadan önce sigarasındaki son beyaz parçanın turuncu renkte yanışını izledim, rüzgarın yönü değiştikçe bayat koku bana doğru taşındı. Titreyen elleriyle tabuta doğru ilerledi ve avuçlarını benim seçtiğim meşenin üzerine koydu. Etrafıma bakındım, kısa bir süre yanlış mezara gitmiş olabileceğini düşündüm ama bugün bu mezarlıkta başka bir tören yapılmıyordu. Çoğunluğu Lucas'ın hastanede birlikte çalıştığı insanlardan oluşan bir grup yavaş yavaş çadırın altına gelmeye başladı. Sempatik gülümsemeler sunan birkaç tanıdık yüz gördüm. Yeni gelenlerden bazıları sarışınla konuştu. O zaman onun da onlardan biri olduğu anlaşılıyordu. Lucas'la birlikte çalışmış biri. Görünüşe bakılırsa, onu çok önemseyen biriydi.

Gelen trafik durduğunda, çadırın altında sessizce durduk, papaza, kocam ve onunla birlikte götürdüğü sırlar sonsuza dek toprağa verilmeden önce son sözleri söyleyecek olan ciddi adama baktık.

Toplamda on kişiden azdık. Bu neredeyse hiç olmamasından daha kötüydü.

"Başlamaya hazır mıyız?" diye sordu papaz nefes nefese, gözleri benimkilere kilitlenmiş bir halde.

Düşünmeden başımı salladım. Buna nasıl cevap vermem gerekiyordu? Kocama veda etmeye nasıl hazır hissedebilirdim ki?

Yüzümdeki endişeyi okumadan boğazını temizledi ve küçük kalabalığa hitap etmek için harekete geçti. "Bugün geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim. Naomi ve ailesinin, hepimiz için zor geçecek bu günde verdiğiniz destek için minnettar olduklarını biliyorum." Elindeki İncil'i açtı ve bana baktı. *Hepimiz için zor bir gün.* Bu yılın en hafif tabiriydi, değil mi? Tahminime göre, insanların çoğu akşam yemeğinden sonra dışarı çıkacaktı.

ya da hiç umursamadan işlerine geri döneceklerdi. Hayatları devam edecekti. Tekrar gülmeyi hayal edebilirlerdi. Yarını düşündüğümde hissettiğim zayıflatıcı acı olmadan nefes alabilirlerdi. Gelecek hafta. Gelecek yıl.

O olmadan bunların ne anlamı vardı ki?

Lucas iş arkadaşları ve dostları için benim onu sevdiğimin yanında hiçbir şey ifade etmiyordu. Zor bir gün değildi. Hayatımın en kötü günüydü. Başka kimse bunu anlamadı.

"Lucas Martin sevgi dolu bir eş ve baba, sadık bir cerrah ve Nolensville toplumunun güvenilir bir üyesiydi. O..."

Kelimeler göğsüme çarparak yarım adım geri atmama neden oldu ve keskin bir şekilde nefes aldım.

Lucas'tı.

Lucas artık yok.

Sol tarafımda bir şey dikkatimi çektiğinde dinlemeyi bıraktım, kelimelerin kulaklarımda yumuşak bir sükûnete dönüşmesine izin verdim. Başımı hafifçe çevirip park ettiğim yere doğru baktım. Kuzguni, pixie kesimli saçları olan bir kadın aceleyle ilerliyordu, botları ıslak zeminde hızla ilerlerken siyah trençkotu arkasından fırlıyordu. Töreni bozmadan içeri girebilmek için adımlarını yavaşlatarak yaklaştığında, güzelliği karşısında hemen hayranlık duydum. Özenle çizilmiş kaşları ve kanatlı eyeliner'ı olan iri, yuvarlak gözler; dolgun, kahverengi dudaklar; ve zaten yüksek olan elmacık kemiklerini vurgulamak için bir miktar bronzlaştırıcı. Ona bakmaktan kendimi alamıyordum. Onda tuhaf bir şekilde tanıdık gelen bir şeyler vardı ama çıkaramıyordum. Kimdi o? Lucas'ı nereden tanıyordu?

Katılımcıların çoğu neredeyse yabancı olsa da, en azından ben onları tanıyordum. Ama bu iki kadın, sarışın ve esmer olan, benim için yabancıydı. O halde nasıl oluyordu da her ikisinin de gözlerinde kocamın vefatına dair taze yaşlar vardı?

Becca kollarımda kıpırdanarak beni gerçekliğe geri döndürdü ve bebekliğinden beri yapmadığım gibi onunla birlikte zıplamaya başladım. Sakin kalmasına, uyumamasına ihtiyacım vardı. Sadece günü, o anı atlatmamız gerekiyordu ve sonra kendime her şeyin yoluna gireceğine dair yemin ettim.

Hayır.

Her şey *daha iyi* olurdu.

TÖREN BİTTİKTEN SONRA insanlar hemen arabalarına doğru çekilmeye başladı. Birkaçı Becca ve bana hızlıca sarıldı ve nazik sözler söyledi. Bir kadın evimize yemek gönderilip gönderilemeyeceğini sordu. Başsağlığı dileklerini nezaketle kabul ettim ama yemeği reddettim. Yemek yapmak aklımı başımda tutan tek şeydi, bu yüzden yemeklerimizi hazırlamaktan mutluluk duyuyordum.

Şaşırtıcı bir şekilde, iki yabancı kadın diğerleriyle birlikte gitmedi. Kuzguni saçlı güzel kadın çadırın kenarında durmuş, gözyaşları akarken ellerini yanaklarına silmişti. Sarışın tabuta doğru gittikçe yaklaşıyor, gözleri yaşlarla doluyor ama onları kurulamak için hiçbir hareket yapmıyordu. Kazağının cebinden bir sigara daha çıkardı, çakmağı ucuna kadar kaldırırken elleri titriyordu.

Oflayarak Becca'yı dumandan korudum. "Sakıncası var mı?" diye sordum.

Bir an için kafası karışmış gibi göründü, sonra sigarayı tekrar cebine soktu. "Özür dilerim, düşünemedim. Ben...um..." Bir elini dudaklarına götürdü, sigara içmekten sesi çatallaşmıştı. Sonunda şöyle dedi: "Ben Clara. Sen de Naomi olmalısın."

Başımı salladım, kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yokken beni tanımasına şaşırmıştım. "Ah, evet. Evet, benim."

"Ben... Kaybınız için çok üzgünüm," dedi, sesi güçsüzdü.

"Teşekkür ederim. Lucas'ı nereden tanıyordunuz?"

Sanki üşümüş gibi bir kolunu vücudunun üzerinde kavuşturdu. "Birlikte çalıştık."

"Hastanede mi? Hemşire misiniz?"

"*Doktor*," diye düzeltti ve kendimi berbat bir feminist gibi hissetmeme neden oldu. "Cerrah. Luke gibi."

Luke. Kocamın adının bu şekilde kısaltılmasından her zaman nefret etmişimdir. "Özür dilerim," dedim.

"Sorun değil. Sigara içmemem gerektiğini biliyorum. Aslında birkaç yıldır içmiyorum ama... bugün buna ihtiyacım vardı." O zaman gözleri soğuktu. Uzaktaydı. Sanki söylemek istediği başka bir şey varmış gibi. Omuzlarında daha önce fark etmediğim bir ağırlık vardı. Sessiz bir anın ardından içini çekti ve yüzündeki duygu buharlaştı.

"Bugün her zamanki kuralların geçerli olduğundan emin değilim." Durakladım, içimi bir ürperti kapladı. "O zaman ikiniz yakın mıydınız? Sen ve Lucas?"

Tabutuna doğru başımı salladığımda gözleri daha fazla yaşla doldu. "Bilmiyordun... Öyle olduğunu sanıyordum-" Bu bir soru değildi. Dudakları ince bir onaylama çizgisine bastırılmıştı. Neyi bilmiyordum? Bana bir el

salladı. "Bu

Şu an önemli değil ama sana benden bahsettiğini sanıyordum. Biz... biz yaklaşık on iki yıldır çıkıyorduk."

Cümlesi içimdeki rüzgârı alıp götürdü ve bir adım geri çekildim. "Sen... benim... kocamla mı *çıkıyordun*?" Yüzüm şaşkınlıktan buruşmuş bir halde sordum. Kesinlikle onu yanlış duymuştum. Bu mümkün değildi.

Çenesi düştü ama cevap veremeden köşedeki kadın bize doğru adım atarak araya girdi. "Bir saniye bekleyin," dedi, sesi kederden şaşkınlığa dönüşürken gözyaşları hâlâ akıyordu. "*İkiniz* de Lucas'la mı görüşüyordunuz? *Bu* Lucas'la mı?" Tabutun yanındaki büyük boy portresini işaret etti.

Alay ettim. "Onunla *görüşmüyordum*, onunla *evliydim*. Seni ne ilgilendirir?" Karnımda köpüren öfkeyle talep ettim. "Sen de kimsin?" İki kadına bakarken bedenim öfkeyle titriyordu, birbirimizi tartarken ikisi de aynı şeyi yapıyordu.

İnançsızlıkla başını salladı. "Ben Alaina. Biz... biz nişanlıydık," dedi kadın, konuşurken sesi titriyordu. İnce, solgun parmaklarını dudaklarının üzerine koydu ve bir an için hasta olup olmayacağını merak ettim. "Ölüm ilanını gördüğümde bana yalan söylediğini anladım. Bir karısı olduğunu biliyordum ama... beni iki kadınla mı aldatıyordu?" Göğsünü tuttu, gözlerinden yeni yaşlar süzülürken yere baktı. Parmağında pırlanta bir yüzük parlıyordu. "Buna inanamıyorum..."

"*Seni* aldatmıyordu*," diye* karşı çıktım. "Beni aldatıyordu...
Sen! Ben onun karısıyım. Asıl üzülmesi gereken benim!"

"İkinizden de haberim yoktu," dedi Clara, istemeden oluşturduğumuz üçgenin dışına çıkarak. Yüzü kül rengine dönmüştü, az önce içinde kalan azıcık hayat kırıntısı da zaplanmış gibiydi. "Dürüst olmak gerekirse."

Ona baktım, kalbim göğsümde çarpıyordu. Her an bayılmam tamamen mümkündü. Lucas beni aldatıyor olamazdı. Biliyor olmalıydım. Bunu hissederdim, değil mi? Her şeye erişimim vardı. Telefonuna, banka hesaplarımıza. Ben sadece kayıtsız bir eş değildim. Her şeyi biliyordum. Hiç sırrımız yoktu.

Artık değil.

Onları keşfetmiştim.

Onları çözdüm ve icabına baktım.

Benden bir şey saklamaması gerektiğini çok iyi biliyordu.

Ama görünüşe göre, saklamıştı. Her şeyi mahvedebilecek kadar büyük sırlar saklıyordu ve gözlerini bana dikmiş, gözlerindeki sorulara cevap vermemi bekliyorlardı.

"Yine de beni biliyordun," dedim sonunda, doğrudan Clara'ya bakarak. "Adımı biliyordun. Kim olduğumu."

"Evet. Seni biliyordum." Yavaşça gözlerini kırpıştırdı. "Ama ilişkiniz hakkında değil. Bana Naomi adında bir kız kardeşi olduğunu ve onunla yaşadığını söylemişti," dedi. "Onun sen olduğunu düşündüm. Kızını büyütmeye yardım ettiğini söyledi. Papaz koca ve baba diyene kadar onun hakkında pek bir şey bilmediğimi fark ettim." Yerinde kıpırdanırken yüz ifadesine yine bir gölge düştü. "Luke sır saklamakta iyiydi. Sadece bu kadar büyük olabileceklerini hiç düşünmemiştim."

"*Abla mı?"* Buna inanamadım, ama gerçek gözlerinden okunuyordu. "*Kız kardeşi* olduğumu mu söyledi? Becca'nın onun olmadığını söyledi..." Son misafiriyle vedalaşan papazın çadırımıza yaklaşmasını izlerken sesimi alçalttım. "Kızı mı?"

"Çok üzgünüm," dedi, geriye doğru sendeleyişimi izlerken. "Onu almamı ister misin?" Dizlerim ağırlığımızın altında titrerken kollarımda uyanmaya başlayan Becca'yı işaret etti. Bana söylenenleri anlamaya çalışırken tüm dünya bulanıklaştı. Bu imkânsızdı.

"Kızıma dokunma," dedim öfkeyle ve onu Clara'nın uzanan ellerinden geri çektim.

Alaina, "O piçin bize bunu yaptığına inanamıyorum," dedi.

"Dil!" Azarladım. O sırada Becca'nın gözleri açılmıştı ve etrafına bakındı.

"Anne?" diye sordu. "Neredeyiz biz?"

"Her şey yolunda mı?" diye sordu papaz.

Alaina gözlerini devirdi ve bileğine bir fiske vurdu. "Sadece onu görmek ve veda etmek istiyorum. Bunların hiçbirinin artık önemi yok, değil mi?"

"O benim kocamdı," dedim dişlerimi sıkarak, soruyu duymazdan gelirken gözlerim papaza doğru kayıyordu, hâlâ keşfettiğim şeyle yanıp tutuşuyordum. "Bu benim hayatım. Tabii ki önemli."

Elini kaldırarak benimkinin iki katı büyüklüğündeki yüzüğü daha iyi görmemizi sağladı. Kalbim durdu, damarlarım buz kesti. "O benim nişanlımdı. Gelecek yıl evlenecektik. Bu benim de hayatım, tamam mı?" Dudaklarını parmak eklemlerine bastırırken gözyaşları geri gelmişti.

"Gelecek yıl mı? *Hâlâ* benimle evliydi," dedim başımı sallayarak. Zalim bir şaka gibi hissetmiştim. Çenem gerildi, tüm vücudum zehirle doldu ve kendimi sakinleştirmeye çalıştım ama pek işe yaramadı.

"Geçti anne," dedi Becca, gözyaşlarım dökülmeye başlarken minik elleri yanaklarımdaydı. "Her şey yolunda." Beni teselli etmeyi her zaman sevmişti.

"Onunla nasıl tanıştın ki?" Clara Alaina'ya sordu. "Sen hastanede çalışmıyorsun."

"Hastane dışında başka yerlere de gidiyor," diye kestirip attım, ellerim titriyordu ama bunu neden tartıştığıma dair hiçbir fikrim yoktu.

Alaina beni görmezden gelerek, "Büyükannem onun hastalarından biriydi," dedi. "İkinize de açıklama borçlu olduğumdan değil." Durakladı. "İki yıl önce son ameliyatlarından birinde tanıştık. O öldükten sonra... Lucas yanımda olan tek kişiydi."

"İki yıl önce mi?" Clara sordu, zayıf sesindeki öfke ilk kez ortaya çıkmıştı. "On iki yıldır çıkıyoruz ve evlenme teklif ettiği kişi *sen misin*? Sende olup da bende olmayan ne var?"

"Nişanların hiçbirinin önemi yok çünkü ikinizle de evlenemezdi," diye araya girdim, karnımda öfke kaynıyordu. "Lucas *benim* kocamdı. Becca'nın babasıydı. İkinize de ne sözler verdiğini, ne yalanlar söylediğini bilmiyorum ama bugün onun cenazesi var. İkiniz de giderseniz çok memnun olurum, böylece çocuğumla birlikte yas tutabilirim. Vedalaşmamız gerekiyor."

Clara'nın gözleri Alaina'ya kaydı ve kaşlarını çattı. "Ben de veda etmek istiyorum," dedi.

"Ben de," diye onayladı Alaina. Bana baktı. "Çabucak halledeceğim."

Alaina izin beklemeden tabutun başına yaklaştı. Tabutun üzerine doğru eğildi ve ben de onu kocamın üzerine aynı şekilde örtülmüş olarak hayal etmekten kendimi alamadım. Bir damla gözyaşı yanağından aşağıya, tahtanın üzerine süzüldü. "Seni seviyorum," diye fısıldadı, gözleri kapalı bir şekilde üstünü öptü. Kendimi başka tarafa bakmaya zorladım, görüşüm öfkeyle bulanıklaşıyordu.

Ayağa kalktığında, Clara hızla onun yerini aldı. Tabutun üzerine düşerken hıçkırıkları gürültülü ve iğrençti. Alaina tek kelime etmeden yanımdan geçip gitti ve ben de Clara'nın sessiz mezarlığa yayılan ağlayışlarını izledim.

"Şunu paketleyebilir misiniz lütfen?" Gösteriyi izleyen Becca'nın endişeli yüz ifadesine bakarak sordum. Bunun olduğuna inanamıyordum.

Clara ayağa kalktı, elini damlayan burnunun altına silerken tabuttan uzaklaştı. "Çok üzgünüm Naomi." Dudaklarımı birbirine bastırdım. Ne söylemem gerekiyordu? Her şey yolunda mıydı? Bununla ilgili hiçbir şey yolunda değildi.

Başka bir şey söylemeden arabasına doğru yola koyuldu ve ben Becca, Lucas'ın tabutu, şaşkın bakışlı papaz ve bir yığın sırla baş başa kaldım.

Kocamın cesedinin bulunduğu kutuya doğru korkuyla yürüdüm. Hâlâ yas tutuyordum elbette ama artık içimi dolduran yeni duygular vardı. Kafa karışıklığı. Öfke. Yeni bir tür kalp kırıklığı.

"Bunu bize nasıl yapabildin?" Sesim alçak bir fısıltıya dönüşerek sordum.

"Ben ne yaptım anne?" diye sordu kızım, yanağıma tekrar dokunarak ve yüzümü ona bakacak şekilde çekerek.

Gülümsedim ve bir parmağımı sarmal buklelerinden birinin üzerinde gezdirdim. "Hiçbir şey, tatlım."

"Babam nerede?" diye sordu ve sol tarafımızdaki Lucas'ın şişirilmiş fotoğrafına kilitlenen gözlerini izledim.

"Baban gitti bebeğim," dedim yanağına bir öpücük kondurarak. "Ama o her zaman bizimle olacak." Bunun ne kadar doğru olduğunu fark ettiğimde midemdeki düğümler sıkılaştı. Kocamın seçimlerinin, hatalarının yansımaları hayatımın geri kalanında peşimi bırakmayacakmış gibi bir his vardı içimde.

OceanofPDF.com

İKİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

CLARA

Ağzımda yanan bir sigarayla daireye girdim. Kendime böyle bir müsamaha göstermeyeli çok uzun zaman olmuştu. Luke her zaman nefret ederdi.

Kokusu ve yıllarca yaptığım tıbbi uygulamalar bana verdiği zararı anlatıyordu ama yine de içimde bir şey zor günlerde onu arzuluyordu.

Bugün özellikle zor bir gündü.

Naomi'yle ilk kez tanışmak, Luke'un yalan söylediği her şey hakkındaki gerçeği keşfetmek - yalan söylemek zorunda kaldığım şeyin gerçekliğini korumak - bir arada tutmak için yapabileceğim tek şeydi. Ve bir arada tutmak *zorundaydım*.

Arka arkaya iki ameliyat için yakında hastaneye gitmem gerekiyordu ama yeteneklerimi gözümde fazla büyütmüştüm. Luke'un cenaze haberini aldığımda kendimi kaybettim. Tanrım, kendimi kaybettim. Her nasılsa, gömüleceğini öğrenmek her şeyi gerçek yapmıştı.

Tanıştığımızda, ben stajıma başladığımda ve o benden birkaç yaş küçük, parlak, genç bir cerrahken, onun kendini beğenmiş bir pislik olduğunu düşünmüştüm. Onu daha yakından tanıdıkça bunun tamamen doğru olduğunu anladım. Ama aynı zamanda çekici ve inanılmaz derecede nazik biriydi.

Tıp fakültesine sınıfımın geri kalanından yirmi yıl sonra başladığım için beni yargılamadı. Benimle gurur duyduğunu söyledi. Hayata geç başlamanın cesurca olduğunu söyledi. Donup kaldığımda ilk ameliyatımda bana eşlik etti - yardım etmeyi reddetti ve kendi başıma yapabileceğim konusunda ısrar etti. Ve tabii ki haklıydı. Başardım.

Bu onunla ilgili en güzel anılarımdan biriydi - bana kendi başıma devam etmeyi öğretti. Bilmiyordum ki, beni onsuz bir geleceğe hazırlıyordu.

Bu ne cüret? Bunu bana yapmaya nasıl cüret edersin?

Acı içinde oturma odamızın zeminine düştüm, sert halı dizlerimi ve dirseklerimi sıyırdı. Dairemizdeki her şey onu hatırlatıyordu. Seçmeme yardım ettiği kanepe, asılmasına yardım ettiği perdeler, sadece birkaç hafta önce sevişirken bir kurabiye tepsisini yere ittiğimiz mutfak tezgahı.

Adil değildi. Hiçbiri adil değildi. Ellerimi evimin halısında gezdirirken, vücudum sessiz hıçkırıklarla titrerken duygularım o kadar çelişkiliydi ki. Yaşayabileceğim en kötü şeyin onu kaybetmek olacağını düşünmüştüm ama yanılmışım. Bana ihanet ettiğini, pek çok konuda yalan söylediğini ve bu öfkeyi boşaltacak bir yer olmadığını öğrenmek, en çok acı veren şeydi. Kederin, gidecek yeri olmayan bir aşk olduğunu daha önce duymuştum. Acaba aynı sorunu yaşayan öfke için de bir kelime var mıydı? Ona kızmak istiyordum, ondan nefret etmek istiyordum... ama bunun ne faydası olacaktı ki? O noktada benden başka kimseyi etkilemezdi.

Luke olmadan kim olduğumu bildiğimden emin değildim. On iki yıl boyunca hayatımın çok büyük bir parçasıydı. Dürüst olmak gerekirse, ameliyatı bir kenara bırakırsak, on iki yıl boyunca tüm hayatım *oydu*.

Şimdi, o gitmişti ve ben onun, kendimin ve onun yaşadığı bu diğer hayatın nasıl hissettireceğini bulmak zorunda kalmıştım. *İki* başka hayat.

Yalanlarına karşı nasıl bu kadar kör olabildim? Onu ilk kez bir yalanın içinde yakaladığımda, çekip gitmeliydim. Ama ona inandım. Beni sevdiğini söylediğinde ona inandım. Bir daha asla yalan söylemeyeceğini söylediğinde ona inandım. Her şeyin yoluna gireceğini söylediğinde ona inandım.

Ama hiçbir şey yolunda değildi.

Bir daha hiçbir şey yoluna girmeyecekti.

Yine de en kötüsü için Luke suçlanamazdı. Bunu biliyordum. Yine de hissettiğim acıyı hafifletmiyordu.

Sevdiğim adam hakkında inandığım şeylerin ne kadarı yalandı?

OceanofPDF.com

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

OceanofPDF.com

ALAINA

I inanmak istemedi. Hiçbirine. Lucas'la ilk tanıştığımda, büyükannemin tümörünün alınmasından sorumlu cerrahtı. Hepsi bu kadardı.
Elbette yakışıklıydı. Bana nasıl baktığını gördüm ama buna alışmıştım.

Gençliğimden beri erkekler bana hep ikinci bir bakış atmışlardır. Bu yeni bir şey değildi ve yakın zamanda ortadan kalkacak gibi de görünmüyordu.

Büyükannem vefat ettiğinde iş yerinde Lucas'tan çiçek aldığımda şaşırmıştım ama teknik olarak hastaneden geldiğini düşünmüştüm. Birkaç hafta sonra beni arayıp nasıl olduğumu sordu. Dürüst olmak gerekirse pek iyi değildim ve her şey yolundaymış gibi davranmaya çalışsam da o bunu anlamış gibiydi.

O böyleydi, biliyor musun? Söylediğiniz her şeyi doğru okuyabilir, gerçek duygularınıza ulaşabilirdi. Düşüncesiz ve huysuzdu ama aynı zamanda yıldönümümüzde hatırlatmaya gerek duymadan her şeyi yapan bir adamdı.

Bir yere gitmek için yola çıktığımızda, ne kadar süreceğini düşündüğümü soran türden bir insandı. Gitmemiz gereken gerçek bir yer olmamasına rağmen her zaman acelesi vardı. Alışverişe gittiğimizde, doğrudan olmamız gereken yerlere giderdi. O bir tarayıcı değildi. Onu hiç yavaş bir şey yaparken görmemiştim. Niyetle hareket eder, tutkuyla davranırdı. Yani her ikisiyle de severdi.

Başlangıçtaki güzel günleri hatırlamadan onu düşünemezdim. İlk randevumuzda beni balta atmaya götürmüştü. Savaş botlarıma ve siyah kıyafetlerime şöyle bir baktı *ve "Bahse* girerim *silah atmayı seviyordur*" diye düşündü. Beni ne kadar iyi tanıdığına güldüğümü hatırlıyorum.

randevuya geldim. Bütün gece ilk seferimmiş gibi davrandım ve Lucas'ın beni göstermesine izin verdim. Olduğundan daha güçlü görünmeyi severdi. Her zaman kontrolün onda olmasını isterdi.

O ilk randevudan sonra, randevularımız çoğunlukla benim katımda paket yemek yemek, eski korku filmleri izlemek ve kötü özel efektlere kıçımızla gülmekten ibaretti. Tek bir filmi bile bitirememiştik, geceyi her zaman yerde yiyeceklerle ve nerede olursak olalım sevişirken etrafa saçılmış kıyafetlerimizle bitirmiştik. Nadiren yatağa giderdik, buna gerek de yoktu.

Kimsenin bilmediği bir yönümü anladı ve o yönüme dokundu. Duvarlarımı yıktı, öz babamla olan berbat ilişkimin ve genel olarak erkeklerle olan daha da kötü ilişkilerimin inşa ettiği duvarları. Lucas farklıydı, diye düşündüm. Bana baktığında, sanki başka hiçbir şeyin önemi yokmuş gibiydi.

Başka hiçbir şeyin olmadığını sanıyordum.

Ama şimdi, başka kadınları da aynı şekilde sevdiğini biliyordu.

-Bunun beni nereye götürdüğünden emin değildim. Henüz onun karısı değildim. Hiçbir zaman da olmayacaktım. Aslında, onun bir karısı olduğu düşünülürse, benim asla olmam imkansız görünüyordu.

Kararlarımdan pişman olmamı sağladı mı? Hayır.

Gerçeğin ortaya çıkması beni endişelendirdi mi? Her zamankinden daha fazla.

Artık işin içinde iki kişi daha vardı, gerçeği öğrenmeye kararlı iki kişi, belki de polisten bile daha fazla.

Elimi dikkatli bir şekilde karnımın üzerine, orada oluşan küçük şişliğin üzerine koydum.

"Kimse seni benden alamaz küçüğüm," diye söz verdim Lucas'tan kalan tek parça olan yumruya. Gelecekte onun hakkında ne öğrenirsem öğreneyim, geçmişimizde ne yaşanmış olursa olsun, beni benimle bir gelecek planlayacak, evlenme teklif edecek ve hamilelik haberimi kutlayacak kadar seviyordu. Bizim aşkımız farklıydı. Buna inanmak zorundaydım. Yalanlar üzerine kurulu olsa bile, bana beni sevdiğini söylediğinde, bunu kastettiğine inanmalıydım. Aksi takdirde, yaptığım her şey boşa giderdi. Hayatımın iki yılı boşa gitmişti. Buna inanmak için kendime izin veremezdim. Lucas beni seviyordu ve çocuğumuzu da seviyordu. En azından benim uyduracağım hikâye buydu.

OceanofPDF.com

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

OceanofPDF.com

NAOMI

T Lucas'la ilk tanıştığımda ölmeye hazırdım. Kulağa dramatik geliyor, biliyorum ve sanırım öyle. Ama o beni kurtardı.

Meğer -daha sonra bana bildireceği gibi- *ilk* karşılaşmamız değilmiş. O zamana kadar onu hatırlamıyordum, nasıl olduğunu hala anlamıyorum ama aslında aynı üniversiteye gitmiştik ve hatta birkaç sınıfımız aynıydı. Benden üç yıl ilerideydi.

Ancak, kendi hafızama göre, hayatımı birlikte geçirmeyi düşündüğüm adamla ilk tanıştığımda, onu bitirmeyi planlıyordum.

Yani, bir köprünün üzerinde falan durmuyordum. O kadar yakın değildim. Ama kararımı vermiştim. Bence çoğu insan intiharın bir dürtü olduğuna inanıyor. Kötü bir gün geçirirsiniz ve kötü bir karar verirsiniz. Ama durum böyle değil. En azından benim için öyle değildi.

Ölümü takıntı haline getirmiştim. Araştırma yaptım, hapları biriktirdim. Tüm okuduklarıma göre acısız olacaktı. Aileme ve ablama mektuplar yazdım. İşin biteceği günü ve saati seçmiştim.

Ama Lucas bir gün parkta koşarken bana yaklaştı. Oraya kafamı boşaltmak için gitmiştim. Ölümümden sadece iki gün uzaktaydım ve korku içime işlemeye başlamıştı.

Bir şekilde planımı bildiğine yemin edebilirim, gerçi bunu yapmak için hala buralarda olsaydı bugün bile inkar ederdi. Bana doğru yürüdü, o kömür karası saçları ve kara gözleriyle, ben ise artık taramaya kıyamadığım için topuz yaptığım dağınık saçlarımla. Benim sade olduğum yerde o güzeldi; kelimelerin beni hayal kırıklığına uğrattığı yerde o açık sözlüydü; ben beceriksiz kalırken o çekiciydi. Ben onun gelmesi gereken kız tipi değildim.

için. Başka birini beklediğine ikna olmuştum. O oturduğunda, ben ayağa kalktım. Bir tahterevalli gibi, onun poposu banka çarptığında, benimki kalktı.

"Özür dilerim." Özrünü duydum ve sonra o da ayağa kalktı. "Sizi rahatsız etmek istememiştim."

O zaman ona dönüp baktım ve gülümsedi. *Gülümsemesini hatırlıyorum.* Gözlerine kadar sıcaklık.

"Beni... rahatsız etmediniz." Kendi sesimi o kadar uzun zamandır duymamıştım ki yabancı geliyordu. Kimse benim konuştuğumu duymayı beklemiyordu, bu yüzden buna ihtiyacım yoktu. Ailem Roma'daydı ve hocalarım ellerini kaldırmayan bizleri dinlemek için daha fazla zorlamıyordu. Sessizliğimi korumama izin veriliyordu ama sonunda biri benden konuşmamı istedi.

"Ben Lucas," dedi elini uzatarak.

"Naomi," ona adımı söyledim. "İyi koştun mu?" Sordum çünkü aklıma söyleyecek başka bir şey gelmiyordu.

Başını salladı ve kulağında kalan kulaklığı çıkardı. "Biri için güzel bir gün." Tekrar banka doğru baktı. "Sen... birini mi bekliyordun?"

Başımı salladım. "Hayır. Ben sadece..." Cümleyi tamamlayamadan geri çekildim. Ne düşünmeye çalışıyordum ki zaten?

"Bana katılmak ister misin?" Bu düşünceyi bitirmeyi planlamadığımı anlamış gibiydi.

"Oh," kot pantolonuma baktım. "Aslında bunun için giyinmedim." İyi olduğumu belli etmek için elimi rahatça salladım.

"Yürüyebiliriz," dedi. "Acelem yok."

O zaman gülümsedim ve bu ifade yüz kaslarıma garip geldi. O gün benim bulunduğum yere gelmesini sağlayan şeyin ne olduğunu hâlâ bilmiyorum ama bunu yaptığı için çok minnettardım. Bir cerrah olarak kocam iş yerinde her gün sayısız hayat kurtarırdı ama bana her zaman neştersiz kurtardığı tek hayatla gurur duyduğunu söylerdi. Benimkiyle.

Onu düşünmek kalbimi sızlatıyordu. Günün koşuşturmacası içinde, Becca'ya bakmak ve eski iç tasarım işimi yeniden başlatmaya çalışmak arasında, düşüncelerimi ve duygularımı bir şekilde kolayca bir kenara bırakabiliyordum, ancak akşamları, Becca gece için yattığında, acı çatlaklardan sızmaya başladı.

Lucas'ın cenazesinin üzerinden üç gece geçmişti ve ben hâlâ hayatımı bir sisin içinde yaşıyormuşum gibi hissediyordum. Becca hâlâ bunu kavrayamamıştı ve her seferinde

babasını sorduğunda kalbim biraz daha kırıldı. Onarılmış olabilecek her parça bir kez daha paramparça oldu.

Planlamadan telefonumu elime aldım ve rehberimde gezindim. Onun adını görür görmez bunun bir hata olduğunu anladım ama kendime engel olamadım. Kendime yardım etmek istemedim. Yalnızdım. Biriyle konuşmaya ihtiyacım vardı. Herhangi biriyle.

Başka birini aramalıydım ama Lucas'ın ölümünün bıraktığı boşluğu başka kimse dolduramazdı.

İkinci zil sesinde telefonu açtı. "Her şey yolunda mı?"

"Evet," dedim hıçkırıklarımı bastırarak. "Hayır." Bir elimi göğsüme koydum. "Sadece... sana ihtiyacım var."

Sessizdi, o kadar sessizdi ki neredeyse telefonu yüzüme mi kapattı diye düşünecektim ama sonra iç çektiğini duydum. "Naomi, yapamam."

"Biliyorum," dedim gözyaşlarımı
silerken. "Beni aramamalıydın."

"Biliyorum."

"Yani, kocanız daha yeni öldü. Geceleri birilerinin, özellikle de benim yanınıza gelmesi şüpheli görünecektir. Bu konuda akıllı davranmalıyız."

Dizlerimi göğsüme çekerek burnumu çektim. "Özür dilerim, aptalcaydı."

Sesindeki öfke çabucak kayboldu. "Aptalca değil... Elimden gelse bir saniye içinde orada olacağımı biliyorsun. Senden uzak olmaktan nefret ediyorum."

"Düşündüğümden çok daha fazla canım yanıyor," dedim ona. Gerçekten dürüst olabileceğim tek kişi oydu. "Onu kaybetmek... Seni özlemek. Olanlardan sonra kendimi toparlamaya çalışıyorum. Çok korkuyorum... ve üzgünüm. Hiç böyle incinmemiştim."

Ofladı ve ellerini saçlarında gezdirdiğini hayal edebiliyordum. "Özür dilerim Naomi. Keşke yapabileceğim bir şey olsaydı, gerçekten."

"Biliyorum."

Bir nefes daha aldı. "İyi olacak mısın?" "İyi
olacağım. Eninde sonunda."

"Her şey daha iyi olacak," dedi. "Ortalık biraz sakinleştiğinde birbirimizi tekrar görebiliriz."

"Keşke şimdi burada olsaydın," dedim ona, gözlerim yine yaşlarla dolmuştu. "Ben de öyle. Sandığından daha çok." Teknik olarak doğru değildi. Biliyordum. I
beni ne kadar özlediğini biliyordu. Beni ne kadar korumak istediğini. Tüm bunlar karşısında güçsüz hissettiğini biliyordum.

Bilmediğim şey, yaptığım şey hakkındaki gerçeği bildiği halde beni nasıl hâlâ sevebildiğiydi.

OceanofPDF.com

BEŞİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

CLARA

"Clara? Clara, ne yapıyorsun?" Ses alçak ve tanınmaz haldeydi ve yatak odamda kimin olduğunu merak ediyordum ama uyanacak kadar. Bir parmağımı yüzümde gezdirdim, vücudum kıpırdamadan tekrar uykuya daldığımı hissettim.

"Clara?" Yine oradaydı ve bu sefer irkildim, önce bir gözümü sonra diğerini açtım.

Uyuduğum oda benim yatak odam değildi.

Gözlerimdeki uykuyu kırpıştırdım ve doğruldum.

"Ne?" Derin bir nefes alarak sessizce sordum. "Neredeyim-" Durdum, çünkü cevap da neredeyse soru kadar hızlı geldi aklıma.

Malzeme odası.

İşte.

Anılarım aklıma geldikçe kendimi yerden kaldırdım.

Luke öldü.

Gitmiş.

Onu bir daha asla
göremeyeceğim. Bunu
yapamam.

"İyi misin? Yaralandın mı?" Luke gittiğinden beri *gerçek* bir iş arkadaşım kalmamıştı ama en yakınım Elizabeth'ti. Uzman cerrah başıma uzandı ve bana baktı. Kırmızı dalgalarını arkaya at kuyruğu şeklinde bağlamıştı, giydiği siyah önlükle çarpıcı bir tezat oluşturuyordu.

"Yaralı değilim," dedim. Gerçeği bilmesini istemiyordum ama cevap verirken yüzünün nefesimdeki kokuyu kaydettiğini gördüm.

İfadesi donuklaştı, yeşil gözleri anında ciddileşti. "İçki içiyordun."

"Özür dilerim," dedim. Bir paket gazlı bezi o kadar sıkı tutuyordum ki, yumruğumu açtığımda ona yapışmış halde kaldı. Onu derimden sıyırdım ve rafa geri koydum. "Ben gidip Cooper'la konuşacağım." Patronumuzla konuşmak istemiyordum ama her şey ondan gördüğüm acınası bakıştan daha iyiydi. "Eve gitmem gerek."

Elini omzuma koyarak uzaklaşmamı engelledi. "Bana cevap vermedin."

Başımı yana eğdim ve dile getirilmemiş bir soru sordum.

"İyi misin?" diye tekrar sordu, bu sefer yavaşça, her kelimeye zaman ayırarak. Gözlerinin kenarları kırışmış, söylediğinden daha fazlasını bildiğini kanıtlıyordu. Luke ve ben ilişkimiz konusunda sessizdik. Birkaç kişi biliyordu ama bu gösteriş yaptığımız bir şey değildi. Geriye dönüp baktığımda, bunun muhtemelen beni bir sır olarak saklamaya çalışmasından kaynaklandığını fark ettim, ama o zamanlar statümüzle ilgili çok cesur olmak istememek mantıklı geliyordu. Kariyerlerimizin birbirinden ayrı görülmesini istiyorduk. Ben insanların beni bir cerrah olarak ciddiye almasını istiyordum. Ben daha yaşlı olmama rağmen Luke daha başarılıydı. Erkek olmanın ona nasıl haksız bir avantaj sağladığını görmüştüm, eşit şartlarda olsaydık bile, ki hiçbir zaman öyle olmadı. Kimsenin elde ettiğim herhangi bir başarıyı ona borçlu olduğumu düşünmesini istemiyordum.

"Hayır," dedim sonunda, depodan çıkarken onu iterek geçtim. Başarım Luke sayesinde değildi, ama kariyerimin çöküşü mümkündü. İyi değildim. Aslında onsuz iyi olabileceğimden de emin değildim.

Ne yaptım ben?

OceanofPDF.com

ALTINCI BÖLÜM

OceanofPDF.com

ALAINA

I Küçük dairemin dört katı büyüklüğündeki tanıdık bir evin önünde kocaman gözlerle ve göğsümde deli gibi çarpan kalbimle duruyordum. Ev

Telefonuma gelen mesaj beni geriyordu ama bunu görmezden gelmek daha kötü olurdu. Naomi'nin bilmek istediği şeyi, Lucas'ın *karısının* bilmek istediği şeyi bilmem gerekiyordu.

Eşim.

Bu düşünce kalbime saplanmış bir bıçak gibiydi, kararlılığımdan geriye kalanları parçalıyor ve bıçaklıyordu. Sadece sevdiğim adamı, karnımda büyüyen çocuğun babasını kaybetmekle kalmamış, aynı zamanda ilişkimiz boyunca bana yalan söylediğini de öğrenmiştim. Yalan söylediğini bildiğimden çok daha fazlası hakkında yalan söylüyordu. Gerçekle ne yapacağımı bilmiyordum, bu yüzden şimdilik bir kenara sakladım. Bununla daha sonra ilgilenmeyi planlıyordum ama kederin önce gelmesi gerekiyordu.

Naomi o sabah bana Facebook mesajı gönderdiğinde, büyük bir parçam onu görmezden gelmek istedi ama yapamadım. Okuduğum anda yapamayacağımı biliyordum.

Polis Lucas'ın ölümüyle ilgili sorular soruyor. Onunla olan ilişkini onlara anlatmalı mıyım bilmem gerek. Konuşmalıyız. Öğleden sonra birde evime gelebilir misin?

Adresini de verdi ve ben de hemen önünden geçtim, ama arabayla geçip gitmek az önce arabaya binmenin hakkını vermiyordu. İnanılmazdı, tamamen kahverengi tuğladan, iki katlı, büyük pencereleri ve ön kapıya uygun siyah panjurları ve yeni biçilmiş çizgileri olan geniş bir ön çimenliği vardı. Lucas'ı burada hayal edemiyordum. Benim tanıdığım adam değildi. Oturma odamın zemininde kartondan Çin yemeği yiyen ve benimle ucuz bira içen adam. Kapımdan içeri girer girmez kravatını çıkaran adam.

Benimle sanat ve yabancı filmler hakkında konuşurdu. Sevdiğim adam materyalist değildi, ama bu evde yaşayan adam belli ki öyleydi. İkisinin aynı kişi olduğuna inanmayı imkânsız buluyordum.

Ön bahçeden kapıya doğru yürüdüm ama ön kapının önündeki gölgeli alanda duran ve neredeyse gölgelerin arasında gizlenmiş başka bir kadın olduğunu fark edince durdum. Beni görünce sallanarak omzunun üzerinden baktı. Uzun boylu, sarışın ve inanılmaz derecede zayıftı, yaşına göre güzeldi, ki muhtemelen benim iki katımdı. Adını hatırlayamıyordum ama kim olduğunu biliyordum. *Lucas'ın...* tam olarak nesi? Kız arkadaşı, sanırım. Lucas'la on iki yıldır çıktığını söylemişti. Hayatımın yarısından biraz az, ama evlenmek için seçtiği kişi bendim. Onun çocuğunu taşıyan bendim. Sevdiği kişinin ben olduğuma inanmak zorundaydım.

"Alaina?" diye sordu, sesi derin ve sigaradan yara bere içindeydi. Gelmeden hemen önce sigara içtiğine bahse girerim, rüzgârda yanımdan geçen kokuya dayanarak.

Başımı salladım ve yanına yaklaştım. "Merhaba."

"Clara," diye bana adını hatırlattı. "Burada ne işin var?"

"Sanırım seninle aynı şey." Çenemi kapıya doğru uzattım. "Naomi seninle de mi iletişime geçti?"

Bakışları duraksadı, belli ki rahatsız olmuştu ve tekrar kapıya baktı. "Sence ne bilmek istiyor?"

"Ne bilmek istediğimi biliyorum... eğer durum tersine dönseydi."

Devam etmemi bekledi ama zahmet etmedim, yine de soracağım sorular -onun sorduğunu varsaydığım sorular- hâlâ dilimdeydi. *Kocamı kim öldürdü? Neden seni seçti? Ben neden yeterli değildim?* "Kapıyı çoktan çaldınız mı?"

Başını salladı ve başka tarafa baktı. Havadaki gariplik hissediliyordu ve ben yine çok iyi tanıdığım Lucas'ı düşünmekten kendimi alamıyordum. Clara gibi biriyle benim gibi birini nasıl aynı şekilde sevebilirdi? Biz tamamen farklıydık. Ben hayat doluyken Clara yorgun ve yıpranmış görünüyordu. Elindeki diyet soda ilk önce onu kanser etmese bile, Clara'nın sahte bronzluğunun sonunda onu kanser edeceği kesindi. Göğüsleri sahte, dişleri çok beyazdı. Anlamıyordum. Bize bakıp nasıl benzer şeyler hissedebiliyordu?

Kapı nihayet açıldı ve cenazeden gelen kadın önümüzde durdu. Naomi Martin. Lucas sosyal medyaya *inanmadığını* iddia etse de, geçen hafta içinde karısının inandığını öğrenmiştim. Cenazeden beri

Cenaze töreninde, Lucas'la birlikte hayatının nasıl göründüğüne dair bir fikir edinmek için Facebook albümleri arasında gezinerek -Instagram'da yoktu- birçok gece geçirmiştim. *Benim* Lucas'*ım*. Ama aynı zamanda onunki. Ayrıca Clara'nın.

"Merhaba," dedi Naomi, beni düşüncelerimden çekip çıkararak. Sade siyah bir bluz ve kot pantolon giymişti, kestane rengi saçlarını yüksek bir at kuyruğuyla arkada tutuyordu. "Güzel. İkiniz de buradasınız. Geldiğiniz için teşekkürler hanımlar." Kapıdan geri çekildi ve kolunu uzattı. "İçeri gelin lütfen."

Önce Clara adım attı ve eşikten geçip eve girerken adımlarının yavaşlamasını izledim. İlk oda beyaz mermer zeminli sade bir fuayeydi ve sol tarafımızdaki duvara dayalı kavisli merdivenler üst kata çıkıyordu. Naomi bizi sola doğru yönlendirdi ve merdivenleri geçerek yüksek, tonozlu tavanları ve koyu kumral renginde tavandan tabana perdeleri olan bir oturma odasına götürdü. Bu odanın zemini dergilerden fırlamış, lekeli, abanoz kahverengisi bir parkeydi ama gözüm hemen onların aile portrelerinin olduğu büyük, siyah beyaz tuvallere takıldı. Lucas, Naomi ve Facebook'tan Rebecca olduğunu öğrendiğim kız bebekleri birlikte çok güzeldiler. Mutlu görünüyordu, yüzündeki gülümseme inkar edilemezdi ve Naomi'yle olan ilişkisinde hiçbir sertlik yoktu.

İnternette görmekten daha çok acı veriyordu çünkü burada gerçekti. Burada, bu duvarların içinde onunla birlikte yaşıyordu. Baktığım resimleri bile o asmış olabilirdi. Onlara bakmak ciğerlerimin nefesini kesti ve bayılacakmış gibi hissettim.

Naomi tam zamanında, "Lütfen oturun," diye talimat vererek yanımızdan geçti ve koyu kahverengi bacaklı gri bir koltuğa oturdu. Clara onun karşısındaki gri kanepeye oturdu, ben de odanın uzak tarafındaki koltuğa geçtim ve kazağımı karnımdan uzak tuttum. Karnımdaki şişliği fark etmelerini istemiyordum. Henüz bununla başa çıkamazdım.

Naomi beni sert, neredeyse acılı bir ifadeyle izledi ve oturduğum anda nedenini anladım. *Sandalye onun gibi kokuyordu.* Nane ve bergamot kolonyasının kokusu bir anda burnuma geldi ve gözlerimin yaşardığını hissettim. Ona sarılmak istedim. Karısının ve diğer kız arkadaşının karşısında otururken utanç verici bir farkındalıktı... sevgilisi, her neyse, ama yine de oradaydı ve bundan kaçınamazdım. Onu tekrar görmek, öpmek istiyordum. Onunla birlikte olmak.

Önümüzdeki beyaz, mermer sehpanın üzerinde içinde üç boş bardak ve bir sürahi salatalık suyu bulunan bir tepsi vardı ve Naomi

Koltuğunun önüne doğru ilerledi ve sürahiyi işaret etti. "İçecek bir şey ister misiniz?"

Büyük şans. Kendi hazırlamadığım bir şeyi içme konusunda dersimi almıştım. "Ben iyiyim."

Clara aynı anda, "Lütfen," dedi. Naomi ona bir bardak doldururken yüzüncü kez boğazını temizledi, sonra kendisi için de bir bardak doldurdu. Bir yudum aldı, başlamadan önce diline yerleşmesine izin verdi.

"Muhtemelen benden haber almayı beklemiyordunuz, biliyorum. Dürüst olmak gerekirse, ikinizi de bir daha duymamayı ya da düşünmemeyi umuyordum."

Kibarlık mı yapıyordu yoksa bize sözlü olarak saldırıyor muydu anlayamadım. Yüz ifadesi durgun ve soğuktu ama ses tonu sıcaktı.

"Ama korkarım bu bekleyemez. Hepimizin Lucas hakkında soruları olduğunu biliyorum... her birimiz için ne ifade ettiği ve tam olarak nasıl..." her birimizi işaret ederek, "*bu* işi, ama şu anda benim asıl endişem öldüğü gün neler olduğuna dair cevaplar almak."

Sözleri tam içime oturdu ve yutkundum. Alnımda soğuk bir ter oluştu. *Ne demek istiyordu? Ne biliyordu? Ne soruyordu?*

"Polis hala ölümünü şüpheli olarak değerlendiriyor ve... eğer ikinizden biri bir şey biliyorsa, ben... şey, gerçekten bilmek isterim." Gözünün kenarından akan bir damla yaşı sildi, arkasına saklandığı kabuk bir anda yok oldu. "Kızıma bir gün babasına ne olduğu hakkında bazı cevaplar verebilmek istiyorum."

"Eğer... biz... Ne? Onu öldürüp öldürmediğimizi mi soruyorsun?" Ses tonumda zehirle sordum. Ciddi miydi?

"Tabii ki hayır," dedi. "Sadece ne olduğunu bilmek istiyorum. Öldüğü gün ona neler olduğunu. Kafası neredeydi. Eğer bir kazaysa ya da Tanrı korusun, intiharsa, öyle olsun. Ama daha fazlası varsa... polis bilmek ister, açıkçası ben de isterim. İkinizden biri onu o gün gördü mü? O hafta? Aklından neler geçmiş olabileceği hakkında bana söyleyebileceğiniz bir şey var mı? Belki bir hastasıyla ya da başka biriyle sorun yaşıyordu? Aklınıza gelen şüpheli bir şey var mı?" Ellerini dizlerinin üzerinde gezdirdi. "Sadece gerçeği bilmek istiyorum."

"Ne hakkındaki gerçek, Naomi? Sence ne oldu?" Clara masanın üzerinden Naomi'nin eline uzanarak sordu. Kadın dondu ve elini geri çekti.

"Özür dilerim. Seni tanıyormuşum gibi hissediyorum. Luke bana çok şey anlattı..." Parmağını alt dudağına sürterek konuşmasını sonlandırdı. "Bu bana düşmez."

"*Lucas* hepimize yalan söyledi..." Naomi gözlerini devirdi ve gözyaşlarını geri püskürttü. "Çok fazla şey hakkında. Gerçeğin tamamını istemiyorum. Ben... hepsiyle başa çıkabileceğimden emin değilim ama polisin dosyayı kapatmasını sağlayacak kadarını bilmek istiyorum. Ailem ve benim hayatımıza devam edebilmemiz için bu konuyu kapatmak istiyorum." Burnunu çekti ve bir parmağını nazikçe burnunun altına sürttü. "Bildiğim kadarıyla polis ikiniz hakkında da hiçbir şey bilmiyor ama onlara yardım edebilirsen, bize yardım edersen... Çok memnun olurum. Eğer Lucas'ı tahmin ettiğim gibi sevdiyseniz, hepimiz aynı şeyi istiyoruz, değil mi? Ben sadece ne olduğuna dair gerçeği bilmek istiyorum."

Clara suyundan bir yudum daha aldı ve her birimiz önce başkasının konuşmasını beklerken arkasına yaslandı. Hepimizin sırları vardı, bu çok açıktı. Lucas'ın davasının kapanmasını istemek için nedenlerimiz vardı. İlk kim konuşursa konuşsun, bu ben olmayacaktım. Hiçbir şey söylememek dışında ne söylemek istediğime dair hiçbir fikrim yoktu. Bu konuşmanın bitmesini istiyordum. Eve, güvende olduğum yere gitmek istiyordum.

Yutkundum ve elimi hiç düşünmeden üstümün altındaki küçük şişliğe sürttüm.

"Şu anda polis sizin kocamla ilişkiniz olduğunu bilmiyor. Meseleyi aramızda çözebilirsek, onları dahil etmek için bir neden göremiyorum. Şu anda hepimizin acı çektiğini ve şokta olduğumuzu biliyorum, ama bu gerçeği öğrenmek için birlikte çalışmamamız için bir neden değil. Öyle değil mi?" Naomi sordu.

Clara boğazını temizledi ve olayları kendi açısından anlatmaya başlayacağından emindim. "Belki de önce bize bildiklerini anlatmalısın. Böylece ikinizin arasında neler olduğunu ve boşlukları nerede doldurmamız gerektiğini biliriz."

"Ne ima ediyorsun?" Naomi talep etti.

"Yok bir şey, tabii ki. Sadece... Dediğiniz gibi biz de onu seviyorduk. Ben de en az sizin kadar gerçeği bilmek istiyorum."

İkisi de bana baktı, kabul etmemi bekliyorlardı. *Doğruyu söyledim.* Komik bir şeydi, değil mi?

OceanofPDF.com

YEDİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

Lucas'ın Ölümünden On Gün Önce

Aeli gövdemin üzerinde kayarak beni uykudan uyandırdı. Yuvarlandım, keskin bir şekilde nefes alırken bir gözümü kapattım. Beni kendine çekti, onun

Parmaklarım tenimde gezinerek sırtıma doğru

ilerledi. "Günaydın, güzelim."

Dağınık, siyah saçlarını gözlerinden çektim. "Günaydın." Sesim uykudan boğuk çıkıyordu ama dudaklarını dudaklarıma bastırarak beni tamamen uyandırdı. "Bu sabah sana ne oldu böyle?"

Beni tekrar öptü, dudakları taze ve naneliydi. Sabun kokuyordu; çoktan duşa girmişti. Gözleri odanın içinde gezindi ve ben de onları şifonyerimin üzerinde duran yemek tepsisine kadar takip ettim. Dudaklarımdaki gülümseme utanmazca büyüdü.

"Doğum günün kutlu olsun," diye fısıldadı, bana hatırlatarak. Yüzünü yan tarafıma bastırdı. Şakağımı öptü. "Seni seviyorum."

Gözlerimi ovuşturdum, doğrulduğumda sırtımı sıvazladım. "Teşekkür ederim, bebeğim." Yataktan fırladı ve odanın öbür ucuna koşarak tepsiyi kapıp bana doğru taşıdı. "Becca nerede?"

"Onu uyandırmak istemedim."

Kahvemden bir yudum aldım ve mükemmel miktardaki karamel kremasının tadını çıkardım. Lucas kahveyi nasıl sevdiğimi hatırlama konusunda her zaman iyiydi. "Başka bir hayatta barista olabilirdin, biliyor musun?"

Yorganın bir parçasını parmaklarının arasında döndürdü. "Öyle olmadığımı nereden biliyorsun?"

"Belki de yine öyle olmalısın," diye takıldım. "Bu işte ameliyattan daha iyi olabilirsin."

"Hastalarımın iyiliği için, umarım olmaz," dedi homurdanarak, sonra içini çekti. "Belki bir gün Fransa'nın güneyinde yaşarken bir kahve dükkânı açarım."

"Üstünde balkonlu küçük bir dairede yaşayabiliriz," dedim fanteziye uyarak. "Tabii yazın eve dönüp klimanın olduğu bir yere gitmemiz gerekecek."

Güldü. "Evet, tabii ki. Dükkânımız sadece kışın açık olur ve sen de her sabah balkonda battaniyene sarılıp oturur, demlenen kahvemin kokusunu alırsın."

"*Ya da* bana her sabah bir fincan kahve getirebilirsin. O zaman sadece koklamak zorunda kalmam."

"Bunu burada yapabilirim," dedi tek kaşını kaldırarak. "Böylece yazın vandalların dükkânı tahrip etmesinden endişe etmek zorunda kalmayız. Yılın altı ayı boş bir restoranın sigortalandığını düşünebiliyor musunuz?"

"Yeterince adil. Sanırım Fransa'nın beklemesi gerekecek." Kahvemden bir yudum daha alarak kıkırdadım. "Bugün ne yapalım?"

"Bugün senin günün, güzelim. Ne yapmak istiyorsun?"

Ona inanamayarak baktım. "Yani çalışmak zorunda değil misin?"

Ağzının sadece bir tarafıyla gülümsedi. "Sadece birkaç saatliğine. Şefe doğum gününü güzel karımla geçirmek için eve erken döneceğimi söyledim bile."

"Ve Cooper bunu sorun etmedi mi?"

Elini şakacı bir şekilde yan tarafına götürdü. "Bu kadar iyi göründüğünde, neredeyse her şeyden paçayı sıyırabilirsin."

Gözlerimi devirerek kahvemi bıraktım ve tepsiyi kaldırarak komodinin üzerine yerleştirdim. "Kanıtla," diye takıldım ve ona döndüm. Elleri belimde geziniyor, tenimi gıdıklıyordu. *Bir cerrahın elleri* gibiydi; avuçlarının sıcaklığını çıplak tenime yayarken *her* hareketi hassas ve kasıtlıydı.

"Benim için bir zevk olur," diye fısıldadı, dudaklarını benimkilerle birleştirirken. Ağırlığını bedenimin üzerinde kaydırırken, öpücükleri gittikçe ateşlenirken midemin çukuru arzuyla karıncalandı.

"Anne?" Becca'nın minik sesi bizi böldü ve Lucas ağır ağır nefes alarak üzerimden yuvarlandı.

"Günaydın, balkabağım," dedim, kollarımı ona uzatırken hiç vakit kaybetmeden. Koridorda durduğu yerden bizi izliyordu. Yüzünde bıkkın bir ifadeyle başını sallayan Lucas'a aptalca bir bakış attım. Karnımın üstündeki örtüyü okşadı.

"Gel de annene mutlu yıllar dile Bec," dedi. Daveti üzerine, odanın öbür ucuna koştu, üzerimde zıpladı ve kıkırdadı.

"İyi ki doğdun anneciğim," diye tezahürat yaptı, bir aşağı bir yukarı zıplayarak. Lucas onu kendine çekti ve alnından öptü. "Kaç yaşındasın sen?"

"Yaşlı," dedim gülerek.

"Baban işteyken ona sen bakacaksın, tamam mı? Anlaştık mı?"

Neşeyle onun kollarında kıvrıldı. "Anlaştık!"

Öne doğru eğilip alnımdan öptü. "Bugün parmağını bile kıpırdatma, duydun mu beni? Bu sabah iki ameliyatım var, ikisi de küçük ama hemen sonra evde olacağım."

Başımı salladım ve onun önce yataktan sonra da odadan çıkışını izledim. Koluma sokulmuş olan Becca'ya baktım, kahverengi bukleleri uykudan dağılmıştı.

"Kahvaltı ister misin?" Tepsiyi tekrar yatağın üzerine çektim. "Kıpırdamadan otur, tamam mı?" Oturduğu yerden kalkıp kahvaltıyı mideye indirmeye hazırlanırken onu uyardım.

Telefonum çaldığında ellerini heyecanla birbirine vurdu. "Tamam!"

O kendisini bekleyen bisküviyi yerken ben de telefonuma uzandım, fişini çekip kendime çektim. Gözlerimi kırpıştırarak ve başımı arkaya yaslayarak ekrandaki mesajı okudum.

Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu, tüylerim diken diken oldu.

Doğum günün kutlu olsun.

İki kelime, bir nokta. Görünüşte basit bir mesajdı ama basit olmaktan çok uzak olduğunu biliyordum. Onunla konuşmayalı bir ay olmuştu, ne kadar çok istesem de geri alamayacağım bir hata yapalı bir ay olmuştu. Olanların suçluluğu üzerimde ağır bir yük oluşturuyordu ve Lucas'a söylemeyi sayısız kez düşünmüştüm ama bunu nasıl açıklayabilirdim ki? Beni asla affetmezdi.

Mesajı sildim, keşke yaptığım şeyi de aynı kolaylıkla silebilseydim.

OceanofPDF.com

SEKİZİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

CLARA

"B Oraya vardığımızda, zaten çok fazla hasar vardı. ve tıkanıklık, ve sadece seçenek oldu a tamamlandı Bağırsak rezeksiyonu, ama anastomoz çok güzel geçti," dedim ve bir ısırık aldım. Önümde hindi sarması vardı. "Biyopsin nasıl geçti?"

"Hasta berbat durumda," dedi bir elini çenesine sürterek. "Ama ameliyat iyi geçti. Temiz bir örnek aldık. Şimdi bekleyeceğiz."

"Sence bu..." Yüzündeki ifadeden cümleme devam etmeme gerek olmadığını anlayabiliyordum. Testler sadece onun ve cerrahi ekibin geri kalanının zaten bildiği şeyi doğrulayacaktı. Yirmi dört yaşındaki fen bilgisi öğretmeni meme kanseriydi ve tüm hayatı değişmek üzereydi.

Her şey çok hızlı değişebilirdi. İşimizin en korkutucu yanı da buydu. Korumak, kurtarmak, kazanmak için çok uğraştık ama bu her zaman gerçekleşmedi. Ve kazansanız bile, sizi kurtarsak bile, o masaya bir kez oturduğunuzda asla eskisi gibi olamıyordunuz. İster kanser ister sezaryen olsun, neşterin açtığı yara, bıraktığımız fiziksel izlerden daha derin olma eğilimindeydi. Cerrahlar olarak, kendi ölümlülüğümüzün tehdidi sürekli yüzümüze vurulurdu. Her şey bir anda bitebilirdi; her şey sona erebilirdi.

Artık aç olmadığım için yutkundum ve ellerimin tozunu aldım. "Bu gece geliyor musun?"

"Yapamam," dedi basitçe, pizzasından kalan son parçayı çiğnerken.

"Neden?"

Ayağa kalktı ve önlüğünün tozunu aldı. "Bugün Naomi'nin doğum günü. Ona yemek pişireceğime ve Becca'ya göz kulak olacağıma söz verdim, böylece rahatlayabilir."

Dudaklarımı büzdüm. "Senin şu gizemli kız kardeşinle ne zaman tanışacağım? Çocuklarla aramın iyi olduğunu biliyorsun." Ya da en azından öyle olurdum, eğer bir

onların etrafında olma şansı.

"Yakında," diye söz verdi, gözleri uzakta olsa da parmak eklemleriyle masaya vurdu. Yıllar boyunca sık sık gündeme gelen bu konuda da böyleydi. Asla kesin konuşmazdı. "Naomi'nin hâlâ kırılgan olduğunu biliyorsun ve ben şu anda onun sağlığını riske atmak istemiyorum. Doktorları istikrara ihtiyacı olduğunu söylüyor."

"Biliyorum," dedim. Bahanem boşa çıksa da zorlamak istemedim. Nedenini bilmesem de Naomi'nin benden hoşlanmadığına inanıyordum. On iki yıl boyunca onun erkek kardeşiyle çıkmıştım ve bir kez bile buluşmamıza izin verilmemişti. Beni merak etmiyor muydu? Bunu daha ne kadar erteleyebilirdi? "Ben sadece... Yardım etmek istiyorum. Sen bu kadar çok şey yaparken burada kendimi işe yaramaz hissediyorum."

"Bana yardım ediyorsun," diye onayladı. "Ediyorsun, Clara. Sadece burada bulunarak... sen olarak." Elimi kısa bir süre sıktı, sonra arkasını döndü. "Sonra görüşürüz."

"Hoşça kal," diye arkasından seslendim ve peçetemi öğle yemeğimin üstündeki kaba attım. Luke'u seviyordum, gerçekten seviyordum ve kalbinin doğru yerde olduğunu biliyordum. Tanıdığım çok az erkek kız kardeşlerinin yanlarına taşınmasına izin verirdi, hem ona hem de kızına bakmak şöyle dursun, tam zamanlı ve zorlu bir işe sahipti. Zorlamak istemedim. Çok fazla şeyi dengelediğini biliyordum ve yapmak istediğim son şey daha fazlasını istemekti.

Benim için çok önemli olan bir kariyerim de vardı. Diğer endişelerimi kolayca bir kenara itebilirdim. Beni seviyordu, biliyordum ve en azından şimdilik, ne şekilde olursa olsun birlikte olacaktık.

Ona sahip olduğum sürece, hangi sıfatla olursa olsun kendini bana verebileceğinden şikayet etmezdim. Bu sessiz anlaşmayı yıllar önce yapmıştık.

Yine de Naomi'yle öyle ya da böyle buluşmayı planlıyordum. Luke'a aramızdaki her şeyin yoluna gireceğini gösterecektim. Naomi'nin beni sevdiğinden emin olacaktım. O da görecekti.

OceanofPDF.com

DOKUZUNCU BÖLÜM

OceanofPDF.com

ALAINA

Sarkamda biri duruyordu. Bir anda hissettim, kulaklığımı kulağımdan çıkardım ve fırçamla etrafımda dönmeye başladım
bir kılıç gibi kullanıyordu. Lucas bana baktı, belli ki eğleniyordu.

"Sakin ol, kaplan," diye alay etti, ellerini teslimiyetle havaya kaldırdı. İnledim, gözlerimi devirip fırçamı indirdim.

"Beni korkuttun!"

İçinden kıkırdadı. "Kapıyı çaldığımda cevap vermedin. Çalıştığını ve anahtarı kullandığını düşündüm."

Önlüğümü çıkarıp tuval sehpasının kenarına astım ve fırçamı yere bıraktım. Ona döndüğümde, hızlı bir öpücük için beni kollarına çekerken resmime bakıyordu.

"Bu ne hakkında?"

"Hiçbir şeyle *ilgili* değil," dedim iç çekerek. "Bu sadece... bir his. Benim hislerim."

Yanağını başımın üstüne yasladı ve beni daha sıkı sıktı. "Peki senin duyguların ne?"

Dilimi ısırdım, henüz onlar hakkında konuşmaya hazır değildim. "Benimle gel. Bu hafta üzerinde çalıştığım bir tanesini bitirdim ve sana göstermek için can atıyordum."

Konunun aniden değişmesinden etkilenmiş gibi görünmüyordu ve elini çekiştirerek uzun koridordan yatak odama doğru ilerlerken o da beni takip etti. Lucas sanatımı tam olarak anlamasa bile her zaman desteklemişti. Sanat sergilerimin hepsine katılmış ve hatta kendisi için birkaç parça satın almıştı. Bir gün, birlikte kendi evimize sahip olduğumuzda, orayı benim sanatımla dolduracağına yemin etti.

Yatak odasının kapısını iterek açtım ve ışığı yakarak köşedeki tuvalin üzerindeki beyaz örtüyü çektim. Paketlenmiş ve alıcıya gönderilmeye hazır tabloların etrafından dolaştık ve Lucas'ın yüzünün şaşkınlıktan hayrete dönüşmesini izledim.

Önümden geçti, parmakları tuvale doğru kalktı ama dokunmaya cesaret edemedi. Keskin bir nefes aldı. "Vay... bu... vay."

Karakalem ve suluboya portresine baktı, üzerinde titizlikle durduğum çizgileri inceledi. Vücudunun her santimi, zihnime kazındığı gibi, şimdi tuvalin üzerindeydi ve sonsuza dek korunuyordu.

"Beğendin mi?" Uzun süre sessiz kaldığında sordum.

Başını salladı. "Bu... benim."

Açıkça söylediği sözler karşısında şoke olmuş bir şekilde güldüm. "Evet, sensin."

Omzunun üzerinden bana baktı, yüzünde hayranlık dolu bir ifade vardı. "Bunu ne zaman yaptın?"

"Birkaç haftadır üzerinde çalışıyorum, sadece orada burada. Mükemmel olmasını istedim."

"Sen... satıyor musun?" Birden rahatsız olmuş gibi göründü. "Mümkün değil. Bu tamamen benim."

Anında ısındı. "Peki ben ne zaman *senden* bir tane alacağım?" Parmaklarını belime doğru uzattı ve beni kendine doğru çekti. Sırıttım.

"Yani beğendin, öyle mi?" "Çok güzel."

"Çok güzelsin, Lukey," dedim, dudaklarını dudaklarıma değdirirken burnumu onunkine değdirdim. Gözlerimi kapadım, kolları beni sararken öpücüğüne gömüldüm, beni üç adım geriye ve yatağa götürürken bacağı bacağıma çarptı.

Üstüme doğru eğildi, eli göğsüme doğru ilerlerken ağırlığının karnıma binmemesine dikkat etti. Diğer eliyle çenemi kavradı ve beni öpücüğünün içine daha da çekti. O kadar iyi öpüşüyordu ki, üniversitede çıktığım birçok erkekten çok daha iyiydi. Benden çok daha yaşlı bir adamla çıkmanın en sevdiğim yanlarından biriydi bu. Olgunluğunun yanı sıra inanılmaz derecede deneyimliydi ve tüm bu deneyimini benimle iyi bir şekilde kullandı.

Geri çekildi ve kısa bir süre için bana baktı. "Her santimetremi hatırlıyorsun. Kalçamdaki çillere kadar."

"Sen benim hafızama kazındın, Lucas Martin. Bunu kabullen." Işıldadım. "Sanatçı beyni çok gerçek bir şey."

"Sanırım benim de ezberlemem gereken şeyler var." Elbisemi başımın üzerinden çekerken kaşları arzuyla havaya kalktı, ateşli bakışları vücudumda gezindi.

Beni şimdi olduğum gibi hatırla, diye içimden yalvardım, ikimiz de yaratmayı başardığımız parçayla karnımın yakında şişmeye başlayacağından habersizdik. Kendini bacaklarımın arasına indirirken eliyle karnımın büyüyeceği yeri kavradı.

"Kesinlikle çok güzel," diye fısıldadı ve bunun doğru olduğuna her zaman inanması için sessizce dua ettim.

Bitirdiğimizde birlikte uzandık, ikimiz de derin derin nefes alıyorduk, terden sırılsıklam olmuştuk ve yatak odamın kirli tavanına bakıyorduk. Bir parmağını saçımın bir tutamında gezdirdi ve ben bu anları ne kadar çok sevdiğimi düşündüm.

Neden gitmek zorundaydı ki? Neden her zaman benimle kalamıyordu? Dairemin işe gitmek için onun istediğinden daha uzak olduğunu biliyordum, ama eğer isterse yanına taşınabileceğimi defalarca söyledim. Çok hızlı ilerlediğimizi düşünüyordu, ama bu bebek işleri hızlandırmıştı, orijinal plan ne olursa olsun. Seçtiği yüzük, şifonyerimin üst çekmecesinde sakladığım yüzük işleri hızlandırmıştı. Neden hâlâ bir ayağını frene basıyordu? Bunun bir bağlılık sorunu olduğuna inanıyordum, bu da neden kırk beşine yaklaştığını ve hâlâ bekâr olduğunu açıklıyordu.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu, beni düşüncelerimden çekip çıkararak. Ona bakmak için başımı çevirdim.

"Hiçbir şey, gerçekten," diye yalan söyledim.

"Yalan söylüyorsun." Bana bunu söyledi.

Gülümsemem küçüktü. "Sadece seninle birlikte olmayı düşünüyorum. Keşke her zaman böyle olabilseydi."

Bakışları sık sık olduğu gibi uzaklaştı. Tekrar tavana doğru baktı. "Biliyorum. Ben de biliyorum." Bunu söylerken çenesi gergindi. Ben de kolayca ona yalanını söyleyebilirdim.

"Seni korkutacak bir şey mi yapıyorum?"

Bir dirseğinin üzerinde doğruldu ve saçmalıyormuşum gibi bana baktı. "Tabii ki hayır, Alaina. Bunu bana neden soruyorsun?"

"Ne zaman birlikte yaşama konusunu açsam, çeneni kapatıyorsun." "Sana söyledim, dairen işime çok uzak."

Bir elimi göğsüne koydum. "Ve *sana* söyledim, işimi her yerden yapabilirim. İzin ver senin yanına taşınayım. Farklı bir yerde birlikte bir ev tutalım. Bana evin bir yerinde büyük bir pencere ver, ben de tatmin olayım. Sadece seni istiyorum..."

Bir eliyle kafa derisini ovuşturdu. "Şu anda iyi bir zamanlama değil. İşler taşınmayı düşünemeyeceğim kadar yoğun ve evim de tam bir bekâr evi."

"Benim için sakıncası yok-"

"Hayır dedim, Alaina, tamam mı?" Sesi sertti ve konuşmanın sonuna yaklaştığımızı biliyordum. Bu bizim durma noktamızdı. Tuğla duvarımız. Onu neden zorladığım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Hiçbir zaman farklı bir yerde bitmediği halde neden onu zorlamaya devam ettiğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Sonumuz hep böyle oluyordu. "Sana bir yüzük verdim, değil mi? Seninle evleneceğimi söyledim. Sana göz kulak olacağım. Bu yeterli değil mi?"

"Beni seviyor musun?" diye sordum ve gözlerimde aniden, ihanet eden yaşlar birikti.

Çenesi düştü, gözleri bana dikildi. "Elbette seni seviyorum, Alaina. Sevmeseydim burada olmazdım."

Ses tonunda gerçek ve elle tutulur bir gerçeklik vardı ve bunu kastettiğini biliyordum. Yine de bir sonraki açık adımı atmayı reddetmesi beni rahatsız etti. "Ne zaman o zaman? Ne zaman yanıma taşınacaksın? Evlendikten sonra mı?"

"O kadar uzun süre beklemeyeceğiz," diye söz verdi, belli ki bunun beni daha iyi hissettireceğini düşünüyordu.

"*O kadar* uzun mu? Benimle evlenmek için ne kadar beklemeyi planlıyorsun? Bebek birkaç ay içinde burada olacak."

"Yedi ay," dedi hemen. "Hâlâ yedi ayımız var." "Uçup gidecekler."

"Yeter, Alaina. Bunların hepsi... çok fazla, tamam mı? Çok fazla ve bunaltıcı-"

Yataktan kalktım, elbisemi kaptım ve başımın üzerine attım. "Bunaldın mı? Seni strese soktuğum için çok özür dilerim Lucas. Bunun nasıl bir his olduğunu hayal bile edemiyorum çünkü ben burada, Happyville'de hayatımı umursamadan yaşıyorum."

Yerden pantolonunu çekerek ayağa kalktı. Omuzları gergindi ve kızgın olduğunu biliyordum. Bunu ben yaptım. Her zamanki çabalarıma rağmen

onu mutlu ediyordu -işinin onu ne kadar strese soktuğunu biliyordum- bebek sahip olduklarımıza bir zamanlayıcı koymuştu. Bir geri sayım. Artık ilişkimizde rahatça gezinmeye devam edemezdik; bir ya da iki saatliğine uğramasına ve sonra günlerce ya da haftalarca hayatımdan kaybolmasına izin veremezdim. Onun hayatının yoğun olduğunu biliyordum - muhtaç değildim ve asla öyleymiş gibi davranmazdım - ama buna ihtiyacım vardı. Eğer bu çocuğun hayatında olacaksa, çocuk gelmeden önce adım atmasına ihtiyacım vardı.

"Bunun doğru olmadığını biliyorum, tamam mı? Senin de en az benim kadar stresli olduğunu biliyorum ama bana zaman tanımalısın. Nasıl çalıştığımı bilirsin. İnsanları kendimden uzaklaştırıyorum ve yalnız kalmaya ihtiyacım var."

"Rahatına bak," dedim, gömleğini ona zorla uzatarak. "İhtiyacın olan tüm alanı kullan. Ama geri döndüğünde, benden ne istediğini bilmeni istiyorum. Eğer ben sadece hamile bıraktığın bir seks partneri isem-"

"Öyle olmadığını biliyorsun!" Bana doğru uzandı ama ben geri adım attım, karnımda daha önce hiç hissetmediğim bir öfke kaynıyordu.

"Bana öyle olmadığını söylediğini biliyorum ama şu anda bana nasıl hissettirdiğini de biliyorum. Fazla vaktimiz yok. Mecbur kalırsam bunu tek başıma yaparım ama yapmayacağım şey, senin bir ayağın kapının dışındayken bunu yapmak. Ya hayatımızdasın ya da değilsin, Lucas. Karar vermelisin ve çabuk karar vermelisin. Buna daha fazla katlanamam."

Gömleğini başına kadar çekti, ifadesi taş gibiydi. "Seni sevdiğimi biliyorsun."

"Ama *bizi* seviyor musun?" Karnımı işaret ettim. "Beni bununla birlikte gelen her şeyi isteyecek kadar seviyor musun?"

"Sana bir yüzük verdim. Benden başka ne istediğinden emin değilim." Kara kaşları hayal kırıklığıyla aşağı indi.

"Hepsini istiyorum, Lucas. Ve bundan daha azı yeterli olamaz." Kapıyı açarken gözyaşlarıma engel olmaya çalışarak yanından geçip gittim. "Gitmelisin. Teslim etmem gereken bir proje var ve işe dönmem gerekiyor."

Savaşmasını, tartışmasını, bu şekilde gitmesinin mümkün olmadığını söylemesini ve beni kollarına çekerek tek istediği ya da ihtiyaç duyduğu şeyin ben olduğumu bilmemi sağlamasını istedim.

Bunun yerine içini çekti, sonra tek kelime etmeden ya da ikinci kez bakmadan gitti.

OceanofPDF.com

ONUNCU BÖLÜM

OceanofPDF.com

NAOMI

We Eve geldiğinde zor bir öğleden sonra olacağını biliyordum. Şimdiden homurdanmaya ve sinirlenmeye başlamıştı, evin içinde ilerlerken hareketleri gergin ve sıkıydı. Becca'nın yapmama yardım ettiği doğum günü pastası tezgâhın üzerinde soğuyordu, ben de pembe kazağından iğneyle ipliği geçirip tütüyü etek ucuna tutturuyordum.

Ben arkamı dönmeden odaya girdi, kötü ruh halini bir gülümseme ve çikolatayla hafifletmeyi umuyordu. Öfkesini görmezden geldim.

"Evine hoş geldin." Kanatları bir çeşit selamlama şeklinde kaldırdım. "Kızınızın bu yıl Cadılar Bayramı'nda ne olmak istediğini asla tahmin edemezsiniz."

Güldü ama umursamazdı ve beni gerçekten dinlediğinden emin değildim. Tezgâha yöneldi ve bir bardak alıp içine su doldurdu ve bir yudum aldı. "Güzel," dedi, söylediklerime gerçekten cevap vermiyordu.

Gününün nasıl geçtiğini sormam gerektiğini hissetmeme rağmen sormayı reddettim. Bunu yapamazdım. Bilmek istemiyordum. Bugün benim doğum günümdü ve bunu kapıya bırakıp bizimle kutlaması gerekiyordu. Bu sabah verdiği söz buydu.

Ayağa kalktım, kostümü masanın üzerine bıraktım ve ona doğru yürüdüm. Bir elimle sırtını sıvazladım. "Çikolatalı pasta yaptık. Becca kaseyi yaladı."

Gözlerini devirdi, yüzünü bana döndüğünde kaşları hayal kırıklığıyla çatılmıştı. "Bunu yapmasına izin vermenden nefret ettiğimi biliyorsun."

"Biliyorum," dedim yüzümdeki gülümsemeyi koruyarak. "Ama çok seviyor." Bekledim ama o da gülümsemedi. "Sadece biraz yemesine izin verdim." Bu doğru değildi ama önemi de yoktu. Gülümsemesine ihtiyacım vardı.

Bir bardak suyun kalanını bitirdi ve lavaboya koydu. "Akşam yemeği için ne istersin aşkım?" Yemin ederim bazen ruh halinin bu kadar çabuk değişmesinden dolayı başım dönüyordu ama yine de ses tonunda bir ürperti vardı.

"Dışarı çıkabiliriz diye düşünüyordum. Böylece kimse yemek pişirmek ya da bulaşıklarla uğraşmak zorunda kalmaz. Sen ne dersin? Jonathan'ın mı?"

"Kulağa lezzetli geliyor." Dudaklarımı hızlıca öptü, tadını çıkarmama izin vermedi ve uzaklaştı. "Yola çıkmadan önce duş alacağım."

Başımı salladım, dikişi bitirmek için masaya dönmeden önce koridorun ortasına kadar gitmesine izin verdim.

Üst katta su sesinin geldiğini duyduğumda kostümünün kumaşındaki son ipliği de geçiriyordum. Kazağı yere bıraktım, kostümü çantaya, çantayı da buzdolabının üstüne koyduktan sonra koridora yöneldim. Becca odasında uyuyordu ama bir saat içinde uyanması gerekiyordu.

Koridorun ortasında döndüm ve yatak odalarına doğru merdivenlerden yukarı çıktım. Yatak odamıza doğru yürüdüm, onun önlüklerini yerden kaldırıp sepete attım. Kapıyı açtığımda su kesildi, yüzüme çarpan buhardan boğuldum. Cildim aniden nemlendi.

Duşun cam kapısını açtı, orada durduğumu fark edince geri sıçradı. Raftan siyah bir banyo havlusu aldı.

"Ne oluyor be?"

"Size katılabileceğimi düşünmüştüm..." Parmağımı kapının kenarında gezdirerek fısıldadım.

Havluyu ıslak saçlarına sürterek iç geçirdi. "Ben zaten çıkıyorum, Naomi."

"Tanrım, bu kadar angarya olduğunu fark etmemiştim." Yarı şaka yapıyordum ama umurunda değil gibiydi.

"Bu bir angarya değil ama... sadece şimdi değil, tamam mı? Becca birazdan kalkacak ve eğer bir masa bulmak istiyorsak sen de hazırlanmaya başlamalısın."

"İsterseniz zamanımız var..." Bir elimi ıslak gövdesine sürterek öne çıktım. "Ne de olsa bugün benim doğum günüm."

Tekrar iç çekti. "İşte boktan bir gün geçirdim, Nae." Bana böyle seslenmesinden nefret ederdim, annemin de bana taktığı özel lakaptı bu. Sanki bir çiftlik hayvanıymışım gibi. "Sadece bir dakikaya ihtiyacım var, tamam mı?"

Bu sabah tanıdığım adam nereye gitmişti? "Konuşmak istediğin bir şey var mı?"

"Olmasa da olur. Bunu kafamdan atmak için biraz zamana ihtiyacım var."

Geri adım attım. "Tamam. Yeterince makul. Ben aşağıda pastayı krema ile süsleyeceğim."

Havluyu ensesinde gezdirdi. Kapıya varmadan önce ona dönüp baktım. "Ah, soracaktım, Winnie mi yoksa Tigger mı olmak istersin? Becca onunla birlikte giyinmemizi istiyor ve ben de yarın dışarı çıkarken biraz kumaş alacağım."

Başını salladı ve havluyu beline sardı. "Biliyorsun... sadece ne istiyorsan onu yap. Zaten muhtemelen bunu yapamayacağım. Sonunda çalışacağım."

"Çalışman gerekiyorsa başka bir gün gidebiliriz. Ben sadece onu aileme götürmeyi planlıyorum ya da-"

"Bu senin olayın Nae, benim değil. Giyinmek istemiyorum."

"Bu *benim işim* değil. *Kızımızın* işi. Onun çocukluğunun bir parçası olmak istemiyor musun? Bunlar anılar, Lucas. Tam burada. Bunlar onun hatırlayacağı şeyler ve sen bunların bir parçası olmazsan, bunu hep bilecek ve nedenini merak edecek."

Kalçasını sıvazlayarak inledi. "Oh, harika. İşte başlıyoruz. Daha eve geleli yarım saat bile olmadı ve sen şimdiden peşimdesin."

"Seninle mi?"

"Bunu hep yapıyorsun, Naomi. Sana göre ben asla yeterince iyi değilim. Yeterince para kazanmıyorum, zamanımın çoğunda evde değilim, evdeyken yeterince nazik değilim, Becca'ya karşı yeterince sert değilim, onunla yeterince şakacı değilim, yeterince değil. Hiçbir zaman. Benim sen olmadığımı ne zaman anlayacaksın? Ne kadar çabalarsam çabalayayım, asla sen olamayacağım."

Gözlerimi kırpıştırdım ve gözlerim yaşlarla dolmaya başladığında şaşırdım. "Ben... Ben senden asla ben olmanı istemedim, Lucas. Ebeveyn olmanın benim için ne kadar önemli olduğunu biliyorsun. Becca'ya hiç sahip olamadığım şeyi vermeyi ne kadar çok istediğimi biliyorsun."

"Evet, biliyorum," diye homurdandı. "Çünkü *Naomi Roberts'*ın hayatı o kadar berbattı *ki*. Bazılarımız zar zor geçinirken dünyadaki tüm para-"

"Para aşk değildir, Lucas." Bu daha önce de yaptığımız bir kavgaydı... pek çok kez. Beni ayrıcalıklı ve varlıklı büyüdüğüm için suçluyordu -ailem hiç ortalıkta olmamasına rağmen- çünkü kendisi fakir ve bağımlı bir anneyle büyümüştü. "Para mutluluğu satın almaz. Bunu konuşmuştuk."

"Evet. Evet, bunu tartıştık, tamam. Yüzüm mosmor olana kadar, ama bu gerçekleri değiştirmez. Her zaman sevildiğini hissetmemiş olabilirsin, Nae, ama

her zaman güvendeydiniz. Sen her zaman korundun. Becca'ya vermek istediğim tek şey bu-"

"Yine de o her zaman güvende olacak. Bunun için bu kadar mücadele etmene gerek yok." Koluna uzandım, ama o çekildi ve şifonyerinin çekmecesinden boxer'ını alıp üzerine geçirdi.

"Evet, çünkü ailen bize bakıyor. Ama ben bunu istemiyorum, anlamıyor musun? Ben kızıma, aileme bakmak istiyorum. Yaşadığımız hayatı karşılayacak kadar kazanamadığım için ailenin parasının hâlâ öğrenci kredilerimi ödemesinin ne kadar utanç verici olduğu hakkında bir fikrin var mı?" Öfkeyle tişörtünü başına geçirdi.

"İhtiyacımız olandan çok daha fazla paramız var. Cerrah olmak senin istediğin şeydi Lucas ama Becca'ya hakkı olan her şeyi verdiğim için beni suçlayamazsın. Ne yapmamı tercih ederdin? Paraya erişimimiz yokmuş gibi mi davranayım? Bize sağladığın imkânlar dâhilinde yaşıyormuş gibi mi davranayım?"

"Bize sağladığım imkanlar çocukken sahip olduğum imkanlardan çok daha fazla."

"Yani çocuğumuz onsuz mu
yapmalı?" "Yani benim yaptığım
gibi mi?"

"Çocukluğunuzdan nefret ettiğinizi kendiniz söylediniz-"

"Yaptım, Naomi!" Şifonyere bir yumruk indirdi. Pantolonunu giydikten sonra yatağın kenarına uzandı ve tenis ayakkabılarını giydi. "Mesele de bu zaten. Ve benzer bir durumda olmamamızın nedeni ben olmak istiyorum. Ben olmak istiyorum."

"O zaman sanırım yanlış kadınla evlendin. Seninle çıktığımızda, bana evlenme teklif ettiğinde paradan geldiğimi biliyordun. Maddi durumum sana bu kadar yük oluyorsa, elbette şimdi git. Çünkü senden daha fazlasına sahip olduğum için özür dilemeye devam edemem. Üzgünüm ama yapamam." Kollarımı göğsümde kavuşturdum, incinmiş ve kızgın hissediyordum. Aynı kavgayı tekrar tekrar yapmaktan bıkmıştım. Tanıştığımızda içinde bulunduğu muazzam borçla kıyaslandığında elde ettiği gelirden memnun olmadığı için kendimi suçlu hissetmekten yorulmuştum. Becca'ya çocukken sahip olduğundan daha fazlasını verdiğim için özür dilemekten yorulmuştum.

Bana baktı, patlamam karşısında şok olmuştu. Ona nadiren karşı çıkardım ama görünüşe göre kırk yaşım benim yepyeni bir yönümü ortaya çıkarıyordu. Sertçe nefes aldım, göğsüm bir inip bir kalkıyordu.

"Peki," dedi. "Belki de haklısın. Belki de tüm bunlar bir hataydı."

Sessiz kaldım, aniden cevap olarak bir şey söyleyecek kelimeleri bulamadım. Ciddi olamazdı. İş yerinde onu bu kadar kötü bir ruh haline sokacak ne olmuştu?

"Bu gece için hastaneye geri döneceğim. Yapamam... Burada olamam."

"Lucas, bekle..." Bugün benim doğum günümdü, ona hatırlatmak istedim. Bunun yerine yürümeye devam etti ve ben de onu durdurmak için hiçbir girişimde bulunmadım. Kocamın gölgesi koridorda kayboldu ve ben onun merdivenlerden inip ön kapıdan çıkan ayak seslerini dinledim. Kapı kapandığında, Becca'nın sesi koridorda yankılanırken ben de hıçkırıklara boğuldum.

"Anne?"

OceanofPDF.com

ONBİRİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

CLARA

Soyunma odasına girdiğimde Luke çoktan oradaydı, saçları uykudan dağılmıştı ve elinde bir fincan kahve vardı.

"Bu sabah gelmediğini sanıyordum?" Saatime bakarak sordum. Ameliyata girmesine daha birkaç saat vardı ama bunu dakikası dakikasına bildiğimi ona söyleyemezdim.

Başını salladı, kahvesinden bir yudum aldı ve sesli bir nefes verdi. "Dün gece geç saatte geldim ve nöbetçi odasında uyudum."

Odadaki diğer birkaç doktora baktım, bunu bu kadar açık bir şekilde itiraf etmesine şaşırmıştım. Gerçekten nöbetçi olmadığınız sürece nöbet odalarını kullanmak genellikle hoş karşılanmazdı. "Ameliyat için mi çağrıldın?"

Çantamı ve ceketimi dolabıma asarken ayağa kalktı ve bana doğru ilerledi. "Hayır, uzun hikâye. Naomi'yle tartıştık ve benim de oradan çıkmam gerekiyordu. Kafamı dağıtmak için bir ameliyat olmayı umuyordum ama olmadı."

"Neden beni aramadın?" Sesimi daha da alçaltarak sordum. "Buraya gelebilirdin, biliyorsun. Benim yatağım nöbetçi yatağından çok daha rahat. Bunu biliyorsun."

Saçımın bir parçasını çekiştirdi. "Biliyorum. Seni rahatsız etmek istemedim. Geç oldu."

"Luke," dedim nefesimi tutarak. "Evime her zaman gelebilirsin. Bu yüzden anahtarın var. Ben evde olmasam bile, gidecek bir yere ihtiyacın varsa gidersin." Gözlerimle buluşana kadar ona baktım ama sonunda buluştu. "Anlaştık mı?"

"Anlaştık."

Onu öpmek istedim ama bu dürtüye direndim. "Bu gece gelmek ister misin? Evde işler sakinleşsin mi?"

Dudaklarını birbirine bastırdı. "Geç saatlere kadar çalışıyorum."

"Ee? İşin bitince uğra. Orada olacağım."

Başını salladı, yüz ifadesi sıcaklıkla doluydu. "Beni orada istediğine emin misin?"

"Seni *hep* orada istiyorum," dedim ve bu doğruydu. Gülümsedi.

"Tamam, teşekkürler. Uğrarım."

Bununla birlikte çenemi kavradı ve başparmağını yanağımda hızla gezdirdi, dokunuşu tenimde sıcacıktı. Elini oraya koyduğu gibi hızla çekti ve odadan çıktı. Önlüklerimi kaptım, vücudum enerji ve adrenalinle dolup taşıyordu. *Oh, bu adam bana neler yapıyor...*

Ön kapıdan içeri girdiğini duydum ve daire saatlerdir karanlık olmasına rağmen uyumaktan çok uzaktım. Bir erkekle ilk kez yatıya kalmaya hazırlanan bir ergen gibi endişeyle bekliyordum. Luke'la hep böyle olurdu. Aradan on iki yıl geçmişti ve onunla geçirdiğim her an bana ilk kezmiş gibi geliyordu.

Ayak seslerinin daireyi boydan boya kat edişini dinledim ve yatak odasına girdiğini duydum. Hafif, rahat bir gülümsemeyle doğruldum, beni uyandırmış gibi davrandım.

"Saat kaç?" Sanki son bir saattir saate bakıp o gelene kadar geri saymıyormuşum gibi sordum... Ve yarı yarıya gelip gelmeyeceğini merak ediyordum.

"On biri biraz geçiyor," diye fısıldadı, önlüğünü çıkarıp yere fırlatırken. Banyonun kapısını açtı ve çırılçıplak içeri girdi. Gözlerimin vücudunun enine boyuna gezinmesine ve tekrar yukarı çıkmasına engel olamadım. Duşakabini açtı ve aynada kendine baktı. Bunu hep yapıyordu - sanki Tanrı'nın kadınlara bir armağanıymış gibi kendini kontrol ediyordu. Aynı şeyi yaptığım için kendimi suçlu hissediyordum. En azından birimizin onun güzelliği konusunda aklı başında olması gerekiyordu... ve bu o olmayacaktı. İşe ilk başladığımda kafa kafaya vermemizin nedenlerinden biri de buydu.

Bana baktı, belli ki bakışlarımdan hoşlanmıştı ve kaşları havaya kalktı. Sırıttı. "Bana katılmak ister misin?"

Dudaklarımda giderek büyüyen gülümsemeyi saklamaya çalışarak, fazla zorlamadan yataktan kalktım. "İş nasıldı?"

"Şu anda bunu düşünmek istemiyorum," dedi ve ipek geceliğimi üzerimden kaldırırken başını salladı. Gözleri vücudumda gezindi. Bir zamanlar görünüşümden, oramdaki buramdaki sarkmalardan, daha önce olmayan kırışıklıklardan çok utanır ve çekinirdim ama Luke'un yanında artık o kadar rahattım ki umurumda bile değildi. Her yerimi biliyordu. Nerelerimin gıdıklandığını ve vücudumun nerelerinin çukurlaştığını biliyordu. Dokunulmaktan hoşlandığım yönlerimi biliyordu.

Elimi çekti, beni duşa sürükledi ve başka hiçbir şeye aldırmadan onunla birlikte püsküren suyun altına girdi. Duşta, yağmur altında öpüşen iki genç gibi öpüştük. Ondan başka hiç kimse tarafından sevilmediğim kadar korkusuz, tutkulu ve kaygısızdı.

Boynumu kavradı, uzun parmakları saçlarıma dolanırken öpücüğümün içine daha da gömüldü. Onu öpmek nefes almak gibiydi; o kadar kolay ve içgüdüseldi ki onunla birlikteyken başka hiçbir şey yapmak istemiyordum. Dudaklarını çene çizgimde gezdirdi ve ben bir inilti çıkardım. Daha önce hiç bu kadar iyi hissetmemiştim - başka biriyle değil, yakınından bile geçmemiştim.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım, buhar etrafımızı sararken bedenim arzuyla yanıyordu.

"Ben de seni seviyorum," dedi, elleri bedenimi keşfetmek için hareket ediyordu. Onun yanında kendimi kaybedebilirdim. Bazen, çoktan kaybettiğimi düşünüyorum. O yanımdayken benim için çok az şey önemliydi. Arkadaşlarım ve ailem uzun süre ciddi bir şekilde bağlanmayı reddeden biriyle neden birlikte olduğumu sorgulamışlardı ama gerçek şu ki Luke varken bağlanmaya ihtiyacım yoktu. Kulağa çılgınca geliyor, inanın bana biliyorum, ama onunla birlikte olmak dünyadaki en kolay şeydi. Ona nasıl sahip olabilirsem, öyle sahip olacaktım. Onun zaman çizelgesini takip ettim. Benim yaşımdayken böyle yapardınız. Pek çok erkek yuva kurmaktan korkardı. Kendi yollarına sapmışlardı ve onları bu yoldan döndürmek için yapabileceğiniz çok az şey vardı. Luke ile beni kırılma noktama kadar eğdi ama ne zaman vereceğini de biliyordu. Bu sarhoş ediciydi. Onun sevgisi bana yaşadığımı hissettiriyordu ve bu biraz risk almaya değmez miydi?

"Başın nerede?" diye sordu, endişeyle benden uzaklaşarak ve o kadar çok düşündüğümü fark ettim ki yaptığı şeye tepki vermeyi bırakmıştım.

Başımı salladım, gözlerimi ovuşturdum. "Özür dilerim," dedim. "Ben sadece... hiçbir şeyim. Hâlâ yarı uykuluyum sanırım." Yüzünü tuttum, yarıda bıraktığım şeye devam etmeye çalıştım ama elleri vücudumu terk etti ve bana inanmadığını biliyordum. Beni çok iyi tanıyordu.

"Seni rahatsız eden bir şey var." Sormakta neredeyse tereddüt ediyor gibiydi.

"Ben... Ben sadece dün gece buraya gelmeyip hastanede kalmandan nefret ediyorum," dedim yüzümü buruşturarak. Gerçekten ama gerçekten kavga etmek istemiyordum.

"Buraya gelmem gerektiğini biliyorum ama habersiz gelmekten nefret ediyorum ve seni arayıp uyandırmak istemedim."

"Burada her zaman hoş karşılanırsın Luke. Buranın benim olduğu kadar senin de olduğunu biliyorsun. Daire de dahil olmak üzere buradaki her şeyi birlikte seçtik. Neden hâlâ bu konuda yumurta kabuklarının üzerinde yürüyorsun?"

"Sadece saygılı olmak istiyorum," dedi ve çenesindeki bir kasın gerildiğini gördüm.

"Bunu biliyorum ama öyle olmak zorunda değilsin. Bütün mesele de bu zaten. Bana kalsa sen burada benimle yaşardın ya da ben seninle. Benim için çok şey ifade ediyorsun Luke. Bunu bilmiyor musun?"

"Biliyorum," diye kabul etti. "Elbette istiyorum." Eli benimkine dolandı, bana bakarken parmaklarımız birbirine kenetlendi.

"Yani, bir dahaki sefere bana mı geleceksin? Hastanede kalmak yerine?" "Bir dahaki *sefere* olacağını kim söyleyebilir?" Soruyu geçiştiriyordu, çünkü

Her zamanki gibi.

"Her zaman bir sonraki sefer vardır," dedim. İkimiz de bunun doğru olduğunu biliyorduk. Kız kardeşiyle yaşamak en iyi ihtimalle zordu ve ikisi sık sık kavga ediyor gibiydi. Onun durumundaki birinin Luke'un onun için yaptıklarına nasıl bu kadar nankör olabildiğini anlamıyordum. O benden daha iyi bir insandı.

Keskin bir nefes çekti. "Peki, bir dahaki sefere buraya geleceğim. Söz veriyorum." Başımı salladım, bu küçük zaferi kabul ettim ama aslında duymak istediğim şeyin bu olmadığını biliyordum. "Burası senin de biliyorsun... Ne zaman ihtiyacın olursa."

Beni nazikçe öptü ama daha önce olmayan bir soğukluk vardı. "Biliyorum."

Neden şimdi ihtiyacı olmasın ki? Neden şimdi istemiyor? Benim yerim onun için yeterince iyi değil miydi? Bunu o seçti. Benim tercih ettiğim, şehir merkezine ve işe daha yakın olan daire yerine bu daireyi seçtim,

çünkü o daire hakkında çok güçlü fikirleri vardı. "Yani, istediğin zaman burada kalabilirsin, hatta sürekli olarak." Konuşurken bakışlarım yere kaydı,

Kelimeler çok hızlı çıkıyordu. "Ya da... bilirsin, biraz seninle kalabilirim. Belki Naomi ve Becca'ya biraz yardım etmek işleri senin için kolaylaştırır. Biraz stres atarsın..."

Bana bakarken duruşu sertti ve aniden ona göründüğüm kadar kendime güvenmediğimi hissettim. Bir kolumu çıplak karnımın üzerinde çaprazlayarak gözlerini tekrar bana doğru çektim. "Yapmak zorunda değilsin-"

"Aslında çok düşünüyordum-" Aynı anda konuştuk, sonra durduk ve o güldü, bir elini ensesinde gezdirdi.

"Devam et," dedim.

"Aslında bunu çok düşündüm. Bilirsin işte, birbirimizin yanına taşınmayı."

Kalbim göğsümde ters döndü. *Ciddi miydi?* Eğer bu bir şakaysa, inanılmaz derecede zalimceydi. "Öyle mi?"

Gözleri parladı, göğsümde sıcaklık yükselirken gerginlik bir anda omuzlarını terk etti. "Evet," dedi. "Bence bu gerçekten düşünmemiz gereken bir şey. Yani, hemen şimdi değil elbette. Naomi'yi yeni bir yere, yakın bir yere yerleştirmem gerekecek, böylece ona göz kulak olabilir ve gerektiğinde Bec'e yardım edebilirim, ama artık kendi hayatıma devam etmemin zamanı geldi, değil mi?"

Göğsüne dokundum, karanlık gözlerine bakarken kalbim çarpıyordu. Göğsüm sevinçten patlayacakmış gibi hissediyordum. "Evet, bunu hak ediyorsun Luke. Gerçekten hak ediyorsun." Ona doğru eğildim ve ıslak gövdesine sarıldım. Kollarının beni sarması, yanağının kafa derime yaslanması fazladan bir saniye sürdü. Derin, düşünceli bir nefes aldı, orada öylece dururken bedenlerimiz birlikte hareket etti, en uzun süre birlikte var olduk.

Hiç bu kadar mutlu olmamıştım ama onun da aynı şekilde hissedip hissetmediğini merak etmeden duramadım. Gecenin geri kalanındaki sessizliğine bakılırsa, ben öyle düşünmüyordum.

OceanofPDF.com

ON İKİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

ALAINA

K*Tak, tak, tak.* Gümbürtüleri duymak yerine hissettim ve kulaklığımı çıkarıp saate baktım. *Erken geldi.* Kaptım
Eğlence merkezinin üzerindeki para zarfını aldım ve boya fırçasını önlüğümün cebine sokarak odayı geçtim. Kapıyı açtım ve ona bakakaldım - yanlış adama.

"Burada ne yapıyorsun?"

"İçeri girebilir miyim?" Lucas zarfa bakarak sordu. "Başka birini mi bekliyordun?"

Başımı salladım. "Bay Andino." Ev sahibim. "Bu ilk."

Eşikten geçip oturma odama girdi. "Ödemeyi çekle yaparsanız, işlerin yolunda gitmesine yardımcı olur ve ödendiğine dair kanıtınız olur."

"Nakit parayı tercih ederim," dedim sertçe. Böyle önemsiz bir işi düzeltmek tam Lucas'a göreydi. Onun yöntemi her zaman en iyisiydi. Gerçek şu ki, Bay Andino şimdiye kadar sahip olduğum en iyi ev sahibiydi. Ödemeleri nakit olarak istediğinde benim için sorun olmazdı. Bunu Lucas'a asla söyleyemezdim; ev sahibimin ödemeleri nakit istemesinin nedenlerini mutlaka didik didik ederdi, benim hiç umurumda olmayan nedenler. Hepimiz sadece geçinmeye çalışıyorduk.

Omuzları ağır bir nefesle yükselip alçaldı. "Geçen günkü davranışlarım için özür dilerim."

Boya lekeli parmak uçlarıma baktım ve tırnaklarımın altındaki boyayı karıştırdım, göz göze gelmeyi reddettim. *Bu sefer pes etmeyeceğim.* Vermeyeceğim. "Tamam."

"Sen, şey, yani biz... iyi miyiz?"

Görüşüm ona doğru daraldı, kollarım iki yanıma savruldu. "Benim için bir cevabın var mı?"

Çenesi kilitlendi ve bir gülümsemenin en küçük ipucunu yakaladım, midem bir anda taşa döndü. "Ben... bak, bunu telafi etmek istiyorum."

"Bu bir cevap değil Lucas." Onu izlerken kollarımı kavuşturdum. Yarattığı karmaşadan çıkış yolunu düşünmeye çalışırken kafasının içinde dönen çarkları neredeyse görebiliyordum ama buna izin veremezdim. "Buraya neden geldin ki?"

"Bunu telafi etmek istedim," dedi, hâlâ duymak istediğim şeyi söylemiyordu. Ona baktım, bekliyordum. "Belki bu gece için şehir dışına çıkabiliriz diye düşündüm. Bugün ve yarın izinliyim, Rock Island'da yürüyüşe çıkabiliriz belki? Sen de malzemelerini getirip gün batımını resmedebilirsin."

Soğukkanlılığımı korumaya çalışsam da bu fikir kalbimi yerinden oynattı. "Bunu neden yapalım ki?"

Bana doğru adım attı ve midemin derinliklerinde bir yerden bir çekim oldu. Ondan nefret etmek istedim ama yapamadım. Ona direnmek istedim ama yapamadım. "Çünkü olanlar için kendimi kötü hissediyorum. İş yerinde zor bir gün geçirdim ama bunun acısını senden çıkarmamalıydım. Boş bir gün geçirmeye hakkım var, değil mi?" Ses tonu hafifti ama ne yapmaya çalıştığını biliyordum. Böyle patladığım için hatalı olduğumu, tüm bunların bir şekilde benim hatam olduğunu kabul etmemi istiyordu.

"Bunu isteyip istemediğine karar vermelisin... tüm bunları. Beni. Bu bebeği. Karar vermek zorundasın, Lucas. Senin yerine karar verememem ve ne istediğini bilmeden devam edemem-"

"Bebeği istiyorum," dedi kollarıma uzanarak. Başparmakları tenimi okşarken onu durdurmadım. Bu cümle karşısında neredeyse ağlayacaktım. "Her şeyi istiyorum, seni, ailemizi. Seninle olmak istiyorum, Alaina. Bunu biliyorsun. Bunu sorgulamak zorunda kalmamalısın ve seni zorladığım için özür dilerim. Sana bir yüzük verdim.

-" Elimi kaldırdı, onu arıyordu, sonra bana baktı.

"Resim yaparken takmıyorum." İfadem boştu, tek nedenin bu olduğuna inanmasını umuyordum. Çekmecemde saklandığı yerden benimle alay etmesine rağmen, o gittiğinden beri onu takmamıştım.

Dudaklarını yüzüğün girmesi gereken yere bastırdı. "Sana bir yüzük verdim çünkü seninle birlikte olmak istedim. Aksi takdirde bunu yapmazdım. Ve... birlikte yaşamamızı istiyorum ama bunu doğru yapmak istiyorum. Sana güzel bir ev almak istiyorum, seni ve bebeği benim küçük daireme ya da senin küçük dairene tıkmak değil. Sürpriz olmasını istedim ama bunun üzerinde çalışıyorum.

Birlikte yeni bir ev tutuyoruz. Bunu daha fazla sır olarak saklayamazdım."

Küçük ve zoraki de olsa gülümsedim. Doğruyu söylediğinden emin olamıyordum, her zamanki gibi beni etkilemeye çalışmadığından emin olamıyordum. Herkesi etkilemek onun için o kadar kolaydı ki, bunu anlamak zor olabilirdi. Beni dikkatle izledi, gözleri benimkiler arasında gidip geliyordu.

"Teşekkür ederim, sanırım," dedim sonunda. "Yine de sürecin bir parçası olmayı çok isterim."

Başıyla onayladı. "O zaman sen de sürecin bir parçası olacaksın." Belime uzandı ve parmakları kalçalarımda yılan gibi kıvrılıp ortada buluşana kadar sırtımı gıdıklarken onu durdurmadım. Dudakları benimkilerden sadece birkaç santim uzaktaydı. "Peki ne diyorsun? Benimle gelir misin?"

"Rock Island'a mı?"

Burnunu benimkine sürttü. "Orası çok güzel. Senin gibi."

Kendi zararıma yüzümün kızardığını hissettim ve beni yakaladığını biliyordum. Bunu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. "Tamam."

BİR SAAT SONRA, planladığı kaçamağa gitmek üzere arabaya binmiştik. Araba resim malzemelerimle, bir çanta dolusu kıyafet ve tuvalet malzemesiyle doluydu. Lucas soğukkanlı ve sakin görünüyordu, arabanın üstü açıktı, eli orta konsolda benim elimdeydi. Bir virajı döndük ve sırıttı, benim zevkime göre her zaman çok hızlı sürerdi.

"İkimizi hayal edemiyor musun? Dünyayı dolaştığımızı? Endişe yok, baskı yok, stres yok?"

Sözleri karşısında anında gerildim. "İkimiz mi?"

Bakışlarını bana doğru çevirdi, yüzü düştü. "Üçümüz tabii ki, ama şimdilik iki kişi güzel, değil mi?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım çünkü bunun gerçek bir sürçme mi olduğundan yoksa bebeği denklemin dışında mı bırakmak istediğinden emin değildim. Her iki durumda da, hangisinin daha kötü olduğundan emin değildim, çocuğunu unutmak mı yoksa onun varlığını bilerek görmezden gelmek mi?

Elimi onunkinden çekip karnımda gezdirdim, o da elini direksiyona götürdü. Bir anda hava değişmişti. Aramızdaki şeyler farklıydı. Bunu bebek yapmıştı. Lucas yapmıştı.

Sorun şuydu ki, her şeyin eskisi gibi olup olmayacağını bilmiyordum. Olmalarını isteyip istemediğimi de bilmiyordum.

Kulübeye vardığımızda yolun çoğunu sessizlik içinde kat etmiştik. Ya ruh halinin değiştiğinin farkında değil gibiydi ya da belki de benim bunu unuttuğumu umuyordu.

Çantamı boşaltmadan önce tuvali ve boya malzemelerini aldım ve kiraladığı kulübenin arkasındaki uçurumun kenarına gittim. Orası çok güzeldi; haklıydı. Güneş ufkun hemen üzerinde batıyor, gökyüzünü turuncular, pembeler ve kırmızıların güzel bir görüntüsüyle kaplıyordu. Resimde nefes kesici görünebilirdi ama bu duyguyu sonsuza dek yakalamak istediğimden emin değildim. Eğer satılmazsa, ne zaman baksam bu anı hatırlayacaktım. Vuruşlarımın kalınlığı, uyguladığım ağır boya, o anda göğsümde kabaran öfkenin göstergesi olacaktı.

Yine de resim yaptım. Şövaleyi destekleyip tuvali üzerine yerleştirdim, yağlı boyalarımı ve önlüğümü çıkardım. Lucas beni takip etmedi ve düşündüğüm kadar ilgisiz olmadığını fark ettim. Boyalarımın beni sakinleştirdiğini ve boşluğa ihtiyacım olduğunu biliyordu.

İlk boya parçasını tuvale sıçrattım, gökyüzünün sarısının yeryüzünün yeşiliyle buluştuğu yeri oluşturmak için fırçamı sağa sola hareket ettirdim.

Resmimin içinde kaybolmuştum, ellerimin belime dolandığını ve karnımı avuçlamak için kaydığını hissettiğimde endişelerim kaybolmuş gibi görünüyordu. Vücuduyla beni çevreledi, yüzü kulağıma yakın duruyordu. "Ufaklık buraya getirip babasıyla balığa çıkacak kadar büyüyene kadar bekle."

Dudaklarımda büyümeye çalışan gülümsemeyi reddederek dudaklarımı birbirine bastırdım. "Ya da küçük kız."

"Ya da küçük kız," diye kabul etti, geri adım attı ve beni döndürmeye çalıştı. İşimde kritik bir hamlenin tam ortasında olmama rağmen buna mecbur kaldım. Eğer çok uzun süre kurursa, planladığım gibi çalışmayacaktı.

"Özür dilerim, Lainie. Gerçekten. Ben berbat biriyim, tamam mı? Burada gerçekten çabalıyorum, ama... ara sıra hata yapacağım. Umursamadığımdan değil, ama gerçekten bana baba olmanın doğru yolunu gösteren biri olmadı. Hatta bana yanlış yolu gösterecek biri bile olmadı."

"Bu bir bahane değil Lucas. Bana hayatında hiç iyi bir baba görmediğini söyleyemezsin. Öyle bir baban olmadığını biliyorum ama bu, burada her yanlış yaptığında hapisten çıkış kartın olmayacak. Bunu kullanıp bana ya da çocuğumuza zarar vermene izin vermeyeceğim." Titriyordum.

Adrenalin. Uzun zamandır kafamın içinde yüzen şey buydu. "Bunu yapmak isteyip istemediğine karar vermelisin. Eğer varsan. Çünkü eğer değilsen, anlıyorum. Seni zorlamayacağım. Senden hiçbir şey istemeyeceğim. Ama şimdi karar vermelisin çünkü bu hız treninde daha fazla kalamam."

Beni kollarının arasına alıp kucakladı ve gözlerimden akan yaşlardan nefret ettim. "Ben çoktan kararımı verdim, sana söylemiştim. Seni seviyorum. Seninle birlikte olmak istiyorum. Bebeğimizi büyütmek istiyorum. Sadece beni forma sokman gerekecek." Güldü, nefesi kulağımda sıcaktı.

"Bunu yapabilirim," diye kabul ettim, ondan uzaklaştım ama çok da uzaklaşmadım.

Bana baktı, karanlık gözleri benimkilerle buluştu ve sonra dudaklarıma gitti. Ağzını temkinli bir şekilde benimkine doğru indirdi, dudakları ağır çekim gibi görünen bir şekilde ayrıldı. Gözlerimi kapattım, bir kolumu boynuna doladım ve onu kendime çektim. Bedenim sıcaklıkla, sevgiyle ve umutla doldu.

Bunun doğru olmasını istedim. Doğruyu söylediğini hissetmek istiyordum.

Her nasılsa, her şeye rağmen, öyle olmadığı hissinden kurtulamıyordum. Bir kez daha bana yalan söylenmişti. Lucas'la olan hayatımdaki roller coaster'a son kez binmek için kendimi bağlamıştım. Neden bunu kendime yapmaya devam ediyordum? Neden gamzelerinin ve karanlık gözlerinin beni her seferinde içine çekmesine izin veriyordum? Kendimi onun içinde kaybetmiştim ve bu beni ne kadar korkutsa da başka türlü olmasını istemezdim.

OceanofPDF.com

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

OceanofPDF.com

NAOMI

When Lucas Perşembe akşamı seyahatinden döndüğünde, ben çoktan giyinmiş ve gitmeye hazır bir şekilde kapıdaydım. Aramızdakileri unuttuğundan emindim.

beni gördüğü anı planlıyordu. Yüzündeki gülümseme kayboldu ve güneş gözlüklerini gözlerinden kaldırdı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu, olduğu yerde durarak.

Yutkundum. Kavgamızdan bu yana ilk kez yüz yüze konuşuyorduk ve nerede durduğumuzdan emin değildim. Bildiğim tek şey, bu konuda endişelenecek zamanımız olmadığıydı.

"Unuttun," dedim nefesimi zorlayarak. "Akşam yemeği için ailemle buluşmamız gerekiyordu."

"Kahretsin," dedi saatine bakarak. "Hayır, unutmamıştım. Tam olarak değil. Temizlenmem için bana birkaç dakika ver, sonra hazır olacağım."

"En fazla yirmi altı saatimiz var, yoksa geç kalacağız," diye hatırlattım ona.

"İhtiyacım olandan on altı tane daha fazla," diye söz verdi, bana orantısız bir sırıtış attı ve yanımdan hızla geçerken bir elini koluma bastırdı.

Oturma odasında volta atarken Becca odaya girdiğinde ona gülümsedim. "Büyükannenle büyükbabanı görmeye hazır mısın tatlım?" Ona baktım, kırıntı ya da leke var mı diye kontrol ettim ve gözden kaçırmadığımdan emin olmak için tozunu aldım. Onu ailemin yanına mükemmelden başka bir durumda götürmeyi hayal bile edemezdim.

Üst kattaki suyun kesildiğini duydum ve birkaç dakika içinde Lucas en iyi kot pantolonunu ve mavi düğmeli gömleğini giymiş, saçlarını jöleyle geriye taramış bir halde merdivenlerden iniyordu.

"Hazır mısın?" Ellerini birbirine vurdu, bize baktı, sonra Becca'yı kollarımdan aldı ve benimkini öpmeden önce onun yanağını öptü. "Vay canına, benim

kızlar çok güzel." Nane gargarası ve bergamot kolonyası kokuyordu.

"Teşekkür ederim, acele ettiğiniz için de teşekkürler."

"Geç kaldığım için özür dilerim. Trafik beklediğimden biraz daha kötüydü." "Ve sen unuttun mu?"

Dudakları sırıtmakla kaşlarını çatmak arasında gidip geliyor gibiydi. "Ve unuttum." Ben çantamı, Becca'nın çantasını ve anahtarları alırken kalçamı sıkıca kavradı.

"Yolculuğun nasıl geçti?" Anahtarı kilide sokarken sordum, o da yanımda durmuş bekliyordu.

"Her zamanki gibi sıkıcı. Sadece başka bir konferans. Burada işler nasıl gitti?" Becca'yı kollarında zıplattı. "Anneni hizada tutabildin mi?"

"Tabii ki yaptım!"

Sevinçle çığlık attı ve ben de başımı sallayarak gülümsedim. "Burada her şey yolundaydı."

Bir mesaj geldiğinde telefonumun cebimde vızıldadığını hissettim ve kim olduğunu bilsem de kontrol etmeye cesaret edemedim. Lucas'ın önünde olmazdı. Yapamazdım. Dün gece bir zayıflık anıydı. Ona mesaj atmamalıydım. Onu tekrar davet etmemeliydim. İlk seferden beri çok güçlüydüm.

Dün gece bir hataydı.

Lucas asla bilemez.

Arabaya doğru yürüdük ve Becca'nın kemerini bağladıktan sonra anahtarları almak için elini uzattı. Anahtarları uzattım ve koltuğuma tırmanarak arabayı sürmesini bekledim.

Endişelenmeliydim, ne yaptığımı öğreneceği için gergin olmalıydım. *İki kez.* Ama olamazdım. Şu anda olmazdı. Bir seferde sadece bir krize odaklanabilirdim ve şu anda o kriz ailemdi.

"NAOMI, MUHTEŞEM GÖRÜNÜYORSUN, GÜZELİM," dedi annem beni sararak Kapıda karşılaştığımızda yanağına sert bir öpücükle sarıldı. Tamamen beyaz giyinmişti, beyaz topuklu ayakkabıları ve havalı sarı saçlarıyla uyumlu bol bir bluz ve kaprisi vardı.

"Sen de öyle anne," dedim ona, Becca'ya uzanabilmesi için kenara çekilerek.

"Merhaba tatlım." Onu Lucas'ın kollarından aldı ve yanağından öptü, sıkıca kavrayıp yere bıraktı. Sonra Lucas'ın yanına gitti.

"Peki bu yakışıklı adam kim?" Becca ya da benden daha uzun süre ona sarıldı. "Yemin ederim, seni her gördüğümde daha da yakışıklı oluyorsun." Bir eli hâlâ onun boynundayken geri çekildi. "Naomi sana hâlâ iyi bakıyor mu?"

"Evet hanımefendi," dedi boynu kıpkırmızı olurken çaresizce bana bakarak. "Bana çok iyi bakıyorsun."

Geri adım atarak onu serbest bıraktı. "Mükemmel. Hepinizin gelebilmesine çok sevindim. Programlarımız bazen bunu çok zorlaştırıyor. Baban verandada, Nae."

Geniş, havadar girişten geçtik, son teknoloji mutfaktan geçtik ve arka kapıdan arka bahçe dedikleri vahaya çıktık.

"Selam baba," dedim ayağa kalkıp kitabını önündeki masaya bırakırken.

"Merhaba tatlım. Colette, çocukların geldiğini bana söylememiştin." Bana sarıldı ve sırtımı hafifçe ovdu. "Çok güzel görünüyorsun." Kocamın sıkması için elini uzattı. "Onu beladan uzak tutuyor musun Luke?"

Lucas başını sallayarak el sıkışmayı kabul etti. "Elimden geleni yapıyorum, Walt. İtalya nasıldı?"

"Çok güzel," diye cevap verdi annem. "Şu anda gitmek için gerçekten yılın en iyi zamanı. Turistlerin çoğu gittikten sonra yerel halkın arasına karışabilirsiniz."

Babam usulca başını salladı. "O haklı. Siz ikiniz gelecek yıl bizimle gelmek zorundasınız. Ya da gelecek hafta Bora Bora'ya gitmeyi planlıyoruz. O zaman gelmelisiniz. O zaman gelmeliler, değil mi tatlım?"

Annem sert bir sırıtış attı. "Elbette gelmeliler. Her zaman başımızın üstünde yerleri var. Ne dersiniz çocuklar?"

"Keşke işten izin alabilseydim," dedi Lucas ensesini ovuşturarak. "En iyi cerrahlarımızdan biri yeni emekli oldu, bu yüzden işler şu anda çok yoğun."

Babamın yüzü asıldı, ama bu cevabı beklediğini biliyordum. Hep böyle cevap verirdi. Ben altı yaşındayken babam ödüllü bir senaryoyu büyük başarı kazanan bir stüdyoya sattı. O zamandan beri, burada ve

Orada yapımcılık ve yazarlık yapıyorlardı ama hayatım boyunca onun telif haklarıyla seyahat ediyorlardı. Genellikle beni bir dadıyla bırakırlardı, bu da onların hoşuna giderdi. Onlarla birlikte gidebildiğim zamanların sayısı bir elin parmaklarını geçmezdi. Artık Lucas'la birlikte olduğum ve programımızın buna izin vermeyeceğini bildikleri için davetler daha sık gelmeye başlamıştı.

"O zaman başka zaman," dedi iç çekerek. "Şimdi, biraz içkiye ne dersiniz? Denemek zorunda kalacağınız harika şaraplar getirdik. Tabii ki istediğimiz her şeyi getiremedik."

"Doğru, evet. Kulağa harika geliyor," dedi Lucas, Becca cam sehpanın keskin kenarlarının etrafında daireler çizmeye başlarken onu kucağına alarak. "Yavaş ol."

"Bir bardak isterim baba," dedim. "Lütfen."

"Oh, seni bir ziyafet bekliyor." Ellerini birbirine vurdu ve uzun zamandır olmadığı kadar heyecanlı görünerek aceleyle eve geri döndü. Biz de onu yakından takip ettik ve gözüm Becca'nın yere geri dönme çabalarına karşı koymaya çalışan Lucas'ın üzerindeydi.

"Dışarı çıkıp bahçede oynamak ister misin?" diye sordu ama kız başını salladı.

"Hayır, seninle kalmak istiyorum."

"Sorun değil tatlım, ama evin içinde koşmaman gerektiğini biliyorsun, değil mi? Düşersin ve yaralanırsın."

"Düşmeyeceğim!"

Ona doğru uzandım. "Becca, babana dikkat et. Yaralanmanı istemeyiz."

Surat asmak için kollarını kavuşturdu ama annemle babamın kedisi yerde koştururken dikkati dağıldı. Lucas onu yere bıraktı, kediyi takip etmesine izin verdi ve etkileşimi yakından izleyen anneme gülümsedi.

"Dikkatli ol Bec," diye uyardım. "Koşmak yok."

Yürüyüşünü anında yavaşlattı. Mutfakta babam dört kadeh şarap doldurdu ve dağıttı. "Söyle bakalım Luke, son zamanlarda neler yapıyorsun? İlginç ameliyatlar geçirdin mi?"

Lucas utangaç görünüyordu ama bunun numara olduğunu biliyordum. Son ameliyatıyla övünmekten daha çok sevdiği bir şey yoktu. "Yavaş geçen birkaç hafta oldu. Birkaç ay önce dişleri büyüyen bir tümörümüz vardı, sana söylemiş miydim-"

"Evet," diye araya girdi babam, son derece memnun görünüyordu, "bana bundan bahsetmiştin. İğrençti. Sana söylüyorum, bunu nasıl yapıyorsun bilmiyorum, evlat. Bir

kana bakarsam biterim. Colette'e sor." Annemi işaret etti, o da başını salladı ve hiç eğlenmemiş gibi göründü.

"Bu doğru."

Lucas ensesini kaşıdı. "Her şeyin işleyiş şekli, vücudun ne kadar dayanıklı olduğu beni büyülüyor."

Annem, "İkinizin bu kadar *dirençli* olmanıza hayret ediyorum," diye mırıldandı. "Size söylüyorum, kimsenin Naomi'yi yola getirebileceğini düşünmezdim ve geçen gece Walter'a ikinizin bunu başaracağınıza gerçekten inandığımı söylüyordum." Lucas'ın göğsünü okşadı. "Başta benim de şüphelerim vardı ama ikiniz de çok mutlu görünüyorsunuz."

"Teşekkürler anne," dedim acı bir sesle, daha fazla konuşmamak için şarabımdan bir yudum aldım.

"Ne demek istediğimi anlıyorsun, sevgilim. Sen hiçbir zaman bir yere yerleşmek isteyen bir tip olmadın. Her zaman gezer ve dolaşırdın."

"Hayat tecrübesi ediniyorsun, mhm," dedim ona takılarak, ama alayımı duymadı.

"Yanında biri varken hayat tecrübesi edinebilirsin, değil mi Luke? Naomi'nin yaşındaki bir kadının bu kadar... özgür olması pratik değildi."

Gözlerimi devirip başka tarafa baktım ve Lucas gerginliği hissetmiş gibiydi. "Şanslıyım ki onu yuva kurmaya ikna ettim Colette. Onsuz ne yapardım bilmiyorum."

Sözleri karşısında şaşırarak ona baktım. Buna yakın bir şey duymayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki, özellikle de sıcaklığını tamamen kaybetmemiş, sadece kaynamaya başlamış bir kavganın ortasında.

Ciddi miydi?

Tekrar göz göze geldik, çenesi gergindi ve hafifçe başını salladı, sadece yakalayabileceğim kadar. Dudaklarım kalktı. Bu ailem için bir gösteriydi. Onlarla birlik olmuştuk ve biz gidene kadar kavga unutulmuştu. Burada başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Annem bir iç çekti ve bakışlarımla sesi takip ettiğimde, etkileşimimizi dikkatle izlediğini fark ettim. "Şunlara bak Walt," dedi ellerini göğsünün önünde birleştirerek. "Sanki odada başka kimse yokmuş gibi."

Hüzünle gülümsedim ama gözlerimi kaçırdım. Gerçek şu ki, Lucas da ben de odada başkaları olduğu *için* böyle olduğumuzu biliyorduk.

Yalnızken, hiç bu kadar iyi olmamıştı.

OceanofPDF.com

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

OceanofPDF.com

CLARA

Koridorda ilerlerken hastanın dosyasında gezindim, diğer her şey normal görünmesine rağmen karaciğer enzimleri konusunda endişeliydim. Hemşire istasyonuna ulaştığımda iPad'i masanın arkasındaki hemşirelerden birine uzattım. "Hasta için tam bir panel çalıştırabilir misiniz? İki on iki mi? Gelir gelmez bana çağrı bırakın."

"Elbette." Başını salladı, ben arkamı dönerken çizelgeye baktı.

"Affedersiniz?" Sol tarafıma baktım; zeytin tenli, koyu renk, omuz hizasında saçları olan genç bir kadın bana bakıyordu. "Siz doktor musunuz?"

"Öyleyim." İyi görünmesine rağmen ona hızlıca baktım. "Her şey yolunda mı?"

"Kız kardeşim. O... o acı çekiyor." Arkasına, koridorun aşağısına baktı.

"Beni ona götür," dedim, ama ben daha onay vermeden o harekete geçmişti. Koridorda hızla ilerledik, solumuzdaki ilk kapıda durduk ve beni içeri aldı.

Yataktaki kız beni bulmaya gelen kızın neredeyse aynısıydı, ancak birkaç yaş daha genç görünüyordu. Ellerini yatağın iki yanına bastırmış, yüzünü buruşturmuştu. Yatağına doğru ilerledim ve iPad'i monitöründen kaldırdım. "Merhaba, ben Doktor DeVoss. Siz... Siobhan mısınız?"

"Evet," dedi, sesi gergin çıkıyordu. Kız kardeşi gibi ben de hafif bir İngiliz aksanı sezdim. "Sizinle tanıştığıma... memnun oldum."

"Bakalım sana ne sorun çıkarıyor, sonra karar veririz, değil mi?" Şaka yaptım, çizelgesinde gezindim. Duvardaki panoya bir göz attım. "Hemşire 11'den beri geldi mi?"

Abla dudağını ısırarak başını salladı. "Peki neren ağrıyor? Kesi yerinde mi?"

Kız hızla başını salladı ve elini apandisit ameliyatı yarasının gazlı bezle örtülü olduğu elbisesine sürdü.

"Bir sonraki doz için tam olarak hazır değilsiniz, ancak ağrı kesici ilacınızı biraz hızlı metabolize ediyor olabilirsiniz ve erken bitmiş olabilir. Size daha güçlü bir ilaç verene kadar ağrınızla biraz olsun mücadele edip edemeyeceğimizi görmek için reçetesiz satılanlara benzer farklı bir ağrı kesici ilaç denemek istiyorum. Sorun olmazsa önce bir göz atmak istiyorum."

"Tabii ki." Yatağını biraz daha geriye yatırıp önlüğünü gazlı bezi görebileceğim kadar kaldırdığımda yüzünü buruşturdu. Kesiğin üzerinden bakarak yavaşça geri çektim. Yarasının üzerindeki baskı kalkınca rahatlayarak iç çekti. "Bu daha iyi hissettiriyor."

Gülümsedim. "Eğer ilaçlarının etkisi geçtiyse, o pozisyonda oturmak yarana çok fazla baskı yapıyor olabilir. Mümkünse günün geri kalanında seni rahat bırakalım. Her şey yolunda görünüyor," dedim gazlı bezi tekrar yaranın üzerine yerleştirirken. "Görünüşe göre cerrahınız Dr. Martin'miş?"

Başını salladı ve kız kardeşine geniş, kışkırtıcı bir sırıtışla baktı. En büyük kızın yüzü kıpkırmızı oldu ve ağzını kapattı.

"Komik olan ne?" Battaniyesini düzeltirken ve ilaçlarını sipariş ederken eldivenlerimi çıkararak sordum. İsmi geçtiğinde aklıma Luke geliyordu, ama bundan kaçınmaya çalışıyordum.

Siobhan başını salladı ve kendini beğenmiş bir sırıtışla yataktan bana baktı. "Dr. Martin evli mi?"

Bu soru karşısında kanım dondu. "Hayır. Hayır, değil. Neden soruyorsun?" "*Dur*," diye yalvardı abla, yüzü öncekinden daha da koyu kırmızıydı.

Siobhan kız kardeşine bakarak burnunu kırıştırdı, acısı azalmış gibiydi. "Sana söylemiştim." Dikkatini bana çevirdi. "Emma onun çok seksi olduğunu düşünüyor ve onunla flört ediyordu ama böyle görünen birinin evli olması gerektiğini söyledi."

Vücudum gerildi ve kızın görünüşünü yakından inceledim. Gençti - benim yaşımın yarısı kadar- ve güzeldi, buna hiç şüphe yoktu. Onun şık, siyah saçları, dağınık bir at kuyruğuyla arkadan bağlanmış olsa bile, ölmek üzereydi, benimkiler ise yıllarca ağartıldığı için seyrelmiş ve kıvırcıktı. Cildi kaymak gibi pürüzsüz ve kırışıksızdı ve hiç şüphesiz burada, hastanede bile

Bütün gece ayaktaydı, hala gözleri açık ve uyanıktı. Ben sekiz saat uyumuştum ve sabahtan beri esniyordum.

"Öyleydi, hm?" Hissettiğimden daha rahat görünmeye çalıştım.

"Buralardan olup olmadığımı sordu," dedi bir kolunu kendi etrafında çaprazlayarak. "Gerçi eminim sadece kibarlık ediyordu."

Kabul etmeye başladım ama Siobhan sözümü kesti.

"The Pharmacy adlı restoranı deneyip denemediğinizi sordu, siz hayır deyince de bir ara gitmeniz gerektiğini söyledi. *Bizim,* yani ikinizin, bir ara gitmemiz gerektiğini söyledi."

Emma gözlerini kız kardeşine dikti ama itiraz etmedi. Elbette Luke sadece kibarlık yapıyordu. Genç bir hastanın endişeli aile üyesine asılmıyordu, değil mi? İmkânı yok. Hastalara karşı profesyonelden daha azını yaptığını hiç görmemiştim.

"Zaten kendimi tamamen aptal durumuna düşürdüm," dedi iç çekerek.

"Oh, eminim yapmadınız..." Başımı yana eğdim. Bunu yapmasını istemeliydim ama yapamadım. Kötü niyet beslemek için fazla tatlı görünüyordu. Bana tatlı bebek kuzenlerimi hatırlatıyordu; yeğenlerime ya da kızlarıma en yakın olanları.

"Söyledim. O söylediğinde, bunu seveceğimi söyledim, ama sesim o kadar yüksek ve cırtlaktı ki neredeyse boğuluyordum. Çok utanç vericiydi. Başka hiçbir şey söylemedi."

Siobhan, "Sana söyledim, geri dönecek," diye

belirtti. "Hayır, o-"

"Aslında," diye söze girdim ama hemen pişman oldum, "olacak. Vardiyası bitmeden önce kız kardeşinizi bir kez kontrol etmek isteyecektir. Dr. Martin çok nazik biri. Eminim sadece sizi rahat ettirmeye çalışıyordur."

Emma başını salladı, yüz ifadesi gözle görülür bir şekilde umutludan mahcuba dönüşmüştü. "Eminim haklısındır. Tanrım, Siobhan, çok utanç vericisin." Bakışlarını tekrar bana çevirdi. "Kardeşimle ilgilendiğin için teşekkür ederim."

"Benim için bir zevkti," dedim yüzümde küçük, zoraki bir gülümsemeyle. "İlaçlarınızı vermek üzere birazdan bir hemşire gelecek. Herhangi bir sorun yaşarsanız başınızın yanındaki düğmeye basmanız yeterli, biri sizi kontrol edecek."

"Teşekkür ederim," dedi Siobhan, kız kardeşine bakarken yüzünde muzip bir sırıtış vardı. Aynı anda hem nefes almaya hem de soğukkanlılığımı korumaya çalışarak hızla odadan çıktım.

Bunun doğru olamayacağına inanmak istedim ama kızların ifadelerinde yalana benzeyen hiçbir şey yoktu.

Lucas benden sıkılmaya mı başlamıştı? Beni aldatmayı düşünüyor olabilir mi?

OceanofPDF.com

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

ALAINA

I Fırçayı tuvalin üzerinde gezdirerek tenimin soluk şeftali rengini su mavisi arka plana boyadım. Fırçam her seferinde dönüp durdu. Vücudumun kıvrımlarını. Fırçaları değiştirdim, bir sonrakini siyaha batırdım ve göğüslerimin, kalçalarımın, parmaklarımın, bacaklarımın dış hatlarını çizdim. Çenemin etrafını çizdim, kulaklarımın başımla birleştiği yeri, parmaklarımın uyluklarıma doğru kıvrımlarını, dudaklarımın birleştiği çizgiyi çizdim, tam ortadan ayırdım.

En çok fark etmesini istediğim, hafızasına kazınmasını istediğim alanlara özellikle dikkat ettim.

İşim bittiğinde, vücudum detaylı bir şekilde çizildiğinde, gölgelendirildiğinde ve tuvale boyandığında, arkama yaslandım ve çalışmamı hayranlıkla izledim. Kulaklarımda çınlayan müziğimle altı saat geçmiş, çalışırken beni sessiz bir dinginliğe sürüklemişti. Burası benim en sevdiğim yerdi; etrafımda beni rahatsız edecek kimse yokken, dikkatimi dağıtacak hiçbir ses yokken, kendi bilinçaltımın o kadar derinlerindeydim ki müziğin kendisi beyaz gürültüye dönüşmüştü.

Çalışmamı gözden geçirdim, daha güçlü olabileceğim yerleri fark ettim ama bacaklarım titremeye başlamıştı ve ağzım kurumuştu. Önlüğümü başımdan çekip yatağın üzerine koydum ve bir elimi karnıma dayayarak koridorda yürümeye başladım. Yorgundum ve henüz fiziksel olarak çok değişmemiş olsam da, dayanıklılığım önemli ölçüde değişmişti. Bir zamanlar çok keyif aldığım uzun resim koşuları artık beni yoruyordu. Daha dikkatli olmak zorundaydım ama son yıllarda yaptığım resimler arasında en çok gurur duyduğum bugünkülerdi.

Eğer yeterince iyi yaparsam, belki Lucas'ı bana geri getirebilirdim. Belki de beni ne kadar özlediğini fark ederdi. Hamilelikten beri,

Birlikte geçirdiğimiz zaman gittikçe azaldı, öyle ki artık onu çok nadir görüyordum. Benden uzaklaşıyordu ve eğer bir şey yapmazsam, hızlı hareket etmezsem onu sonsuza dek kaybedecektim. Bir noktada, bunun beni bu kadar korkutmadığını düşünsem de, şimdi farklı olduğunu biliyordum. Yolculuk içimde bir şeyleri değiştirmişti. Ona ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemi sağladı. Bunu tek başıma yapmak istemiyordum. Bekâr bir anne, tek başına çocuk yetiştirmeye çalışan aç bir sanatçı olmak istemiyordum. Lucas'ı istiyordum. Ve daha da önemlisi, Lucas'ın beni istemesini istiyordum.

Bir bardağa su doldurdum ve koridordan yatak odasına doğru ilerlerken yudumladım, boya parlaklığını kaybetmeye başlayıp tuvale karşı kururken yatağa yaslandım.

Neredeyse kuruduğunda ve suyum bittiğinde, bardağı yere bıraktım ve telefonumu şifonyerin üstünden kaldırdım, kulaklığımı çıkardığımda unuttuğum müziği duraklattım.

Son zamanlarda ne zaman telefonuma baksam, ondan yeni bir mesaj ya da cevapsız çağrı alacağıma dair içimde mide bulandırıcı bir umut vardı ama her zamanki gibi ekran boştu.

Başparmağımı ekranda kaydırarak kamerayı açtım ve fotoğrafı çekmek için uzattım. Kötü ışık ve düşük kaliteli kamera en iyi görüntüyü vermiyordu ama yeterince iyiydi. Gerçeğini görmek isterse, buraya gelebilirdi. Bunu mesaja eklemeyi düşündüm ama fikrimi değiştirdim. Sanatım benim adıma konuşacaktı.

Derin bir nefes aldım, tepkisinin ne olacağını merak ediyordum. Acele edip kapıyı iterek açacak ve arzuyla dolup taşarken beni kollarına mı alacaktı? Bir gün ikimizin de portrelerini kendi özel görüşümüz için yatak odamızın duvarlarına asar mıydık? Bir kız hayal kurabilirdi, sanırım.

Derin bir nefes aldım, başparmağım yeşil okun üzerinde geziniyordu. Ona bastığım anda her şey kontrolümden çıkmıştı.

Top onun sahasında olacaktı.

Gönder.

OceanofPDF.com

ON ALTINCI BÖLÜM

OceanofPDF.com

NAOMI

Odanın öbür ucunda bir yerde Lucas'ın telefonu çaldı. Gözlerimi yavaşça, tereddütle açtım, uyku görüşümü bulanıklaştırıyordu. Çoğu gece

İşe çağrılma ihtimaline karşı telefonunun sesi açıktı. Sadece çok nadir gecelerde sustururdu. Yine de ikimiz de telefondan gelen en ufak bir sesle uyanmaya alışmıştık, bu birisinin onun yardımına ihtiyacı olduğunu işaret ediyordu. Yakında yine tek başıma olacağımı işaret ediyordu.

"Kim o?" Gözlerim kapalı bir şekilde yatağın onun tarafına doğru bakarak sordum. Doğruldum. *Nerede o?*

Şaşırtıcı bir şekilde kocamı hiçbir yerde bulamadım. Ekranı yansımasıyla tavanı aydınlatıyordu ve ben yorganı bacaklarımın üzerinden atarak yatağa doğru kaydım. Telefonu kaldırdım, şarj kablosunu bağlantı noktasından çektim ve ekrana baktım.

A?

Ekrandaki görüntü küçüktü ve uykuyla kaplanmış gözlerim yardımcı olmasa da tam olarak seçemiyordum. Öne doğru eğildim, şifresini -doğum gününü- yazdım ve açtım. Gelen kutusundaki küçük resim dışında kayıtlı numaradan gelen hiçbir mesaj yoktu. Üzerine tıkladım, yukarı çektim ve nefes nefese kaldım.

Resim bir tabloydu, kötü aydınlatılmıştı ama yine de güzeldi. Tuvale resmedilen kadın tamamen çıplaktı ve biçimli kıvrımlarının her köşesinde karmaşık detaylar vardı. Daha yakından baktım.

-Kısa, kuzguni saçları ve küçük yüz hatları vardı ve bir elini düz karnına dayamıştı.

Bu da ne?

Resim yeni yapılmış gibi görünüyordu, hâlâ loş bir odada tuvalin üzerinde duruyordu. Bunu kim göndermişti? Ne istiyorlardı? A kimdi?

Kişiye tıkladım ve numarayı kafamda tekrarladım. Buralıydı. Lucas ne zamandan beri sanatla ilgileniyordu?

Midem düğümlenmişti, içimdeki her şey burada doğru olmayan bir şeyler olduğunu haykırıyordu. Tekrar resme döndüm ve daha yakından baktım. Kadının gözleri benimkileri tutuyordu, şaşırtıcı derecede gerçekçiydiler. İfadesinde baştan çıkarıcılık vardı... öyleyse neden kocama gönderilmişti? Yatağın etrafında hızlıca hareket edip telefonuma numarayı yazdıktan sonra resmi onunkinden silerken içimi hastalıklı bir his kapladı.

Aşağıdaki merdivenlerden bana doğru geldiğini duyunca aceleyle yatağa geri döndüm. Telefonunu tekrar fişe taktım ve komodinin üzerine geri koydum, kendimi yatağa attım ve kapı açılırken kalbim hızla çarparak yorganı üzerime attım.

Odanın öbür ucuna yürüdü, bana garip garip bakıyordu. "Her şey yolunda mı?" "Mhm," dedim, nefes nefese. "Neden?"

"Aşağıdan yürüdüğünü duyduğumu sandım."

"Ben sadece..." *Kalbimi yavaşlatmam gerekiyordu.* "İşemem gerekti. Neredeydin?"

Komodinin üzerinden telefonunu kaldırdı ve ben nefesimi tutarak onu dikkatle izledim. Bir an telefona baktı, sonra tekrar yerine koydu ve yatağa tırmanmadan önce içini çekti. "Susamıştım. Su almaya gittim."

Yuvarlandım, kalbim hâlâ o kadar yüksek sesle çarpıyordu ki yatağın hemen karşısından duyabileceğinden emindim. Telefonum hâlâ elimdeydi ama onu kaldırmak için kıpırdamaya cesaret edemedim.

"İyi geceler," diye fısıldadı ve benden uzaklaşırken yatağın hareket ettiğini hissettim. İçimi çektim, tam olarak ne olduğunu anlamaya çalışırken düşüncelerim karmakarışık olmuştu. Belki de Lucas sadece bir sanat eseri arıyordu ama neden ilk harf? Neden tam adı olmadan 'A' harfini kaydetmişti? Eğer rastgele biriyse, numara neden kaydedilmişti?

A sanat için, belki? Bu bir olasılıktı ama çok uzak görünüyordu.

Hayır. Başka bir şey oluyordu. Bunu iliklerime kadar hissediyordum ve henüz adını koyabileceğimden emin olmasam da iyi bir şey olmadığını biliyordum. Lucas beni aldatıyor olabilir miydi? Daha önce sadakatsiz olduğundan hiç şüphelenmemiştim. İşi onu çok meşgul ediyordu, asla zamanı olmayacaktı. Acaba ben

Yanlış mı? Bu işin aslını öğrenmem gerekiyordu ve bunu yapmaya öncelik veriyordum.

Her kimsen, A, bunu öğreneceğim.

OceanofPDF.com

ON YEDİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

CLARA

"I "Mutfak masasına oturduğumda Luke kulağıma fısıldadı. Sandalyemi arkamdan itti ve bana doğru ilerledi.
etrafta ve otururken de.

"Teşekkür e d e r i m." Şarap şişesini kaldırdım ve ikimizin kadehine de doldurdum.

"Çok lezzetli görünüyor," dedi ve bir dilim lazanya kesip tabağıma dikkatlice yerleştirdikten sonra kendisi servis yaptı. "Lazanyayı sen mi yaptın?
-"

Ayağa kalktım ve muhtemelen ekmeğimin yanmakta olduğu ocağa doğru koştum. "Evet, neredeyse unutuyordum." Fırını açtım ve tezgahtan bulaşık havlusunu alıp tavayı çıkardım.

Beni takip etti ve ben ekmeği tencereden tabağa taşımaya çalışırken kollarını bana doladı. Bu tür yemekleri sadece Luke yanımdayken hazırlardım. Normalde mikrodalgada pişirilen yemekleri tercih ederdim ve hiçbir şeyi sadece başka bir kaba koyup servis etmek için pişirmezdim. Ama Luke söz konusu olduğunda her şeyin özel olmasını istiyordum. En iyisini hak ettiğini hissetmesini istedim, çünkü hak ediyordu.

Son ekmek parçasını hafifçe kavradı, dudaklarına götürdü ve bir ısırık aldı.

"Çok sıcak olacak," diye uyardım, ama çoktan ağzına almıştı bile.
Nefesini içine çekti, çiğnerken onu soğutmaya çalıştı.

"Biliyorum, ama bekleyemem." Yutkunduğunda ekmeği bıraktı ve dudaklarımı öpmek için beni döndürdü. "Sarımsak nefesli olsaydım beni yine de sever miydin?"

Kıkırdadım. Bu onun oyunlarından biriydi. Eğer... "Ne olursa olsun seni yine de severim, bunu biliyorsun."

Dudaklarını dudaklarıma bastırdı, dudaklarımdan kulağıma ve boynuma öpücükler kondururken elleri belime dolandı. Teslim oldum, gözlerimi kapattım ve kendimi onun dokunuşunda kaybederken ocağa doğru eğildim ve yanlışlıkla düğmelerden birini ittim. Gaz patlamaya başladı, bir brülörü tutuşturmakla tehdit ediyordu ve göğsümden patlayan kahkahalarla sarsılarak uzaklaştık.

"Tamam, hadi, yemek soğumadan gel," dedim ona, tabağı tezgâhtan alıp masaya doğru götürürken.

Otururken popomu okşayarak, "Akşam yemeği beklemek zorunda kalabilir," diye alay etti. O akşam son derece iyi bir ruh hali içindeydi ve nedenini bilmiyordum. Benim yüzümden olduğunu düşünmek hoşuma gidiyordu ama asla emin olamıyordum.

"Bugün iş nasıldı?" Konuyu değiştirerek sordum. Her ne kadar onunla birlikte olmak istesem de midem gurulduyordu. Bir şeyler yemem gerekiyordu.

"Her zamanki gibi," dedi ve bir parça ekmek koparıp tekrar ağzına attı. "Günün nasıl geçti? Ne yaptın?"

"Biraz temizlik yaptım, duş yüzünden kendimi deli ediyordum, sonunda temizlemek ve çamaşırları yıkamak için bir şansım oldu."

Elime uzandı ve parmaklarını parmak eklemlerimde gezdirdi. "Seni özledim."

Ona kaşlarımı indirdim. "Neyin var senin?" Alay ettim ama sözlerim üzerine gerildi ve ben de anında pişman oldum.

"Ne demek istiyorsun?"

"Çok iyi bir ruh hali içindesin."

Sırıttı. "Sadece güzel bir gün geçirdim, hepsi bu. Ve bunu seninle sonlandırdığım için mutluyum."

"Naomi nasıl?" diye sordum. Genelde Naomi konusunu açmamaya dikkat ederdim, özellikle de onun keyfi yerindeyken, ama sormak zorundaydım. Onunla ilgili son konuşmamızdan sonra, yanıma taşınması için onu zorlamak istiyorsam, şimdi tam sırasıydı.

"Naomi, Naomi'dir. Gerçekten değişen bir şey yok." Omuz silkti ve sonra konuyu değiştirdi. "Bu yeni bir sos mu?"

"Her zamanki gibi," dedim, bir ısırık almadan önce lazanyamın üzerinde bir çatal gezdirdim. "Sana söylemek istedim, geçen gece bir hastam seni sordu. Onunla flört ettiğini düşündüğünü söyledi." Gülümsedim, ona şaka yaptığımı göstermeye çalışıyordum ama gerçekten cevaplar istiyordum.

"Hangi hasta?" diye sordu, sanki bu öneri saçmaymış gibi bana bakarak. Elbette saçmaydı.

"Aslında bir hastamın kız kardeşiydi. Emma gibi bir şey." "Eh,

bu da olayı daraltıyor," dedi homurdanarak.

"Bir sürü Emma ile flört etmeyi alışkanlık haline mi getirdin?"

Kaşlarını çattı ve çatalını yere bıraktı. "Senden başka kimseyle flört etmek gibi bir alışkanlığım yok, bunu sen de biliyorsun. Neden buna ihtiyaç duyayım ki? Zaten elim kolum dolu."

Sözleri karşısında şok olmuştum. "Öyle mi?"

Çatalını kaldırmak için hamle yaptı ama durdu. "Bu da ne demek şimdi?"

Bir ısırık aldım, düşünmek için kendime zaman tanımak amacıyla yemeğimi çiğnedim. "Ben sadece... Yani, çok fazla zamanınızı almıyorum, değil mi?"

"Ne diyorsun, Clara?"

Öne doğru eğildi ve gözlerindeki bakışı tanıdım. Hastaların endişelerini dinlerken ve zihinsel olarak onları kontrol ederken gördüğüm bakışların aynısıydı. Konuşma daha başlamadan bitirmişti.

"Demek istediğim... şey, biz o kadar da ciddi değiliz, değil mi? Seni seviyorum elbette ama birlikte yaşamıyoruz ki. Birbirimizi iş dışında çoğu hafta haftada bir ya da iki kereden fazla görmüyoruz."

"Programlarımız çok yoğun. Seni olabildiğince sık gördüğümü biliyorsun."

"Bunu biliyorum," dedim ve elini uzattım. Elini tutmama izin vermek için ters çevirdi. "Biliyorum. Elbette biliyorum. Ama... eğer birlikte yaşasaydık, eğer evli olsaydık, birbirimizi daha çok görürdük, denememize gerek kalmazdı. Sabahları, akşamları, izin günlerinde. Bunu bizim için istemiyor musun? Daha kolay olmaz mıydı?"

Ağzının bir tarafını içeri çekerek aşağı baktı. "Daha kolay olurdu, elbette. Bu bir rüya olurdu, Clara. Ama hayaller her zaman olması gerektiği gibi gerçekleşmez. Ya birlikte yaşamaya başlarsak ve birbirimizden düşündüğümüz kadar hoşlanmadığımızı fark edersek? Ya her şey yolunda gitmezse?"

"Korktuğun şey bu mu? Elbette, bu korkunç olurdu Luke, ama hiç bilmemek daha kötü değil mi? Doğru olabilecek şeylerin tadını çıkarmak yerine yanlış gidebilecek her şeyi hayal etmek daha kötü değil mi? Senin yaptığın bu mu? Olasılıklardan saklanmak mı?"

"Saklanmıyorum," dedi kararlılıkla. "Seni seviyorum ve sahip olduğumuz şeyi seviyorum. Sadece işleri neden karmaşıklaştırmamız gerektiğini anlamıyorum."

"Karmaşıklaştırmak mı?" Elimi çektim. "Senin için ben bu muyum? Bir karmaşa mı?"

"Clara, hayır, demek istemedim-"

Masadan uzaklaştım, sandalyemin muşambaya çarparak çıkardığı ses onu böldü. "Benimle her şeyi isteyecek misin Luke? Yoksa bizim için her şey bu kadar mı? Çünkü eğer buysa -yemekler ve nadir randevular, gecenin bir yarısı seks için gelmek- o zaman bunu şimdi bilmem gerek."

"Bunu bir şeymişsin gibi gösterme..." İnledi. "Sanki seni kullanıyormuşum gibi. Sana iyi davrandım, Clara. Sana iyi baktım. Seni şu anda elimden geldiğince çok seviyorum. Yapacak çok işim var ve-"

"Bizim için her şey bu kadar mı? Bu kadar mı?" Gözlerimi dolduran acı yaşlarla savaşarak tekrarladım. "Sadece bir evet ya da hayır cevabına ihtiyacım var."

Başını yana eğdi ve bana tuhaf tuhaf baktı. "Aramız her zaman çok iyiydi. Neden şimdi daha fazlası için zorluyorsun?"

"Çünkü Luke, artık gençleşmiyorum. Hayatımın büyük bir kısmı yanlış erkekler ve yanlış kariyerler uğruna heba oldu ve sonunda her şeyi çözüyorum. Sana hayatımın onca yılını verdim ve bağlılığa o zamanlar olduğumuzdan daha yakın değiliz, değil mi?"

"Kendimi sana adadım, Clara. Bunu sana göstermek için ne gerekiyor? Seni seviyorum. Sana aşığım. Bunu sana her gün söylüyorum."

Ayağa kalktım ve o da aynısını yaptı, ancak onu geçmeye çalışmıyordum, sadece ona yaklaşıyordum. "Bana söylemekten daha fazlasını yapmanı istiyorum. Bunu kanıtlamana ihtiyacım var. Bir sonraki adımı atmana ihtiyacım var."

Yüzü kül gibi oldu. "Seninle evlenmek mi?"

"Tanrım. Bu o kadar korkunç bir şey mi?" Yanağımdaki bir damla gözyaşını sildim.

Lütfen hayır de. Lütfen yapacağını söyle.

"Seninle evlenemem, Clara."

İç çekmekle hıçkırmak arasında bir ses çıkardım. "Ne demek *yapamam*?"

Gözleri benimkiler arasında gezindi, dudakları aralandı. "I..." Başını eğdi ve göz temasını kesti. "Sana daha önce söylemeliydim. Seni kaybetmekten çok korkuyordum."

"Bana ne söyledin Luke? Sen neden bahsediyorsun?" Buz gibi bir korku bağırsaklarımı doldurdu.

"Ben evliliğe inanmıyorum. Seni ne kadar sevsem de, seninle asla evlenemem."

Hıçkırıklarımı içime çektim. "Ne? Nasıl olur da bu kadar zaman geçmesine rağmen bu konu hiç açılmaz?"

"Çünkü ben bir korkaktım," dedi bir elini alnına koyarak. "Çünkü seni kaybetmeyi, incitmeyi ya da kalbini kırmayı hiç istemedim. Seni hayal kırıklığına uğratmak istemedim, istemedim."

Ondan uzaklaştım. "Buna inanamıyorum."

Bana doğru bir adım attı ve ellerime uzandı. "Kavga etmek istemiyorum-" "Sadece biraz boşluğa ihtiyacım var," dedim ve ondan uzaklaşıp

masanın etrafından dolaştı. "Özür dilerim, bence gitmelisiniz."

Kolumu tuttu ve beni kendi etrafında döndürdü, gözleri kendi gözyaşlarıyla doluydu. "Seni kaybetmeye dayanamam. Bana ne yapabileceğimi söyle. Lütfen, Clara. Her şeyi yaparım. Bunun dışında her şeyi."

Başımı salladım. "Yapabileceğin bir şey var mı bilmiyorum. Bir koca istiyorum Luke. Belki bugün değil ama bir gün. Bunu biliyordun. Bunu hep biliyordun. Birlikte bir hayat kurmak istiyorum. Birlikte yaşamak."

"Yapacağım," diye ağzından kaçırdı. "Senin yanına taşınacağım. Bunun yardımı olur mu? Ne kadar kararlı olduğumu kanıtlayacak mı?"

İnançsızlıkla başımı salladım. Gerçekten ciddi olabilir miydi? "Seni zorlamak istemiyorum..."

"Değilsin. Yemin ederim değilsin. Uzun zamandır kendimi tutuyordum çünkü seninle evlenmemi beklediğini biliyordum. Bu konuşmayı hiç yapmak istemedim, ama çok uzun zaman önce yapmalıydım... Hadi birlikte yaşayalım."

Kalbim umutla kabarırken yeni bir tür gözyaşını geri savurdum. "Emin misin?"

"Hiç bu kadar emin olmamıştım," dedi kollarını bana dolayarak. Karşı koymadım, beni kucaklayıp şefkatli bir öpücükle duvara yasladığında yemek ve kavga unutuldu.

Ellerimi saçlarında gezdirdim, gözyaşlarım yanaklarına döküldü. "Seni seviyorum, Lucas Martin."

"Ben de seni seviyorum, Clara. Tahmin edemeyeceğin kadar çok."

Beni tekrar öperken kalbi benimkine çarptı ve sonra geri çekildi. Gözleri kaybolmuş ve soğuktu, sözleriyle çarpıcı bir çelişki içindeydi.

"Her şey yolunda mı?" Beni yere indirirken ona bakarak sordum.

Başını salladı, gözleriyle buluşmayan bir gülümsemeyi zorladı. "Her şey mükemmel." Yutkundu, parmağını gözlerinin üzerinde gezdirirken bakışlarıma karşılık veremedi.

Dudakları, öpücüğümü silerken bir şey hakkında yalan söylediğinin işaretiydi.

Diğer eliyle elimi tutmaya devam etti, ancak elinin onda olduğunu unutmuş gibiydi.

Bana yalan söylüyordu. Bir şey hakkında, belki de her şey hakkında. Her iki durumda da, gerçeği öğrenmek zorundaydım.

Telefonu çaldı, düşüncelerimi böldü ve cebinden çıkardı. Benden saklamaya çalışsa da ekrandaki ismi, daha doğrusu harfi fark ettim. *A*.

A kim?

"Alo?" Telefonu açtı, benden uzaklaştı, ancak ben de ona ayak uydurdum, onun ani mahremiyet ihtiyacından habersizmiş gibi davrandım. "Neden bahsediyorsun sen? Ben-" Varlığımı fark ederek arkasını döndü. "Dur bakalım. Bekle, tamam mı? Yarım saat içinde orada olacağım." Başını salladı, sonra telefonu kapattı ve bana baktı.

"Bu da neydi şimdi?"

"Hastanedeydim. Ameliyat için çağrıldım. Erteleyebilir miyim?"

Yutkundum. "A kim?"

Başını iki yana salladı. "Ne?"

"Telefonunda A'yı gösterdi."

"H," diye düzeltti, "hastane için. Gitmem gerek." Yalan söylüyordu. Ne gördüğümü biliyordum... değil mi?

"Daha sonra gelir misin? Sana biraz yiyecek ayırabilirim."

Kapıya doğru ilerleyip ayakkabılarını giymek için durduğunda, "Şurada yatarım," dedi umursamaz bir tavırla. "Geç bir saat olacak. Yarın sabah görüşürüz." Dudaklarımı öptü ve uzaklaşırken saçlarımı gözlerimden uzaklaştırdı. Şaşırtıcı bir şekilde, bütün gece boyunca benden ayrıldığı için en rahatlamış haliyle görünüyordu.

Yine yalan söylüyordu ve bilmediğim çok şey olduğu ortadaydı.

Tabii ki, en acil soru kafamda tekrarlanmaya devam etti:

A kim?

OceanofPDF.com

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

ALAINA

I Kapıdan aceleyle çıkarken telefondan nefes nefese kaldığını duyabiliyordum. İşte mi yoksa evde mi olduğundan emin değildim ama oyalanmak için hiçbir çaba sarf etmedi. Aradığımda koşarak geldi. Tekrar konuşmadan önce arabasının kapısının kapandığını duydum, sesi motorun çalışmasıyla hafifçe boğuklaşmıştı.

"Şimdi," dedi, araba Bluetooth'a geçerken sesi bir an için kesildi, "neden bahsediyorsun? Ne resmi?"

"Geçen gece sana gönderdiğim resim. Almamış gibi davranma. o."

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok, Alaina. Bir resmin vardı evime mi gönderdin?" Sesi gergindi ve stresli olduğu belliydi. Neden bu kadar endişeliydi? Elimde adres yokken onun evine nasıl bir şey gönderebilirdim ki?

"Hayır. Sana son resmimin bir resmini mesaj attım, Lucas. Senin resmini yaptığım gibi bir tane istediğini söylemiştin, sadece benim resmimi..." Sustum. Yanlış numaraya mı göndermiştim? Mümkün değildi ama yine de emin olmak için telefonumun hoparlörünü açıp kontrol ettim. "İşte burada. Teslim edildiğini gösteriyor."

"Ne zaman gönderdin?"

"Dün gece. Geç oldu."

İç çekti. "Dün gece senden hiç mesaj almadım. Herhangi bir mesaj var mıydı?"

"Hayır... sadece resim. Kendi adına konuştuğunu düşündüm."

Tekrar konuştuğunda biraz daha sakin görünüyordu. "Böyle mesajlar gönderirken dikkatli olmalısın. Ben işteyken stajyerler sık sık telefonumu kontrol ediyor ve mesajları bana yüksek sesle okuyorlar."

"Bunu biliyorum. Bana çok müstehcen bir şey gönderemeyeceğimi söylemiştiniz ama bu sadece bir sanat eseriydi."

Homurdandı. "Peki, bu sanatı ne zaman göreceğim?"

"Buraya gel ve hemen şimdi görebilirsin," diye takıldım, stresinin kaybolduğunu duyunca rahatladım.

İçinden güldü ve motorunun sesini d u y d u ğ u m a yemin edebilirim. "Yirmi dakika içinde orada olacağım."

SÖZ VERDİĞİ GİBİ, yirmi dakika içinde ön kapıdan içeri giriyordu. Onu görür görmez koltuktan kalktım, bakışları üzerimde geziniyordu ama yoga pantolonum, bol tişörtüm ve makyajsız halimle tam bir hayal kırıklığıydım. Bebek sabah bulantılarımın artmasına neden olmuştu ve tek yapabildiğim giyinmekti ama Lucas giyinmememi tercih edebilirdi. Bana doğru yürüdü, beni kollarının arasına aldı ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı.

Tadı sarımsak gibiydi ve kendimi geri çektim. "Yemeği mi böldüm?"

"Evet, eve yeni gelmiştim, özür dilerim. Üzerimdeki kokuyu alıyor musun?" Ağzını kapattı, yanakları kıpkırmızı olmuştu.

"Burnum bugünlerde çok hassas. Kötü değil... sadece biraz sarımsaklı."

Gülümsedi ama dişlerini fırçalamayı teklif etmedi. Aramızda küçük bir yumru oluşmaya başlamış olsa da hâlâ birbirimize bastırıyorduk. "Peki, bu resim nerede?"

Elini tuttum, ondan uzaklaştım ve sarımsaksız havayı içime çektim. Birlikte koridorda yürüyüp yatak odasına girdik. Örtüyü kanvasın üzerinden çektim ve geri çekilerek onun örtüyü alışını izledim. Yüzü o anda bambaşka bir nedenle pembeleşmişti ve parmakları vücudumun hatlarını hassasiyetle izleyerek ilerledi. "Bu çok güzel, Lainie." Usulca gülümsedim, elinin tuval üzerinde gezinişini izledim, daha hassas bölgelerimde fazladan zaman harcıyordu. "Bunu alsaydım kesinlikle sana haber verirdim." Bana döndüğünde kaşları kalktı. "Sence yanlış numaraya mı gönderdin?"

Telefonumu çıkardım. "Yapmadığıma eminim. Bak."

Telefonu eline aldı, önce fotoğrafa sonra da numarasının yazılı olduğu üst kısma baktı. Başını salladı ve kendi telefonunu çıkardı.

ve mesajlarında geziniyordu. Ekranını görmek için hareket ettiğimde cebine soktu. "Telefonum çekmiyordu herhalde, bir türlü ulaşmadı. Dün gece geç saate kadar çalıştım."

Nerede olabileceği ya da neden yalan söylediği konusunda gerçek bir fikrim olmasa da, bu bahaneyi pek de yutmuyordum. Daha fazla tartışmak yerine yakasından tuttum ve onu kendime doğru çektim. "Pekala, artık burada olduğuna göre, belki de konuyu yakından incelemek istersin."

Çarpık bir sırıtışla bana yaklaştı. Bu kez kendini bana doğru bastırdığında, heyecanını bacağımda hissedebiliyordum. Önce tişörtünü, sonra da benimkini başının üzerine çekti ve çıplak halime baktı.

"Evet, birkaç şeyi doğru anlamışsın gibi görünüyor" dedi, pantolonumu çıkarırken elleri kalçalarıma gitti ve sonra başımı bir öpücükle kucaklamak için geri döndü.

Pantolonuna uzandım, kemerini çözüp pantolonunu yere indirirken dudaklarımız hâlâ birbirine kilitliydi. Bizi yatağa yatırdı, çıplak bedenlerimiz iç içe geçmişti, kalbim göğsümde güm güm atıyordu. Bana hissettirdiklerini açıklayamazdım, sanki sevinçten patlayabilirdim. Onu tarif edemeyeceğim kadar çok seviyordum. İçimi daha önce hiç bilmediğim bir sıcaklık, umut ve arzuyla doldurdu.

Nefesini içine çekti ve sarımsak kokusu beni tekrar çarptı. Bu sefer kendimi geri çekmek zorunda kaldım. "Özür dilerim." Elimi ağzıma kapattım ve doğruldum. Yanımda yatıyordu, kafası karışmış gibiydi. "Sarımsak yüzünden. Ağzını çalkalar mısın? Sabah bulantılarım son zamanlarda kötüleşti."

"Elbette," dedi biraz tereddütle. Yataktan kalktı ve uzaklaştı. Onu üzdüğümü söyleyebilirdim ama kendime bu işkenceyi çektiremezdim. Çekmeceleri karıştırıp gargara aradığını duyduğumda kendimi toparlamaya çalışarak yere baktım.

Mide bulantısı geçip de suyun aktığını duyduğumda, pantolonuna baktığımı fark ettim, cebinde telefonunun yumruğu belirgindi. Hızlı davranarak uzandım ve telefonu çıkardım. O bilmese de, daha önce de telefonunun şifresini girdiğini görmüştüm ama bir kez bile gözetlememiştim. Doğum günüydü ve hızlıca yazıp doğrudan mesajlarına gittim. Haklıydı, benden gelen hiçbir mesaj yoktu, çünkü benden gelen hiçbir mesaj dizisi yoktu. Rehberine gittim - numaramı kaydetmiş miydi acaba? - ve numaramı yazdım, adımın sadece baş harf olarak çıktığını görünce şaşırdım: A.

Suyun kapandığını ve gargarayla gargara yapmaya başladığını duyduğumda kaşlarımı çatmıştım. Fazla zamanım yoktu. Rehberden çıktım ve yeşil mesaj simgesine geri döndüm, son konuşmalarını aceleyle aşağı kaydırdım.

Naomi:

Neredesin?

İşteyken. Bir şey mi lazım?

Hayır, ben hallederim.

Ethan:

Bu sabahki haber için teşekkürler. Bir dahaki sefere sen varsın. Sorun değil. Her şey yolunda gitti. Hasta iyileşiyor.

İyi.

C:

Hâlâ çalışıyor musun?

Evet. Burada mısın?

Evet. Seni bulacağım.

M:

Geliyor musun? Bu gece orada ol. K.

Çok yakın tarihli konuşmalar dışında mesaj geçmişi boştu. Kimdi bu insanlar? Naomi kimdi? Neden birçoğumuz telefonunda baş harflerle kayıtlıydık? C? M? A? Ne saklıyordu? Tükürdüğünü ve telefonunu aceleyle cebine geri koyduğunu duydum. Odaya tekrar girdiğinde sıcak bir gülümseme takınmak ve başım dönmüyormuş gibi davranmak için elimden geleni yaptım. Lucas beni aldatıyor muydu?

O olamaz...değil mi?

Bana doğru yürüdü ve yüzünü birkaç santim yakınıma indirdi. "Daha iyi misin?" diye sordu.

Nefesi öyleydi ama şimdi tamamen farklı bir nedenden dolayı hasta olabilirmişim gibi hissediyordum. Başımı salladım, ona zar zor bakabiliyordum ama o umursamıyor gibiydi, gözlerime bir kez baktı, sonra ayağa kalkıp başıma uzandı ve ben doğrudan onun dikleşmiş haline bakana kadar başımın üst kısmını aşağı doğru itti. Hiçbir uyarıda bulunmadan ağzımı kendisine doğru çekti ve ben de içgüdüsel olarak ağzımı açtım. Dudaklarımı etrafına doladığımda kafası üstümden geriye doğru gitti, aklım tamamen başka bir yerdeydi. Bir şeyler düşünmek zorundaydım, herhangi bir şey.

İnledi, iki eli başımın iki yanında, beni artan bir ritimle hareket ettiriyordu. Bir keresinde, aldattığına inandığı erkek arkadaşının telefonuna takip uygulaması yükleyen bir arkadaşım olmuştu. Lucas'ın telefonunu tekrar ele geçirebilirsem, ben de aynısını yapabilirdim. Ama bunu yapmak için onu gece kalmaya ve telefonu alabileceğim kadar uzun süre uyumaya ikna etmem gerekiyordu.

Ona baktım, dudağını ısırırken yüzü arzuyla doluydu. İki elimi de dibine koydum, boğazımdaki kusmuğu yuttum ve en az onun kadar zevk alıyormuş gibi davrandım.

Bu sefer yalan söyleyen tek kişi o olmayacaktı.

İŞİMİZ BİTTİĞİNDE birlikte yatağıma uzandık, vücutlarımız terden kayganlaşmıştı. Lucas yorgundu, başı yastığa değdiğinde esnemeye başlamıştı bile.

"Muhtemelen eve gitmeliyim," diye fısıldadı, bir gözü kapalıydı. Eli göğsümü sahiplenici bir şekilde kavradı.

Bir bacağımı onun üzerine attım. "Keşke kalsan."

Orantısız bir sırıtma yaptı. "O zaman dileğin benim için emirdir." Uyumaya başladığında bir elimi saçlarında gezdirdim, hafifçe oynadım. Her zaman yüzünün ay ışığında özellikle yakışıklı olduğuna inanmışımdır, karamsar ve karanlık, keskin açılar ve gölgeler. Göğsümü kavrayışı birkaç dakika içinde gevşedi ve nefes alışının yavaşlamaya başladığını duydum. Başını okşamaya devam ettim, sıcak nefesini yüzümde hissettim ve bekledim.

Ve

bekledim.

Ve

bekledim.

Kımıldamadan önce iyice uyuduğundan emin olmak istedim. Zihnim koşuştururken uykuya dalma riskim yoktu. Kıpırdamadan bir saat geçtikten sonra kolunu bedenimden ayırdım ve hareket edip etmeyeceğini görmek için bekledim. Hâlâ hareket etmediğinde, kendimi ondan uzaklaştırdım, yatağın kenarından kalktım ve sonra yere uzandım. Yerde süründüm, parke dizlerime acı veriyordu. Pantolonuna ulaştığımda, hala yerde bıraktığımız yerdeydi, telefonunu çıkardım, başka bir şey yapmadan önce parlaklığı kıstım. Telefonun kilidini açtım ve uygulama mağazası düğmesine tıklayarak izleme uygulamalarını aradım. Arkadaşımın kullandığı uygulamayı hatırlayamıyordum ama ilk sonuç işe yarar gibi görünüyordu.

Uygulamayı indirdim,

mor simgenin ekranında belirmesini izledim ve onun için bir hesap oluşturdum. Ardından uygulamayı diğer birkaç işe yaramaz uygulamayla birlikte önemsiz bir klasöre sakladım. Uygulamaların ortasında bir yere yerleştirdim, orada olduğunu asla fark etmeyeceğinden emindim. Son olarak, onun çevresine katılmak için kendime bir kısa mesaj daveti gönderdim, uygulamadan çıktım ve telefonunu tekrar kilitleyerek cebine geri koydum.

Ayağa kalktım, parmak uçlarımda odanın karşısına geçtim ve komodinden telefonumu aldım. Aynı adımları izleyerek uygulamayı indirdim ve onun çemberinde olmak istediğimi onayladım. Son ekrana baktığımda, adresimde yan yana duran iki küçük daireydik.

Bir dahaki sefere fotoğraf gönderdiğimde, tam olarak nerede olduğunu bilecektim. Bir dahaki sefere yalan söylediğinde, gerçeği bilecektim.

OceanofPDF.com

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

OceanofPDF.com

NAOMI

Lucas, ailemle planladığımız Pazar yemeğinden bir saat önce eve geldi. Aceleyle kapıdan girdi, elini başının üzerine atıp kısa bir el salladı ve şöyle seslendi: "Üzgünüm, geç kaldığımı biliyorum. Ameliyat uzun sürdü. Hemen döneceğim."

Merdivenleri hızla çıktı ve ben ayak seslerinin giderek azalmasını dinledim. Masada sabırla bekleyen Becca'ya döndüm ve koltuğunu okşadım. "Hadi yerine geç tatlı kızım. Tabağını hazırladım. Büyükannen ve büyükbaban birazdan burada olurlar."

Sandalyeye tırmandı ve ben de onu iterek tabağını ona doğru götürdüm, tam o sırada odanın diğer ucundan telefonumun sesi geldi. Aceleyle ocağın yanına koyduğum yere gidip tabağı kaldırdım ve Becca spanakopita'sından bir ısırık alırken ona göz kulak olabilmek için yüzümü ona döndüm.

Mesaj babamdan geliyordu.

Geç kalıyoruz, tatlım. Elimizden geldiğince çabuk orada olmaya çalışacağız. Yemeğe bizsiz başlamak zorunda kalabilirsiniz. Gelemezsek sana haber veririm. Xx.

Telefonu yere bırakarak inledim. Planladığımız bir yemeğe ilk kez geç kalmıyorlar ya da hiç gelmiyorlardı ve ertesi gün Bora Bora'ya gitmeye hazırlandıkları için bu onları en az bir ay boyunca görmek için son şansımdı. Lucas odaya girdiğinde başımı kaldırıp baktım. Daha rahat kıyafetler giymiş, polosunu haki pantolonunun içine sokmuş, saçlarını taramış ve tenis ayakkabılarını Doc Martens'le değiştirmişti.

"İş nasıldı?" Bana yaklaşmak için hamle yaptığında öne doğru yürüyerek sordum. Saç çizgimi, kulağımın hemen üstünü öptü ve kolumu kavradı.

"İyiyim. Bazı komplikasyonları olan bir son dakika ameliyatına alındım, bu yüzden geç kaldım. Ailenizi burada yenemeyeceğimden endişelendim."

İçimi çektim ve masaya doğru ilerledim. "Görünüşe göre geç kalıyorlar, o yüzden aceleye gerek yok."

Yüzü düştü. "Geç mi kaldın? Tatlım, tüm bunlar için çok çalıştın."

Başımı salladım ama konuşmadım. O haklıydı. Uzun zamandır bir akşam yemeği için bu kadar zahmete girmemiştim ama ailemi ağırlamayalı yıllar olmuştu ve onların etkilenmesini istiyordum. Böyle hissetmekten nefret ediyordum. Sanki onları etkilemem ya da onaylarını kazanmam gerekiyormuş gibi. Gurur duyacakları bir hayat kurmak için çok çalışmıştım ama yine de üzerimde çok fazla güçleri vardı.

"Neredeyse yemek için fazla güzel," dedi, koltuğunun önündeki tabakta duran kuzuya bakarak.

"Teşekkür ederim," dedim, "ama onlar olmadan başlamamız gerektiğini söylediler, bu yüzden korkarım bunu sadece biz göreceğiz."

"Ve ben!" Becca neşeyle bağırdı. "Ve

sen," diye katıldım, kolunu okşadım.

Sandalyesine çöktü ve bana bakmaya başladı. "Bekleyebiliriz..."

Becca yemeğinden bir ısırık aldı, çiğniyordu. Ağzına bir parça daha attı ve ben de onu dehşete düşürecek şekilde çatalına uzandım. "Yavaş ol bebeğim. Her seferinde bir ısırık al yoksa boğulacaksın."

"Boğulmayacağım," diye karşı çıktı.

Lucas güldü. "Birileri yemeğini takdir ediyor."

Hüzünlü bir gülümseme sundum. "Haklısın." Bıçağı kaldırdım, her birimize birer parça et dilimledim ve tabaklarımıza yerleştirdim, ardından etin yanına spanakopita ekledim. Son olarak, her tabağa bir kaşık salata koydum ve iç çektim. "Yumulun, sanırım."

Masanın öbür ucuna uzanıp elimi tuttu ve beni şaşırttı. "Özür dilerim, bebeğim. Bu harika bir şey. Çok şey kaçırıyorlar." O da benim gibi gelmeyeceklerini tahmin ediyor gibiydi, bu da bu şarkıyı ve dansı daha önce yaptığımızın bir başka kanıtıydı.

"Teşekkürler," dedim kuzumdan küçük bir ısırık alarak. Kendimi bu kadar zavallı hissetmekten, bana kendimi bu kadar önemsiz hissettirmelerinden nefret ediyordum. Bunu sadece Lucas görüyordu ama o herkesten daha iyi anlıyordu. Ebeveynler hiçbir zaman bizim uzmanlık alanımız olmamıştı. Bu yüzden birbirimize bu kadar iyi uyuyorduk. Birbirimizi işlevsel bir ailesi olan hiç kimsenin anlayamayacağı şekilde anlıyorduk. Travmalarımız farklı olsa da, ikimizin de yetiştirilme tarzı bizi onarılamayacak kadar yıpratmıştı.

Parmağı parmak eklemlerimi ovuşturdu. "Her şey yoluna girecek. Onlar gittikten sonra her şey normale dönecek."

Başımı yana eğerek ona baktım. "Uğruna çabaladığımız şey normal mi?"

Elini geri çekip salatadan bir ısırık aldı. "Hm?"

"Yani, ailemin evde olmasının hayatımıza biraz stres kattığını biliyorum, ama burada olmadıklarında bile... sence sahip olduğumuz şey... yani, iyi miyiz? *Bu* iyi mi?"

Alay etti, ancak bakışları çok uzaktaydı ve sanki biri ona şaka yapıyormuş gibi odanın etrafına bakındı. "Bu da nereden çıktı?"

"Sadece merak ettim, sanırım. Son zamanlarda aramızdaki şeyler çok tuhafmış gibi geliyor. Çok fazla çalıştığını biliyorum ve bunun için seni suçlamıyorum, ben sadece..." Nereye gittiğimi ya da gerçekten söylemek istediğim şeyi nasıl söyleyeceğimi bilemediğim için sözümü yarıda kestim. Birbirimizden ayrı düşmüş gibiydik. Sanki oda arkadaşıydık, bir yatağı paylaşan ama başka pek bir şey paylaşmayan iş ortaklarıydık. Eskiden benimle çok şey paylaşmasına rağmen artık gün içinde ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Her şey değişmiş gibi hissediyorum."

"Değişen bir şey yok," dedi hızla, elini çenesinde gezdirerek. "Neden böyle söyledin?"

Nefesimi içime çektim. Umutsuzca kavga etmek istemiyordum ama gerçeği bilmek zorundaydım. Telefon numarası için Google'da yaptığım hiçbir arama beni doğru yöne götürmemişti. "A kim? Telefonundaki?"

Çatalını yere bıraktı, bana dönmeden önce bir süre tabağına baktı. "Kim?"

"A. Telefonunuzda. Geçen gece aşağıya indiğinizde telefonunuza bir tablo resmi gönderilmişti."

Cebinden telefonunu çıkardı. "Onu silen sen misin?" diye sordu, çenesi gerilmişti.

"Kimdi o? A kim?" Tekrar sordum.

"*A*, Alexander Tremblay. Şehir merkezinde pek çok resim yapan, gelecek vaat eden bir sanatçı. Onunla geçen hafta öğle tatilinde tanıştım. Zeki bir çocuk ama zor zamanlar geçirmiş. Sanatından bir parça satın alarak ona yardım edebileceğimizi düşündüm. Bir şeyler çizip göndermesi gerekiyordu ama bana ulaşmadı. Dün tekrar görüştük ve bana beğenip beğenmediğimi sordu ama neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Neden bana söylemedin?"

Kendimi gülünç hissederek iç çektim. Elbette bunun bariz bir açıklaması vardı. "Düşündüm ki... şey, ne düşündüğümü bilmiyorum. Çıplak bir kadın resmiydi."

"Ve? Degas senin en sevdiğin ressam. Çıplaklıktan rahatsız olacağınızı hiç düşünmemiştim."

"Bundan rahatsız değilim," diye karşı çıktım hemen. "Sadece senin için bir sanat eserinden daha fazlasını ifade ettiğinden endişelendim. Bu beni rahatsız etti."

"Nasıl daha fazla, Naomi? O bir tabloydu. Bırakın bir resmi silmeyi, telefonumu karıştırdığına bile inanamıyorum."

"Beni aldattığından endişelendim, tamam mı? Burnumu sokmaya çalışmıyordum ama yatak odasında değildin ve hastanede olup olmadığından emin değildim. Resmi gördüğümde ve gönderenin senin rehberinde bir ismi olmadığını fark ettiğimde, bilmiyorum, kıskandım."

Alay ederek masadan uzaklaştı. "Seni *aldatıyorum*, gerçekten mi? Hadi ama, beni bundan daha iyi tanıyorsun. Nasıl yapabilirim ki? İkiniz ve iş arasında boş zamanım yok."

"Bunu biliyorum," dedim. "Ben sadece... bu beni endişelendirdi."

Yüzümü inceledi. "İlaçlarını alıyor musun?"

Çenem düştü, sorusu göğsüme çarptı. "Tabii ki sordum. Bunu nasıl sorabiliyorsun?"

"İlaçlarını almadığında paranoyaklaşıyorsun. Bu adil bir soru. Aldatıp aldatmadığımı nasıl sorarsın?" Kollarını göğsünde kavuşturdu, belli ki kızgındı.

"Özür dilerim Lucas ama sormak zorundaydım. Sana inanmadığımı

söylemedim." "Sen inanıyor musun?"

Nefesimi içime çektim. Gerçek şu ki, bilmiyordum. Ona inanmak istiyordum ama savunmaya geçmesi beni temkinli hissettirdi. "İnanıyorum Lucas," diye yalan söyledim. "Sana inanıyorum. Sadece kendimi güvensiz hissediyordum." Bana baktı, dudaklarının gergin çizgisi gevşedi.

"Seni asla aldatmam. Ben o adam değilim."

Başımı salladım. "Yapmayacağını biliyorum. Bizi kaybetme riskini göze alamazsın." Son cümleyi dikkatlice söyledim, tam da gardının düştüğü anlaşıldığı anda.

Gözleri büyüdü, parmakları masanın üzerinde esnedi. "Seni asla kaybetmek istemem."

Küçük bir gülümseme verdim ve çatalımı kaldırdım, ancak iştahım tamamen kaybolmuştu. "Aldatmak asla hoş görmeyeceğim bir şeydir, bu yüzden bu konuda özellikle hassasım, biliyor musun? Hemen sonuca vardığım için özür dilerim."

"Ne demek tahammül edemem?" diye sordu ağzını bükerek. "Bu kimsenin *tahammül* edebileceği bir şey değil, değil mi? Demek istediğim, eğer böyle bir şey olursa, bunun üstesinden gelir ve geçmişte bırakırız. Seni affedebilirdim."

"Ne diyorsun sen?" Çatalımı tekrar yere bıraktım, midemde soğuk bir düğüm oluştu.

"Yok bir şey, sadece konuşuyorum sanırım." Benimle göz temasını keserek bir ısırık daha aldı, belli ki sarsılmıştı.

Gözlerimi kırptım, sakin ama kararlı bir şekilde konuştum. "Beni aldattığını öğrenseydim, seni anında terk ederdim. Bizi düzeltmek ve hayatımıza devam etmek diye bir şey olmazdı. Ben bu şekilde çalışmıyorum, Lucas." Kalbimdeki suçluluk duygusunu tamamen görmezden gelemiyordum ama öfke ve kafa karışıklığı ağır basıyordu. *Her şeye rağmen beni aldatıyor muydu?*

Başını yana eğerek bana baktı. "Gerçekten ailemizi parçalayacak mısın?"

"Yine de ailemizi parçalayan sen olurdun, değil mi?" Cevap vermeyince devam ettim. "Lucas, bana söylemen gereken bir şey mi var?"

Lucas Becca'ya baktı ve ben de onun bakışlarını takip ederek Becca'nın dikkatle bize baktığını fark ettim. "Ne var anne?"

Gülümsedim, saçının bir tutamını gözlerinden uzaklaştırdım. "Bir şey yok, tatlım.
Annen ve baban sadece konuşuyor. Yemeğini ye."

Etini çatalıyla itti ama bir ısırık almadı ve ben de Lucas konuşmaya başladığında bakışlarımı ona çevirdim.

"Sana söyleyecek bir şeyim yok çünkü ben hiç aldatmadım. Ama seni terk etmeme ve ailemizi parçalamama neden olacak bir şey olduğunu sanmıyorum. Ben her şeyin düzeltilebileceğine inanan biriyim."

Bir ısırık daha aldım. "Şey," dedim yutkunarak, "sanırım aramızdaki fark bu, hm? Senin bozmayı seçtiğin bir şeyi ben tamir etmem."

"Evet, haklısınız. Sanırım aradaki fark *bu*." Sesi oldukça sakinleşmişti. "Sorun şu ki, *eğer* ayrılacak olursak Becca'nın velayetini alacak olan kişi ben olacağım..."

Tüylerim diken diken oldu. "Nasıl anladın?"

"Şey, depresyon geçmişinle... Herhangi bir yargıcın benim velayetimi sana nasıl vereceğini anlayamıyorum."

"Bunu bana söylediğine inanamıyorum," dedim, ihanet eden gözyaşlarının gözlerime dolduğunu hissederek. Bana bakmak için başını kaldırdığında görüş alanımda bulanıklaştı. "Depresyonum tamamen kontrol altında. Bir yılı aşkın süredir de öyle.

Akıl hastalığı utanılacak bir şey değil Lucas. İyileşmek için savaştım ve iyileştim."

"Bunlar sadece gerçekler, Nae. Seni tehdit etmiyorum. Bir aile olmamızı istiyorum ama ikimiz de biliyoruz ki ben olmasaydım Becca'yı kaybetmiş olacaktık."

"Doğum sonrası depresyon tedavisi görüyordum," dedim dişlerimi sıkarak, karnımda kaynayan öfkeyle. "Olmadığı bir şeymiş gibi göstermeyin. Sağlığım için en iyi olanı yaptım ve bunun için çok daha iyiyim. O zamandan beri mükemmel bir anneden başka bir şey olmadım ve şu anda bana bunu savunmak zorunda bıraktığın için çok öfkeliyim." Kendimi toparlamak için durakladım. "Bunun yanı sıra, kızını günde sadece bir ya da iki saat görecek kadar çılgın bir programa sahip olan sensin ve bu da iyi bir günde. Tanışmamızdan önce o kadar çok borç içinde boğulan sensin ki, faturalarımızın çoğunu ailem ödüyor. En istikrarlı ebeveynin sen olacağını nasıl düşünebilirsin?" Gözyaşlarımı hızla sildim, kendimi hasta hissediyordum.

"Sanırım böyle bir durumla karşılaşırsak, o zaman zar atmak zorunda kalırız, değil mi?" Yavaşça bir ısırık daha aldı ve ben bitkin bir nefes verdim. Bu noktaya nasıl gelmiştik? Yemek çok iyi başlamıştı. Bana bakarken yüz ifadesini izledim, tüylerim diken diken oldu. Evliliğim boyunca ilk kez karşımda oturan adamı tanıyamamıştım. İliklerime kadar işlemiş olan korkuyu tanıyamadım.

Bir ısırık daha aldım, başka tarafa baktım ve tehditlerinin üzerimden akıp gitmesine izin verdim. Bu neden oluyordu? Ne saklıyordu? Gözlerindeki bakış beni neden bu kadar korkutuyordu?

Zorla bir nefes aldım. "Evet, sanırım öyle. Neyse ki hiçbir zaman böyle bir duruma düşmek zorunda kalmayacağız, değil mi?"

Sırıttı, gözleri saf taş gibiydi. "Neyse ki bizim için, hayır yapmayacağız."

OceanofPDF.com

YİRMİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

CLARA

Kapı çalınca irkildim ve sıçrayarak sıcak çayı kucağıma döktüm. Nefesimin altında küfrederek ayağa kalktım ve bardağı pisliği temizlemek için mendillere uzanırken masaya çarptım. Tişörtümü vücudumdan ayırdım, sıcak sıvı tenimi haşlıyordu ve dişlerimi sıkarak keskin bir nefes aldım.

Ouch, ouch, ouch.

Ön kapı patlayarak açıldı ve bana yanıklara neyin sebep olduğunu hatırlattı; başımı kaldırıp onun şaşkın yüzüne acıyarak baktım.

"Ne oldu?"

"Beni korkuttun, işte bu! Elimde sıcak çayla sarsıldım." Çay hızla soğuyordu ama bacaklarımın ve karnımın alt kısmının birinci derece yanacağından emindim.

"Özür dilerim Clara," dedi Luke bana doğru ilerleyerek. Gömleğimi başımdan geçirmeme yardım etti, pantolonumu indirirken yüzünde endişeli bir ifade vardı. Benim de hastaneden tanıdığım bir bakıştı. Tüm dikkatini işine verdiğini gösteren bir bakış. Bacaklarıma baktı, kalan pisliği temizlemek için elimden mendili aldı. "Sorun yok. Eminim biraz kızarmış ve acı çekiyorlardır ama kötü değil. Seni serin bir banyoya sokacağız. Hadi gel." Elini omzumun altına koydu ve beni koridorun sonundaki misafir banyosuna götürdü.

"Kapıyı ne için çalıyordun ki?"

"Sana söyledim, bu bir alışkanlık." Banyoya vardığımızda başını salladı ve lavaboya yaslanmama yardım etti.

"Dürüst olmak gerekirse, ben iyiyim. Sadece biraz aloe ve ibuprofen alacağım. Artık o kadar da kötü değil. Sadece sistemimde bir şok oldu."

Sırıttı ama yine de küvetteki suyu açtı. "Önce biraz serinlesen kendimi daha iyi hissedeceğim."

"Siz ne derseniz doktor," diye takıldım.

"Teşekkür ederim Doktor," diye karşılık verdi ve suyun akmasını engellemek için kolu kaldırmadan önce elini musluğun altına sokarak sıcaklığı kontrol etti. "Buyurun." Elini uzattı ve beni küçük odanın karşısına geçirip hızla dolan suya batmama yardım ederken ben de elimi uzattım.

"Oh," diye fısıldadım, soğuk su vücudumu ürpertiyordu. "Gördün mü, bu çok acımasızca."

Küvetin yanına çöktü, bir kolunu suyun içinde tuttu ve parmaklarını kullanarak güneş yanığı kırmızısı üst baldırlarıma soğuk su damlattı. "Sana böyle bakmak zorunda olmak ve acın geçene kadar sana dokunamayacağımı bilmek çok zalimce." Gözlerime baktı, derinliklerinde arzunun izleri vardı.

"Eğer buna değecek bir şey yaparsan sanırım acıya katlanabilirim," diye takıldım, ama gerçekten emin değildim. *Tanrım, çok acıyor.*

Musluğu kapatmak için uzanmadan önce parmaklarıyla bacaklarıma daha fazla su damlatırken dudakları düşünceli bir şekilde kıvrıldı. İlk kez kıyafetlerini fark ettim. Bir polo, pantolon ve elbise ayakkabısı giymişti. "Özel bir gün mü?" Kaşlarımı kaldırarak sordum.

Kendisine baktı. "Naomi ve ailemizle akşam yemeğini yeni bitirdim ve biter bitmez oradan çıkmam gerekiyordu."

"Ailen mi?" Sözleri karşısında şok olmuş bir halde sordum. Bildiğim kadarıyla annesiyle yıllardır görüşmemişti ve babasını tanıdığını bile sanmıyordum. "Bana tekrar görüştüğünüzü söylememiştiniz."

Yüzü düştü ama hemen toparlandı. "Her şeyi Naomi ayarladı. Ona para göndermeye devam ettikleri sürece onlarla bir sorunu yok."

"Para mı?" Şimdi yanlış anladığımdan emindim. "Annenin hiç parası olmayan bir bağımlı olduğunu sanıyordum. Neden böyle düşündüm ki? Daha önce ona sürekli para göndermek zorunda kaldığını söylemiştin... Bu yüzden irtibatı koparmıştın."

Başını salladı, sanki aklımı kaçırmışım gibi bana bakıyordu. Belki de kaybetmiştim. "Başka birini düşünüyor olmalısın. Anneme hiç para göndermek zorunda kalmadım. *İnan bana, ailemin çok parası var.* Sadece benim için hiç harcanmıyor, hep Naomi için. İkimizle de pek ilgilenmezler, sadece işlerine geldiğinde ilgilenirler, ama Naomi her zaman favorileri olmuştur."

Başımı salladım, ilk seferinde doğru anladığımdan neredeyse emindim. "Madem Naomi'ye para gönderiyorlar, neden onunla ilgilenmek zorundasınız? Neden o

senin sorumluluğun mu?" Soruyu sorarken dikkatimi ondan uzaklaştırmak için küvete bir ayağımı soktum.

"Bilmiyorum. Sanırım her zaman onun benim sorumluluğumda olduğunu düşünmüşümdür. O çok kırılgan, biliyorsunuz ve ona bir şey olursa kendimi asla affetmem."

"Ama o senin sorumluluğunda değil, Lucas. Senin iyi niyetinden faydalanıyor. Ona ve Becca'ya bakacağını ve çalışmak zorunda olmadığını biliyor. Özellikle de ailen ona para gönderiyorsa. Bu sorumluluk senin omuzlarında değil. O yetişkin bir kadın." Çok sertti, biliyordum. Depresyon ve bipolar bozukluk olduğunu varsaydığım ama bana hiç söylenmeyen şey dışında Naomi'nin sorunlarının boyutunu bilmiyordum ama Lucas'ın çok uzun zamandır bu sorunlarla ilgilendiğini biliyordum. Söylediklerine bakılırsa Naomi, Lucas'ın onun için yaptığı fedakârlıklara nankörlük ediyordu. Lucas her şeyi öderken o asla teşekkür etmiyor ya da faturalara yardım etmeye çalışmıyordu ve Lucas'ın çözebileceğinden çok daha fazla soruna neden oluyordu. Lucas'ın bunu görmesini ve sonunda ondan gitmesini istemenin zamanının geldiğini anlamasını çok istedim. O onun kız kardeşiydi ve onu seviyordu -kardeşim olmadığı için bu bağı asla tam olarak anlayamayacaktım ama sevgiyi biliyordum ve ne kadar güçlü olabileceğini biliyordum. Luke tanıdığım en sevgi dolu adamdı ama ondan faydalanıldığını görmekten nefret ediyordum.

"Haklısın, biliyorum. Aslında son zamanlarda çok düşünüyordum..."

"Ne demek istiyorsun?" Parmakları dizlerimin arasında yavaşça kayarken sordum.

Çenesini küvetin kenarına dayamış, derin düşüncelere dalmış gibi görünüyordu. "Benimle kaçmanı istesem ne derdin?"

Homurdandım. Bu fikir mantıksızdı, sanki kaçmaya hazır çocuklar gibiydik ama yüzündeki ciddi ifadeye bakılırsa şaka yaptığından emin değildim. "Sen neden bahsediyorsun? Nereye kaçacağız?"

"Herhangi bir yer. Meksika. Kanada. Londra. California. Ya bavullarımızı toplayıp ortadan kaybolursak? Bir sonraki vardiyamıza gelmesek? Nereye gittiğimizi kimseye söylemeseydik? Ya hesaplarımızı boşaltıp ortadan kaybolursak? Benimle gelir miydin?"

Söylediklerini düşünerek alt dudağımı çiğnedim. Daha dün, birlikte yaşamaya başlamanın ötesinde bir bağlılık fikrinden hoşlanmadığını söylemişti ve bugün benimle birlikte ülkenin öbür ucuna kaçmaya hazırlanıyordu. Ne değişmişti? "Bilmiyorum Luke. Burada bir kontratım var ve... işlerimizi seviyoruz. Cerrahlığı gerçekten bırakabilir misin?"

"Nereye gidersek gidelim cerrah olabilirdik. Her yerde hastane var. Ayrıca, senin için her şeyden vazgeçebileceğimi düşünüyorum... Sen de aynısını söyleyebilir misin?"

Ona baktım. Uzun zamandır duymak istediğim tek şey buydu ama o anda bana yanlış gelmişti. "Naomi'den vazgeçebilir misin? Bu şekilde mi? Becca'dan? Onları burada mı bırakacaktın?"

Başını salladı. "Naomi'den kurtulmamın tek yolu bu kasabadan, bu hayattan çekip gitmek ve bir daha arkama bakmamak. Seninle bir hayat kurmak istiyorum, Clara. Sen tanıdığım en gerçek şeysin, hayatımdaki en iyi şeysin ve son konuşmamızdan sonra sanırım bunu fark ettim. Sensiz geçirdiğim zamanı boşa harcadığımı fark ettim."

"Bütün bunlar nereden geliyor? Daha önce bulunduğumuz yerden tamamen farklı bir yerdeyiz gibi görünüyor."

Kalçamı nazikçe sıktı. "Naomi her zamanki gibi sorun yaratıyor. Sanırım yollarımızı ayırmamızın zamanı geldi ama burada kalırsam gitmeme asla izin vermez. Taşınabiliriz, bir yer ayarlayabiliriz ve sonra, Becca konusunda hâlâ yardıma ihtiyacı varsa, belki gelip bizimle yaşayabilir."

Kaşlarımı çatmıştım, düşünceyle bedenim gerilmişti. "Naomi?"

Kaşlarını çattı, parmaklarını suyun içinde gezdirdi ve soğuk suyun yanıklarıma damlaması için bacaklarımın üzerinde tuttu. "Tanrım, hayır. Becca'yı kastetmiştim."

"Naomi kızından vazgeçer mi?"

Sanki bu normal bir şeymiş gibi omuz silkti. "Onu yetiştiren benim. Yaptığı her şeyin parasını ödeyen benim. Naomi'yi ya da eğer iş oraya varırsa mahkemeyi onun için en iyisinin ben olduğuma ikna etmem an meselesi. Naomi Becca'ya tek başına bakabilecek kadar iyi değil."

Başımı salladım ama benim düşüncelerim sert geldiyse, onun sözleri daha da sert geldi. Naomi'nin onun için sorun yarattığını biliyordum -adını sayamayacağım kadar çok- ama çocuğunu ondan alma planı hakkında ne hissetmem gerektiği konusunda hiçbir fikrim yoktu. Gördüğüm ve duyduğum kadarıyla, küçük kıza pek bağlı görünmüyordu ve hastane fark etmeksizin, programlarımızla nasıl uygun ebeveynler olabileceğimizi de göremiyordum.

Aklımdan olasılıklar geçiyordu. Onun annesi olabilir miydim? Gerçekte değil, ama yine de rol yapan biri. Buna hazır mıydım? Umut dolu gözlerini benden ayırmayan Luke'a baktım. Onunlayken her şeyin mümkün olduğunu hissediyordum.

"Seninle her yere gidebileceğimi biliyorsun Luke. Sen benim evimsin; hep öyle oldun." Cevap vermesini beklerken kalbim kulaklarımda güm güm atıyordu. Eli kalçamdan küvetin kenarında duran elime doğru ilerlerken sırıtışı genişledi ve parladı. Yavaşça sıktı ve dudaklarına götürdü.

"Seni ne kadar sevdiğimi anlamam neden bu kadar uzun sürdü bilmiyorum."

Onu dikkatle izledim, yemekte aramızdaki ilişkiyi bu kadar değiştirecek tam olarak ne olduğunu merak ediyordum. Her ne olduysa, davranışlarındaki dramatik değişim için minnettardım. Sonunda aynı fikirde olduğumuz için minnettardım. "Bu daha erken taşınacağın anlamına mı geliyor?"

"Bu asla ayrılmak istemediğim anlamına geliyor," dedi. "Bana sahip olduğun sürece."

"Sonsuza kadar," diye fısıldadım, doğrulup dudaklarına doğru eğilerek. Hissettiğim acı ya da göğsümdeki endişe umurumda değildi, tek umursadığım Luke'tu. Ve sonunda o tamamen benim olmuştu.

OceanofPDF.com

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

Ne yapıyorsun, Lucas?

Telefon ekranımdaki nokta beni o gün iki farklı yere götürdü. Birincisi, büyük pencereleri ve tertemiz çimenleri olan geniş, tuğla bir eve. Bana yaşadığını söylediği küçük, tek yatak odalı evden çok farklıydı. Gerçi orada fazla kalmadı, sadece bir ya da iki saat kaldı ama dışarı çıktığında önlüklerini değiştirmiş, farklı bir kıyafet giymişti. Belki de burası ailesinin eviydi? Bilmeme imkân yoktu ama yine de takip ettim. Ne kadar çok izlersem o kadar çok şey öğrenecektim.

Bir sonraki durağı şehrin karşısındaki küçük bir apartman kompleksiydi. Sokak kalabalıktı ama sonunda çok uzakta olmayan, arabasına göz kulak olabileceğim bir yer buldum. Sessiz bir koridordan geçti, soldaki ilk kapıyı bir kez çaldı ve anahtarını sokup içeri girdi. Buranın onun dairesi olması mantıklı olabilirdi, yine de neden kapıyı çalma ihtiyacı duyduğunu bilmiyordum - belki de yanlış görmüştüm.

Bekledim, hareket var mı diye baktım. Burası neden bu kadar gizliydi? Neden buraya gelmeme izin verilmiyordu? Nerede yaşadığını bilmeme? Daire kalabalık ama güvenli bir bölgede, şirin bir yerdi. Elbette, onu hayal ettiğim türden bir daire değildi. Geçmişte söylediklerinden, hastaneye daha yakın, ilk evin olduğu yere daha yakın bir yerde yaşadığını düşünmüştüm. Her zaman daha modern, ilk ev gibi büyük pencereli ama daha keskin açıları olan bir şey hayal etmiştim. Daha az ev gibi ve daha çok bekâr evi. Ama bu da işe yarayabilirdi. Tüm zamanımızı geçirdiğimiz dairemden çok daha güzeldi.

Dairenin etrafında bir ileri bir geri gidip gelen, ara sıra sokağın karşısında beliren ve sonra geri gelen noktasını izledim.

yeniden ayarlandı. İçeride olduğu kesindi ve ortaya çıkıp kendimi zorla içeri sokmak ve ona tüm sırlarını döktürmek istiyordum. Bunun yerine kendimi sabırlı olmaya zorladım. Ne sakladığını bilmem gerekiyordu.

Dairenin dışında bir hareket olmadan önce hava kararmıştı. Dışarıdaki ışığın yandığını gördüğümde ve onun uzaklaşmasını izlediğimde neredeyse uyuyakalmıştım. Bu kez önlüklerini giymişti, işe hazırdı, yüzü telefon ekranından aydınlanıyordu ve bir mesaj yazıyor gibiydi.

Arabasının dışında durdu ve etrafına bakındı. Koltuğumda daha da aşağı kaymaya çalışırken kalbim sıkıştı. *Lütfen hayır. Lütfen hayır. Lütfen hayır. Lütfen hayır.* Beni rahatlatmak için cebinden anahtarlarını çıkardı ve arabaya tırmanıp hemen çalıştırdı. Eğer beni gördüyse, bunu saklamak için mükemmel bir iş çıkarmıştı. Neden saklamak zorunda olsun ki? Benden neden bu kadar çok şey saklıyordu ve ben neden bu cevapları daha önce almak için bastırmamıştım? İlişkimizin büyük bölümünde Lucas'ın körü körüne önderlik etmesine izin vermiştim. O daha yaşlı, daha bilge, daha çok parası ve hayat tecrübesi olan biriydi. Ben kim oluyordum da onun bana vermeye bu kadar isteksiz olduğu şeyleri -cevapları- zorlamaya çalışıyordum. Neredeyse benim iki katım yaştaydı, zengindi ve beni seviyordu, bu yüzden gerisi umurumda değildi. Bana karşı iyiydi. Ama şimdi, bebek doğarken, evleneceğim adam hakkındaki gerçeği bilmem gerekiyordu.

Arabası park yerinden çıktıktan sonra, kendi park yerimden geri geri çıktım ve mesafemi korumak için elimden gelenin en iyisini yaparak döndüğü yöne doğru takip ettim. Hava karanlıktı, bu yüzden beni fark etse bile arabamı seçemeyeceğinden emindim, ama takip edildiğim konusunda endişelenmesini istemedim.

Birkaç mil ötedeki eyaletler arası yola saptı ve ben de bulunduğum yerden onu kaybetme endişesiyle hızlandım. Tam iki şerit boyunca, bir TIR'ın arkasında, bir diğeri de onun arkasında olmak üzere birleştiği sırada eyaletler arası yola girdim. Güvenli bir şekilde araya girmem mümkün değildi. TIR'ın arkasından şeritleri geçtim, gözlerim artık onu görmüyordu. Ona yakın kalmaya çalışarak hızlandım, ama sürpriz bir şekilde araba artık tırların arasında değildi. Kenara çekilmişti ama hangi şeride? Karanlık otoyolda arabasını aradım, farlar ve arka lambalardan başka bir şey yoktu. *Nereye gitmiştin?*

Tekrar hızlandım, sonra arka lambası kırılmış bir minivan önümü kesince frene bastım. Bir elimi direksiyona vurarak küfrettim. O gitmişti. Onu kaybetmiştim.

Bir sonraki çıkışta durdum, nerede olduğumdan emin değildim. Her şeye rağmen beni görmüş müydü? Bu yüzden mi bu kadar dengesiz sürüyordu? Ya da belki de benim hayal gücümdü.

Telefonumu orta konsoldan kaldırdım, eve gitmek için GPS'e adresimi yazmaya hazırdım, sonra donup kaldım. Nasıl unutmuştum? Onu hâlâ takip edebilirdim.

Dikkatimi kaybetmiştim ve yeni numaramı unutmuştum.

Noktaya baktım, nerede olduğuna dair iyi bir fikir edinmek için yakınlaştırdım. Otoyoldan iki çıkış önümde inmişti. Uygulamanın, o hareket ettikçe değişen konumunu gösteren düğmesine tıkladım ve gözlerim ekrana odaklanmış bir şekilde tekrar konsolun üzerine yerleştirdim.

Kenara çektim ve sağa döndüm. *Beni bu kadar kolay kaybedebileceğini düşündüysen, beni hafife almışsın.*

Hızlı düşünmemle gurur duyarak kendi kendime sırıttım. Bu sefer benden kaçamayacaktı. Cevaplarımı alacaktım.

On beş dakika sonra, şehrin bilmediğim bir bölgesine girerken kapılarımın kilitlerini kontrol ettim. Pencerelerde parmaklıklar ve sönmüş sokak lambaları vardı. Lucas burada ne yapıyor olabilirdi?

Arabayı yavaşça sürdüm, sinirlerim arttıkça kalbim göğsümde güm güm atıyordu. Köşede, benden bile genç bir grup genç adam gördüm. Kıpırdamadan durdular, elleri ceplerinde arabamı dikkatle izliyorlardı. Yutkundum ve onlar gözden kaybolana kadar yola sabit bir şekilde devam ettim. Lucas'ın noktası az ilerideki bir sokağa sapmıştı ve durmuş gibi görünüyordu.

Gittikçe artan bir endişeyle sağa döndüm ve onun bulunduğu noktaya yaklaşırken yavaşladım. Arabası sokağa park edilmişti ama karanlıktı ve onu arabanın içinde göremiyordum.

Burada ne yapıyorsun, Lucas?

Burası da neresi?

Etrafımızdaki binalara baktım. Sol tarafımda küçük bir market vardı ve çöpler marketin dışında toplanmıştı. İçeride tezgahın arkasında duran kilolu bir adam vardı. Ben yanından geçerken pencereden dışarı baktı. Marketin yukarısında, balkonları ve yangın merdivenleri olan iki küçük apartman vardı, ancak her ikisi de boş g ö r ü n ü y o r d u ya da pencerelerine gazete bantları yapıştırılmıştı.

Sağ tarafta, her penceresinde pencere üniteleri olan yıkık dökük bir apartman ve girişinde dış cephesini grafitilerin kapladığı iki aslan heykeli vardı.

Yanından geçerken arabasına baktım. Kesinlikle boştu. Lucas her neredeyse, emin olamıyordum. İki karanlık figür ara sokaktan çıkarken gaza bastım; iri yarı bir adam ve sonbahar havasına göre oldukça az giyinmiş bir kadın. Oradan çıkmam gerekiyordu. Zorla nefes aldım, titreyen ellerimi yavaşlatmaya çalışarak bir sonraki caddeye döndüm, bir dur işaretinde durdum ve sonra hızla kasabadan çıktım.

Lucas'ın küçük mor noktası ben uzaklaştıkça peşimi bırakmıyordu ama daha fazla kalamazdım. Pedala daha fazla basıp ilerideki otoyol tabelasını gördüğümde zorlukla nefes alabiliyordum. Güvenli bir yere dönmek zorundaydım. Şimdilik, sırları her neyse, saklaması gereken onundu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI İKİ

OceanofPDF.com

NAOMI

Tucas'la olan kavgası saatler önce gerçekleşmişti ama yine de içimdeki huzursuzluk hissinden kurtulamıyordum. Gözlerinde bir soğukluk vardı.

Tanıyamadım. Elbette, sorunlarımız vardı. Uzun zamandır aramızdaki şeyler mükemmel değildi ama bu farklıydı. *O* farklıydı. Bunu düşündükçe içimi bir ürperti kapladı ve kollarımdaki tüyler diken diken oldu.

Dizüstü bilgisayarımdan Facebook'u kapattım ve online bankacılık sitemi açtım. Hesabı kontrol etmeyeli çok uzun zaman olmuştu ve Becca'yı almakla ve benim uygun olmadığımla ilgili söylediklerinden sonra, bu ifadelerin geçerliliği olmadığından emin olmak istedim. Her şeyin en iyisini yaptığımdan emin olacaktım. Hesap, ailemin parası her ayın on beşinde hesaba geçecek ve ardından ayın birinde tüm faturalarımız otomatik olarak çekilecek şekilde ayarlanmıştı. Ayarla ve unut benim için her zaman en kolay yol olmuştu ve Lucas'ın geliri sadece ekstra bir yastıktı.

Girişi yazdım ve kaydırdım. Elektrik, gaz, su, AmEx, Netflix... Durdum. *Waters ve Flagstaff Prop 688 dolar. Bu da* neydi? Biraz daha aşağı kaydırdım. Peyzajcı ödemelerimiz de benzer bir rakamın altında çıkmıştı ama hatırladığım kadarıyla bu kadar yüksek değildi.

İşte oradaydı.

Aslında o kadar da benzer değil. *Waterstone's Lawn Care, LLC Pay.*

Google'a girdim ve Waters and Flagstaff Properties'i arattım. Ohio dışındaydılar ama Güneydoğu ve Orta Batı'da birkaç mülkleri varmış gibi görünüyordu. Biraz daha aşağı kaydırdım. Her ayın üçünde, altı ay geriye gidiyordum ve geçmişim beni ancak bu kadar ileriye götürebiliyordu. Dokuz ay öncesine ait bir hesap özeti çıkardım. On ay. Bir yıl öncesinden.

On sekiz ay. Hep oradaydılar. Ayda yaklaşık yedi yüz dolar.

İşlemi onaylayan kartın son dört hanesini not ederek işleme geri döndüm. Ayağa kalktım ve aceleyle yatak odama geçip çantamı karıştırdım ve cüzdanımı aldım. Mavi harfli altın kartı çıkardım ve son dört rakamı inceledim. Benim değildi.

Hesaba geri döndüm ve bankacılığımızla ilişkili kartları açtım, kira ödemesiyle eşleşen dört haneli karta odaklandım. Kart numarasının tamamını gösteren düğmeyi seçtim ve bankanın sitesinin hareketsizlik nedeniyle oturumumu kapatması ihtimaline karşı numarayı not ettim. Ardından Google'a geri döndüm ve şirketin genel merkezini aradım, gerçek bir insana ulaşmak için yönlendirmeler arasında ilerledim.

"Lüksün evi olan Waters ve Flagstaff ile iletişime geçtiğiniz için teşekkür ederiz. Sadece bir hatırlatma olarak, bu arama kalite güvencesi için izlenebilir veya kaydedilebilir. Adınızı ve soyadınızı alabilir miyim lütfen?" diye sordu, kendini tanıtmadan.

"Evet, benim adım Naomi Martin," dedim, telefonu elimde tutarken ellerim titriyordu.

"Bugün sizinle konuşmak çok güzel Bayan Martin. Sizin için ne yapabilirim?"

"Kartımın birkaç aydır ödediği bir hesapla ilgili arıyorum, ancak ne için olduğundan emin değilim. Size kart numarasını verirsem, bana herhangi bir bilgi verebilir misiniz?"

Durakladı. "Um, emin değilim. Hesabın hangi mülkle ilgili olduğu hakkında bir fikriniz var mı? Toplamda altmış yedi tane var."

"Ben... Ben üzgünüm."

"Peki ya şehir ya da eyalet? Bu biraz daha daraltmama yardımcı olabilir mi? Kart numarasını her bir mülk için ayrı ayrı aramam gerekecek ve bu da biraz zaman alabilir."

"Ben Nolensville, Tennessee'deyim ama ödemelerin orada yapıldığından emin değilim. Hacklenmiş olabiliriz."

"Tamam, Nolensville'e en yakın mülkümüz... Nashville gibi görünüyor. Nashville'de sizin için kontrol edebileceğim üç mülkümüz var," dedi ve yazdığını duyabiliyordum. "Kira miktarı nedir?"

"Altı yüz seksen sekiz için."

Tekrar yazmaya başladı. "Pekâlâ, bu seçenekleri tekrar daraltıyor. Görünüşe göre üç mülkten ikisi en az binin üzerinde. O halde,

North Creek'teki Gardner Apartmanı'na bakıyoruz. Tamam," diye durakladı, "şimdi şu kart numarasını alalım ve ne bulabileceğime bir bakalım."

Ona kart numarasını söyledim ve onun da bana tekrarlamasını bekledim. "Soyadınız ne demiştiniz?"

"Martin," dedim ona.

"İşte burada. Hesap Lucas Martin adına görünüyor. Tanıdığınız biri var mı?"

Vücudum buz kesti. "Evet, o benim kocam."

Nefes aldığını duydum ama hemen konuşmadı. "Size adresi verebilirim." Orada kadın kadına bir aciliyet duygusu vardı. "Eğer
-Eğer yardımı olacaksa."

"Bu çok yardımcı olur," dedim, sesimde hiç güç kalmamıştı.

"Bu bizim politikamızda yok ama kart sizin adınıza..." Sözünü yarıda kesti, belli ki gergindi.

Yalan söylemek istemedim ama bu gerçeği zorlamak değildi. "Evet, öyle. Başınızı belaya sokmak istemem. Eminim kocam burayı bir arkadaşı için kiralıyordur. Her zaman yardım etmeye çalışır."

"Tamam, işte adresiniz için dosyada bulunanlar, Bayan Martin." Bana adresi okudu, ben de not aldım ve bitirdiğimde kalemi tıkladım.

"Çok teşekkür ederim," dedim ona. "Gerçekten."

"Rica ederim. Ben de birinin benim için bunu yapmasını isterdim. Size her konuda şans diliyorum. Bu gece sizin için yapabileceğim başka bir şey var mı?"

"Bu kadar yeter. Tekrar teşekkür ederim." Telefonu kapattım ve derin bir nefes alarak defter sayfasına karalanmış adrese baktım. Kimin kirasını ödüyorduk? Lucas bana neden söylememişti?

Telefonuma baktım. Sorularıma cevap verebilecek bir kişi vardı ama onu aramak istemiyordum. Son derece sınırlı olan seçeneklerimi tarttım ve sonunda iç çektim. Başka ne seçeneğim vardı ki? Lucas'la yüzleşmek mi? Eğer saklıyorsa, her halükârda yalan söylemenin bir yolunu bulurdu.

Rehberimde gezindim ve onun adına tıkladım, telefonu kulağıma götürürken gözlerimi sıkıca kapattım. Sanki aramamı bekliyormuş gibi hemen cevap verdi.

"Alo?"

"Hey..." O duraklamada çok fazla ağırlık, çok fazla bilinmeyen vardı. O zamandan beri konuşmamıştık.

"Aramana şaşırdım. Her şey yolunda mı?"

Başımı salladım, göğsüm sıkışmıştı. "Evet, özür dilerim. Son zamanlarda sessiz olduğumu biliyorum, sadece-"

"Ne diyeceğini bilemedin mi? Evet, anladım," dedi ve beni rahatlatmak için ses tonunda şakacı bir ima var gibiydi. "Sadece yalnız kalmaya ihtiyacın olduğunu düşünmüştüm. Ya da benden nefret ettiğini."

"Senden asla nefret edemem, Brent. Bunu

biliyorsun." "Ediyor muyum?"

"Şey, bilmelisin," diye yalan söyledim. Bunu bilmesi için ona ne sebep vermiştim? *Aklıma en az iki tane geliyor...*

Boğazını temizledi. "Aramanızın bir nedeni olduğunu varsayıyorum."

İşe geri dönerek elimdeki kalemi tıkladım ve dalgın bir şekilde adresin üzerinde gezindim. "Aslında var. Ben... Bu kulağa korkunç gelecek. Lucas ve ben bu öğleden sonra boşanma konusunun açıldığı bir tartışma yaşadık ve o... her neyse, uzun lafın kısası, ekstrelerimizde tanımadığım birkaç işlem buldum. Şehir merkezinin kuzeyindeki bir apartman kompleksi için, ayda yaklaşık 700 dolar. Bunun ne olabileceği hakkında bir fikriniz var mı?"

Dişlerinin arasından keskin bir nefes aldı ve aniden hoparlöründeki rüzgârı duyabildim. Dışarı çıkmıştı. Bir şeyi mi bölmüştüm? "Keşke bilseydim, ama kardeşim söz konusu olunca, açıkçası bilemiyorum. Adresi aldın mı?"

"Evet," dedim sesimdeki hayal kırıklığını gizleyemeyerek. "Yani, hacklenmiş olabiliriz, sanırım. Bunu ummam kötü bir şey mi? Ama hesap onun adına kayıtlı. Sence benim bilmediğim bir dairesi var mıdır? Olur mu? Yani, ne için bir daireye ihtiyacı olabilir ki? Benden uzaklaşmak için mi?" Hiçbir anlam ifade etmese de cevap oradaydı. Belli ki, ben farkına varmadan, evliliğimiz benden saklanmak için bir nedene ihtiyaç duyacak kadar kötüleşmişti. Birlikte yaşamak için gerçekten bu kadar sefil miydim?

"Lucas'ın başına gelmedik kalmayacağını biliyorsun," dedi ses tonundaki zehirle. "O her zaman bir yalancıydı, Naomi. Onu sevdiğini biliyorum ve onun da seni gerçekten sevdiğini düşünüyorum ama... sonuçta o sadece-"

"Kendisi. Evet, biliyorum." Bu konuşmayı Brent'ten sayamayacağım kadar çok kez dinlemiştim. Kardeşler gerçek bir Habil ve Kabil hikâyesiydi.

Ama aralarında saf bir nefret vardı. Tek bağları bendim, bir zamanlar gurur duyduğum bir şeydi ama şimdi ne hissedeceğimden emin değildim. Bildiğim kadarıyla Kabil ve Habil aynı kadına aşık olmamışlardı. "Sanırım oraya gidip bir bakabilirim. Belki de tüm bunlar sadece bir yanlış anlaşılmadır."

"Daireye gitmeyi mi kastediyorsun?" "Elbette, neden olmasın?"

"Hiçbir daireye tek başına gitmen mümkün değil," dedi alaycı bir sesle. "Eğer gitmekte ısrarlıysan, beni de yanında götüreceksin."

"Bunu yapmak zorunda değilsin, Brent. İşin var. Ben büyük bir kızım, biliyor musun? Ayrıca, eğer sadece Lucas'sa, endişelenecek neyim var ki?"

İlk başta bir şey söylemedi ve hattan rüzgârın yeniden hızlandığını duydum. "Bu gece fırtına çıkacak. Sabah eve uğrayacağım. İstersen gittiğinde bana mesaj atabilirsin." Durakladı. "Naomi, yalnız gitmeyeceğine yemin etmeni istiyorum."

"Yemin ederim, yapmayacağım. Yardımın için gerçekten minnettarım, Brent. Önemli olmasaydı sormazdım."

"Bana sormuyorsun. Ben sana söylüyorum. Lucas olsun ya da olmasın, ikimiz de bu daireyi keşfetmenin seni tehlikeye atabileceğini biliyoruz. Sabah Becca için bir bakıcı bulabilir misin?"

"Tehlikenin biraz aşırı olduğunu düşünüyorum ama elbette. Onun için bir bakıcı bulabilirim. Sabah istediğin zaman gelebilirsin, mesajımı beklemene gerek yok. Lucas bu gecelik gitti ve bir çanta aldı. Hastanede kalacak." İçimden tuhaf bir düşünce geçti ama bunu yüksek sesle söylemeye cesaret edemedim. Belki de onun yerine gizli dairesinde kalıyordu.

"Bir kavga olmuş olmalı..." İçinden bir kahkaha attı.

"Lucas'ı bilirsin. Her zaman işleri ilginçleştiren biri." O göremese de üzgün bir şekilde gülümsedim.

"O benim kardeşim," dedi alaycı bir ifadeyle. "Bu gece iyi olacak mısın?"

"İyi olacağım," dedim ona, tam o sırada koridorun aşağısından Becca'nın ağladığını duydum. "Yine de gitmeliyim. Yarın görüşür müyüz?"

"Yarın görüşürüz," diye onayladı. "Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara."

"Her zaman," diye söz verdim ve sonra telefonu kulağımdan bıraktım. Yüzüğünü takmadığım adamı aramak neden bu kadar kolaydı?

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

OceanofPDF.com

CLARA

When Luke gece yarısı işe gitmek için evden çıktığında, bana anlattıklarından daha kötü bir şey olduğu hissinden kurtulamadım oldu. Beni ilgilendirmediğini biliyordum. Kendimi bu işin dışında kalmam gerektiği konusunda sürekli uyarıyordum. Luke'u her ne kadar kendime saklamak istesem de, uzun vadede ona zarar vereceksem onu istemiyordum. Naomi'ye ne olduğunu, neden birdenbire onu terk etmeye bu kadar istekli olduğunu bilmek zorundaydım.

İhtiyacım olan cevapları almak için doğrudan kaynağa gitmem gerekiyordu.

Luke ne planladığımı bilseydi beni öldürürdü. Neyse ki benim için, asla bilmek zorunda kalmayacaktı. Maaş bordrosundaki Rena ertesi sabah Luke'un adresini sormak için aramamı garip bulduysa da belli etmedi, özellikle de gelecek hafta doğum günü için para topladığımızı ve hediyesini teslim ettireceğimi söyledikten sonra. Henüz kendi payına düşeni yapıp yapmadığını sorduğumda, telefonu kapatma telaşıyla adresi bana fırlattı. Rena'ya güvenebileceğiniz bir şey varsa, o da hastane yemeklerini, doğum günü havuzlarını ya da şef için hediyeleri atlamaktı.

Büyük bir tuğla evin garaj yoluna girdim, etrafta bir çocuğun oyuncaklarına dair bir iz var mı diye bakındım ama hiçbir şey göremedim. Becca dışarıda oynamıyor muydu? Arabamdan indiğimde garajın önüne park edilmiş kiraz kırmızısı Grand Prix'i fark ettim. Naomi'yle karşılaştığımda ona ne diyecektim? Ellerimi önümde birleştirdim, ne söyleyeceğimi, ne yapacağımı, kendimi nasıl tanıtacağımı düşünürken saçlarımda ter damlaları oluşmaya başladı. Sanki en iyi koşullar altında tanışıyormuşuz gibi değildi.

Selam, Naomi. Benim, kardeşinizin kız arkadaşı. Son zamanlarda kızına zarar verip vermediğini ya da Luke'a kaçmak için bir sebep verip vermediğini sormak için buradayım.

ve onu da yanımızda götürelim mi?

Bir şekilde, eksikti.

Ellerimi zorla iki yanıma götürdüm, bitkin bir nefes çekerken bluzumu düzelttim. Bunu yapabilirdim. İnsanlarla aram iyiydi. Garip durumlarla aram iyiydi. Elimden gelenin en iyisini yapacak ve sonra bir şekilde Luke'un bunun neden yapılması gerektiğini anlamasını sağlayacaktım.

Vakit çoktan geçmişti.

Yürüyüşe çıkıp ön basamağa doğru ilerledim ve kalın maun kapıyı çalmak için yumruğumu kaldırdım. Birkaç saniye içinde bana doğru gelen ayak seslerini duydum.

İşte buydu.

Onunla buluşacaktım.

On iki yıldır hakkında hikayeler duyduğum kadın.

Hakkında çok şey bildiğim ama neye benzediğini hâlâ bilmediğim kadın.

Erkek arkadaşım için rekabet ettiğim kadın, aslında onunla çıkamamasına rağmen.

Beni itiraf etmekten hoşlandığımdan daha fazla korkutan kadın. Umutsuzca benden hoşlanmasını istediğim kadın.

Kapı açıldı ve kadının görüntüsü gözümün önüne geldi -kelimenin tam anlamıyla, öyle görünüyordu. Benden en az otuz yaş daha genç görünüyordu. Önümde duruyordu, kestane rengi saçları omuzlarının hemen üzerinde kesilmişti, üzerinde kireç yeşili bir tişört, mavi kot pantolon ve yıpranmış spor ayakkabılar vardı. Evin içinden beni incelerken bakışlarında bir dikkat vardı, bir tutam saçını kulaklarının arkasına doğru tarıyordu.

"Yardımcı olabilir miyim?"

"Evet, merhaba. Ben... Ben Clara DeVoss. Muhtemelen hakkımda bir şeyler duymuşsunuzdur." Gülmeye çalıştım. Luke'la aramızda bir sorun vardı. Ya tüm hayat hikâyemi biliyordu ya da Luke'tan benim hakkımda tek bir kelime bile alamamıştı.

Başını sallamadan önce bana boş boş baktı ve ikincisi olması gerektiğini anladım. En azından benim kim olduğumu anlamıştı. Arka planda küçük bir kızın yüksek sesle kıkırdadığını duydum. "Kaçırıyorsun!" diye bağırdı.

Kadın döndü ve omzunun üzerinden seslendi: "Hemen geliyorum tatlım." Bakışları tekrar benimkilerle buluştuğunda yarım adım geri çekildi. "Özür dilerim. Ne diyordunuz?"

"Özür dilerim, kız arkadaşı olduğumu söylemeliydim. Hastaneden. Her neyse, geleceğimi haber vermeden sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim ama size ulaşmanın bir yolunu bulamadım. Aslında sadece konuşabilir miyiz diye merak etmiştim. Luke'un işte olduğunu biliyorum. Doğruyu söylemek gerekirse, muhtemelen geldiğim için bana kızacaktır ama seninle tanışmak için can atıyordum. Sanırım senin de bana soracak soruların vardır."

"Özür dilerim," dedi kadın tekrar başını sallayarak, "sanırım kafanız karışmış olmalı. Bayan Martin'i mi arıyorsunuz?"

Kalbim sıkıştı. "Sen Naomi değil misin?"

Kadın beni utandıracak şekilde kıkırdadı. "Ben Rianne, Becca'nın bakıcısıyım. Bayan Martin birkaç işi için bu sabah dışarı çıktı ama öğleden sonra dönecek. Döndüğünde ona bir mesaj bırakmamı ister misiniz?"

Bir adım geri attım, neredeyse kapılarının önündeki küçük yarım basamağa takılıp düşüyordum. *Bütün bunlar bir hiç içindi.* "Hayır, özür dilerim. Sesim bir deli gibi çıkmış olmalı. Gevezeliğe başlamadan önce kim olduğunuzu kontrol etmeliydim. Sadece... Naomi'yle hiç tanışmadım. Luke bana onun hakkında her şeyi anlattı ama... dediğim gibi, burada olmamdan memnun olmazdı. Kız kardeşine karşı inanılmaz derecede korumacıdır. Eminim nedenini anlıyorsunuzdur."

Kızın yüzü neşeliden şaşkınlığa dönüştü. "Pardon, onun... onun kız kardeşi mi?"

"Evet, doğru. Naomi'den bahsediyorum tabii ki. Bizi tanıştırmak isteyeceğini düşünürsünüz ama erkekler, bilirsiniz-" Gevezelik ediyordum, yüzüm utançtan kıpkırmızı kesilmişti ve kelime kusmuğumun akışını durduramıyordum.

"Naomi'nin Bay Martin'in *kız kardeşi* olduğunu mu düşünüyorsunuz?" Belirgin bir tiksintiyle burnunu kırıştırdı ve yüzümdeki kan çekildi, artık kızgın değildi.

"Şey... öyle değil mi?" Cevap vermek istemiyor gibiydi, ben de onu cesaretlendirdim. "Yanlış anlamış olabilirim."

"Özür dilerim, gerçekten bu işe karışmamalıydım," diyerek bir adım geri çekildi. "Rianne, lütfen..." O kapıyı kapatmak için hamle yaparken elimi kapıya koydum.

"Lütfen söyle bana." Elimi kapıdan çektiğimde gözleri korkuyla irileşmişti. "Özür dilerim."

"Naomi ve Lucas evlendiler," dedi iki eliyle kapıyı kavrayarak. "Nereden farklı duydun bilmiyorum ama onu tanıdığımdan beri, yani dört yıldan biraz fazla bir süredir evliler. Bildiğim kadarıyla Lucas'ın hiç kız kardeşi yok. Sanırım bir ya da iki erkek kardeşi var ama emin değilim."

Acınası bir ifadeyle ağzının bir tarafını içeri çekti.

"Doğru," dedim, içimde bir delik açılmış gibi hissederek. Sözleri ancak yarım yamalak işlenebiliyordu. Bu nasıl mümkün olabilirdi? Mümkün değildi ama yine de buradaydık. Tüm sorularımın cevabı. Neden ilerlemek için bu kadar endişeliydi. Neden hayatı hakkında bu kadar ketumdu. Neden Naomi'den uzaklaşamıyordu.

Ben diğer kadınım.

Tüm kalbimle sevdiğim adam kalbini iki kadın arasında bölüştürüyordu. Onu daha mı çok seviyordu? Ne de olsa yüzüğü almıştı. Ve evi. Ve çocuğu.

"Artık gerçekten içeri dönmeliyim. Becca çok uzun süre yalnız kalmaktan hoşlanmaz. Yani, uğradığınıza dair bir mesaj bırakabilirim."

"Hayır," dedim çok hızlı bir şekilde, sonra gülümsedim. "Hayır. Buna gerek yok. Seni rahatsız ettiğim için özür dilerim, Rianne." Geriye doğru tökezledim, gözlerim yaşlarla bulanıklaşırken gözleriyle buluşamadım. Ne yapmıştım ben?

"Zahmet etmeyin," diye fısıldadı kadın, konuşmayı bitirdiği için rahatlamış görünüyordu. Kapıyı kapattı ve beni düşüncelerimle baş başa bıraktı. Arkamı döndüm, arabama doğru aceleyle koşarken içimde adrenalin dolaşıyordu, vücudum ya da hareketlerim üzerinde hiçbir kontrolüm yokmuş gibi göründüğünün yarı farkındaydım. Öfke ve yıkımın garip bir bileşimiyle doluydum, hangi duyguyla önce harekete geçeceğimi bilemiyordum.

Buna inanmak istemedim.

Hepsinin kötü bir rüya olmasını istedim.

Öyleydi, değil mi?

Alternatif neydi?

Eğer söyledikleri doğruysa, tüm ilişkimiz bir yalandan ibaretti. Buna inanmayı reddettim. Luke bana bunu yapmazdı.

Beni seviyordu, değil mi?

OceanofPDF.com

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

OceanofPDF.com

ALAINA

I Lucas'la kapıda karşılaştı.

Sürpriz, sürpriz, bana geleceğine dair hiçbir uyarı vermemişti. Tekrar. "Bir y e r e mi gidiyorsun?" diye sordu, elimdeki çantaya ve makyajlı yüz.

"Seni uyaran ne oldu?" Arkamı döndüm, kapıyı arkamdan kilitledim ve onun yanından geçerek koridora doğru ilerledim.

"Bir dakika bekle," dedi, koluma uzandı ve beni geri döndürdü. "Bir şey mi kaçırıyorum? Bana kızgın mısın?"

"Neden böyle düşündün ki?" Dudak halkamı dilimle bükerek sordum. Son birkaç gündür çıkarmıştım, bu yüzden tekrar takmak garip bir histi.

"Davranışların yüzünden. Yanlış bir şey mi yaptım?" Başımı salladım. "Bilmiyorum. Sen mi yaptın?"

"Tabii ki yapmadım. En azından benim bildiğim kadarıyla. Ben ayrıldığımda aramız oldukça iyiydi."

"Pazar sabahı ben daha uyanmadan gittin. Dün bütün gün senden haber almadım ve bugün rastgele ortaya çıkıp planım olmadığını mı varsayıyorsun? Neredeydin Lucas?"

Çenesi düştü ve yüzü rahatladı. "Konu bu muydu? Özür dilerim." Parmakları ön koluma dolandı. "Aramam gerekirdi. Bir ameliyat için çağrıldım ve on iki saatlik iki vardiyaya sıkıştım. Şu ana kadar hastaneden bile çıkmadım."

"Şimdi mi?" Bakışlarımı onun yeni önlüklerinin üzerinde gezdirdim.

"Evet, gerçekten." İki parmağını kaldırdı. "İlk fırsatta aceleyle seni görmeye geldim. Sen uyurken gitmekten nefret ediyordum ama seni görmek istemedim.

Seni uyandıracağım." Beni kendisine doğru çektiğini hissediyordum ama teslim olmuyordum. Bir yalanın içinde yakalandığını bilmiyordu ve ben de henüz kartlarımı göstermeye hazır değildim. "Seni özledim."

Öne doğru eğildim, ama çok az. Dudaklarını yanağıma değdirmesine yetecek kadar. "Doktor randevuma geç kalıyorum. Gelmek ister misin?"

Karnıma baktı. "Bebek için mi?"

"Mhm," dedim, koruyucu bir elimi karnımın üzerine koyarak. "Bir ultrason olacak. Onu ilk kez göreceksin."

Gözleri yuvalarından fırladı. "O mu?"

"Hüsnükuruntu," diye takıldım. "İstemiyorsan gelmek zorunda değilsin." Gitmeye hazır bir şekilde arkamı döndüm ama o koşarak bana yetişti.

"Hayır, ben istiyorum. Ben de geliyorum." Hareketi beni şaşırtmıştı ama onun kibarlığına kendimi fazla kaptıramazdım. Yalan söylüyordu. Her ne sebeple olursa olsun, dün gece ne yaptığını bilmemi istemiyordu. Bildiğim kadarıyla *kiminle* yaptığını da.

"Peki, tamam," dedim. "Gidelim o zaman. Geç kalmak istemiyorum."

Arabaya doğru koştuk, merdivenlerden inerken beni yavaşlatmaya çalışıyordu, ayağımın takılıp düşeceğimden korktuğunu söylüyordu, gerçi bunun aslında onun hüsnükuruntusu olmadığından emin değildim. Bu düşünceyle gözlerimin yaşardığını hissettim, ama sürücü koltuğuna tırmanmadan önce onları sildim. Arabada elime uzandı, ama ben onları on ve ikide sıkıca tuttum. Benimle oynamaya çalıştığı oyunu oynamaya hiç niyetim yoktu. Artık kendi oyunumu oynuyorduk, sadece o bunun farkında değildi.

Kırk beş dakikalık yol boyunca neredeyse tam bir sessizlik içinde yolculuk ettik. Bir keresinde o konuşmaya çalıştığında radyoyu açtım ve çalan şarkının en sevdiğim şarkı olduğunu söyledim.

Hastaneye vardığımızda başını salladı. "Evine yakın bir yer yerine neden burada doktora gitmekte ısrar ettiğini hâlâ anlamıyorum. Doğum sancıların başladığında, bu yolculuğu yapmak istemeyeceksin."

"Şey, onu seçtiğimde, işinize yakın bir doktor bularak size iyilik yaptığımı düşündüm, çünkü her zaman orada görünüyorsunuz. Dr. Montgomery iyi değil mi? Şimdiye kadar onu gerçekten sevdim."

"Hayır, Alexa harika," dedi, ama yüzü solgun ve kül rengiydi. Normalde bunun randevu için gergin olmasından kaynaklandığını düşünürdüm. Ancak bu kez gerçeği biliyordum ve doğum öncesi bakımım için bu ofisi seçtiğim için eski halime zihinsel olarak beşlik çakıyordum. Eğer o

işte olduğum konusunda yalan söyleyecektim, bunu onun için olabildiğince zorlaştıracaktım.

Kalabalık otoparkı geçip çift otomatik kapıdan içeri girerken Lucas'la benim çok farklı hedeflerimiz vardı. Tanıdığım bir iş arkadaşıyla karşılaşmayı her şeyden çok umuyordum. Eğer ben Lucas'ı tanıyorsam, o da benim tanımadığımdan emin olmaya çalışacaktı.

Steril koku beni hemen etkiledi ve bir hemşire tekerlekli sandalyedeki yaşlı bir kadını yanımdan geçirirken yavaşladım, asansöre doğru ilerlerken onunla yavaşça konuşuyordu. Sola, merdiven boşluğuna döndüm ve üçüncü kata yöneldim.

"Merdivenleri mi kullanacaksın?" diye sordu bana yetişmeye çalışarak. "Hep öyle yapıyorum. Adımlarıma ihtiyacım var."

"Sen hamilesin. Bence birkaç adım atmamayı göze alabilirsin."

"Doktorumun tavsiyesine uyacağım, teşekkürler," diye karşılık verdim.

"İyi miyiz?" diye sordu, bir an durdu ama ben durmayınca devam etti.

"Biz iyiyiz Lucas. Sadece randevuya gitmek istiyorum."

İçini çekti, bana inanmıyordu ama yine de devam etmek zorunda kaldı. Bir kez olsun aynı fikirdeydik.

On beş dakika sonra kayıt yaptırmıştım ve hemşire bizi geri çağırdı. Ben idrar örneğimi verirken Lucas dışarıda bekledi ve sonra ultrason teknisyeninin beklediği odaya girdik.

"Merhaba Alaina," dedi yarı aydınlık odada yarım bir el sallayarak. "Devam et ve benim için yatağın üzerine çık." Gözleri, uzak duvardaki koltuğuna oturan Lucas'ı takip etti. "Sen babam olmalısın?"

Başını salladı ama tek kelime etmeden yere baktı. Biraz şaşırmış görünüyordu ama bunun onu şaşırtmasına izin vermedi. Onun yerine dikkatini bir kez daha bana çevirdi. "Ufaklığı ilk kez mi görüyorsun?"

Yutkundum, bunun gerçekten olduğunu fark ettiğimde dikkatim bir anlığına dağıldı. Sonunda büyüttüğüm küçük hayatı görebilecektim. "Evet."

"Ne kadar heyecan verici," dedi gömleğimi göğüslerimin hemen altına kadar kaldırarak. "Bu jel biraz sıcak olacak. Bunu severler." Sırıtarak jeli karnımın alt kısmına fışkırttı ve vericiyi kaldırdı. "Görünüşe göre dokuz haftayı biraz geçtiniz, bu yüzden bugün muhtemelen sadece küçük bir fasulye göreceğiz. Şanslıysak bazı vücut parçalarını seçebiliriz ama çoğunlukla

hiçbir şeye benzemeyecek. Eğer kalp atışını duyamazsak panik yapmayın. Henüz çok erken olabilir ama attığını görebilmemiz gerekir."

Başımı salladım, sondayı karnıma yerleştirirken boğazımdaki devasa yumruyu yutmaya çalıştım. Beklediğimden daha sert bastırdı ve ekranın beyaz tüylerle dolmasını izledim. Vericiyi karnımın üzerinde hareket ettirdi, itti ve dürttü, ancak hiçbir şey anlayamadım-

İşte oradaydı. O. Kadın. Her

kimse. Benim bebeğim.

Bebeğimiz.

Oradaydı. Fasulyeye çok benziyordu ama küçük kafasını ve bir kolunu seçebiliyordum. İçinde bir ayak bile olabilirdi.

"İşte bebek," dedi, ekranı göstererek. "Kordonu burada görebilirsiniz. Ve kafasını." Konuşurken parmağını ekranda gezdirdi. "İşte küçük el ve görebilirsiniz-oh, kıpırdıyor. Görüyor musunuz?"

Başımı salladım, fasulye ileri geri hareket ederken, küçük kalçaları bir o yana bir bu yana sallanırken aniden gözlerime dolan yaşlardan utandım.

"Mükemmel derecede sağlıklı boyutta," dedi faresi ekranda gezinip ölçümler alırken. "Ve işte plasenta burada. Ona doğru sokulmuş. Kalp atışlarını da görebilirsiniz." Biraz yakınlaştırdı. "Bakalım duyabilecek miyiz?" Ben nefesimi tutmuş beklerken o vericiyi ayarladı. Oda, araştırdığım birçok YouTube videosunda duyduğum vınlama sesiyle doldu. Kulağa doğru geliyordu. Mükemmeldi. Sağlıklı. "Güçlü kalp atışı. Bir elli dört. Tam olmasını istediğimiz yerde."

Yarattığım kalp atışıyla gurur duyarak gülümsedim ve Lucas'a baktım. Onun telefonuna baktığını, çocuğumuzu düşünmek için bir an bile vakit harcamadığını görünce kalbim sıkıştı. Arkama dönüp baktığımda, bu etkileşim teknisyenin gözünden kaçmamıştı ve bana güven verici bir gülümseme sundu.

Ekranı bebeğin üzerinde dondurdu, minik kolunun yanına "Merhaba Anne!" yazdı ve bir düğmeye bastı. Biraz daha bastırdığında yanımdaki makineden çıkan görüntüyü duydum. "Doktorun için birkaç ölçüm almamız gerekiyor, sonra seni muayene etmeyi bitireceğim. Yine de her şey harika görünüyor. Kız mı yoksa erkek mi olmasını umuyorsun?"

Lucas'a tekrar baktım ve hâlâ bana bakma zahmetine katlanamadığını görünce yıkıldığımı hissettim.

"Sağlıklı, değil mi? Gerçekten önemli olan tek şey bu," diye cevap verdi teknisyen, gözyaşlarımdan cevap veremediğimde. "Her şey yoluna girecek,

Anne." Gülümsemesi küçük ve hüzünlüydü, sanki Lucas'ın ve benim hikâyemi biliyormuş, sanki daha önce görmüş gibiydi. Ama bilmesine imkân yoktu. Hikâyemizi bile bilmiyordum.

Ultrasonu bitirip kapatmadan önce bebeğime son bir kez bakmamı sağlarken Lucas'a ikinci kez bakmayı reddederek gülümsemeye çalıştım. Çıkardığı görüntüleri bana uzattı ve karnımı kuruladı, gözden kaçırdıklarını temizlemem için bana bir kâğıt havlu verdi.

"Bu görüntüler şu anda doktorunuza taranıyor, böylece sizinle birlikte her şeyi gözden geçirebilir. Temizlendikten sonra hemen koridora çıkın ve sizi bir odaya yerleştirsinler, tamam mı?"

Başımı salladım ve fazla jöleyi sildim.

"İyi şanslar, Alaina. Ve tebrikler."

"Teşekkür ederim," dedim ve bana adını söyleyip söylemediğini hatırlayamadım, bu yüzden söylemem gerektiğini hissettiğimde söylemek yerine sadece "Teşekkür ederim," diye tekrarladım.

Kapıyı kapatırken Lucas nihayet bana baktı. Gözlerinde özür yoktu ve ben de kendi gözlerimde yıkımdan başka bir şey olmadığını biliyordum.

"Görmek istiyor musun?" Bunu yapmak istemesem de kendi kendime sorduğumu duydum.

o.

Ayağa kalktı, bana doğru bir adım bile atmadı. "Çoktan gördüm, bebeğim. Dedi ki

sağlıklı. Bu iyi bir şey."

"İzlemiyordun, Lucas. Seni gördüm." Başını salladı. "Evet, izliyordum. Onu gördüm."

"Umurunda mı ki?" Sesim titreyerek sordum. Fotoğrafları ona doğru iterek bakmaya zorladım. Yutkundu, reddetti.

"Tabii ki umurumda, Alaina."

"Ama bebeği doğurmamamızı tercih ederdin, değil mi?"

Alay etti, kaşları çatıldı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Bunu yapmak istemiyorsun, değil mi? Bu bebeği doğurmak istemiyorsun." "Bunun için biraz geç."

Bunu inkar etmiyordu. "Öyle değil. Kürtaj yaptırabilirim. Hâlâ sınırın altındayım."

Deli olduğumu söylemesini istedim. Böyle şakalar yapmamam için bana yalvarmasını. Benimle aynı mucizeyi gördüğünü söylemesini. Onun yerine yüzü ciddileşti. "Bu kararı senin yerine ben veremem."

"Ama sana kalsa yapardın, değil mi? Bana kürtaj yaptırmamı söyler miydin?"

"Bunu hiç düşünmedim," dedi usulca, sonunda ekrana baktı ama bu sefer ekran boştu.

"Bunu bir düşün Lucas. Bana ne istediğini söyle." "Seni istiyorum," dedi hemen. "Sahip olduğumuz şeyi istiyorum."

"Karnımda büyüyen bir çocuğumuz *var*. Birkaç ay içinde burada olacak bir çocuk. Eğer onu büyütmeme yardım etmek istemiyorsan, bunu hemen bilmem gerek. Böylece bu kararı tek başıma verebilirim."

"Bebeği doğurmaya karar verirsen yanında olacağımı biliyorsun."

Gözümün kenarındaki bir damla yaşı sildim. "Ama yapmamamı mı tercih ederdin?"

İç çekti ve başını öne eğdi. "Bana bunu söyletecek misin, Alaina? Gerçekten mi?"

"Sana hiçbir şey söyletmeyeceğim," dedim ona, kendimi geleceğini bildiğim şeye hazırlarken midem b u l a n ı y o r d u .

"Daha kolay olur muydu? Evet. Henüz birbirimizi tanımaya çalışırken bir çocuk yetiştirmek gerçekten zor olacak mı? Evet. Evlenene ve yerleşene kadar beklemeyi mi tercih ederdim? Evet."

"Kürtaj olmamı ister misin?" Soruyu dişlerimi sıkarak zorla söyledim.

Bakışları yerde kilitli kaldı. "Evet."

Hıçkırıklara boğuldum ve başını kaldırıp bana doğru uzandı. "Hâlâ seninle evlenmek istiyorum," dedi ve kollarıyla beni sıkıca sararken alnını şakağıma bastırdı. Nefes alamıyormuş gibi hissediyordum. Onu yanımda istemiyordum. Kokusunu içime çekmek istemiyordum. Onun tarafından tutulmak istemiyordum ama yine de hareket edemiyordum. Korku ve kederden donmuş, çığlık mı atsam, hıçkırsam mı yoksa kussam mı diye düşünürken olduğum yerde kilitlenmiştim. "Hâlâ seninle evlenmek ve hayatımıza birlikte başlamak istiyorum, sadece zamanlamayı doğru yapmak istiyorum. Bu hamilelik her şeyi zorlaştıracak."

Güçlükle başımı salladım ve vücudum kaskatı kesilmiş bir halde yataktan kalktım. "Gitmelisin."

"Hayır, yapma-"

"Bence artık gitmelisin Lucas." Kolunu omzumdan iterek ondan uzaklaştım.

"Alaina, lütfen-"

"Kürtaj için randevu ayarlayacağım ama seni orada istemiyorum." Bu sözler midemi bulandırdı ama yumruma dokunma isteğime direndim. "Seni yanımda getirmek bir hataydı."

"Öyle söyleme..."

"Gitmeni istiyorum, Lucas. Şimdi," diye tekrarladım kapıya doğru ilerlerken. Ya kusacaktım ya da bayılacaktım ama hangisinin ya da hangi sırayla olacağından emin değildim.

"Bunun için yalnız kalmamalısın."

"Yalnız olmaya alışkınım," diye tükürdüm. "Sadece lütfen... Şu anda seninle olamam."

"Bir taksi çağırıp sizi evinizde bekleyeyim mi?"

Benim evim. Birlikte yaşamaya dair onca konuşmadan sonra, hala benimdi. Yalanlarından biri daha. "Bence bir süreliğine kendi evine gitsen daha iyi olur."

"Bu gece için mi?"

"Sonsuza kadar, Lucas. Seni bir daha görmek istemiyorum."

"Bunu kastetmiyorsun-" Yüz ifadesi düştü ve tekrar bana uzandı.

"Seviyorum. Gerçekten, gerçekten istiyorum."

Kapı çalındı ve teknisyenin sesini duydum. "Orada her şey yolunda mı?"

Lucas gözlerinde panikle bana baktı. "Lütfen..." diye yalvardı.

Sakin kalmaya çalışarak dudaklarımdan yavaş ve düzenli bir nefes çıkardım. "Lütfen sadece git."

Kapı açıldığında Lucas pes etti, başını öne eğdi ve endişeli görünen teknisyenin yanından koşarak geçti. Yüzüme bir kez baktı ve tek kelime etmeden kollarını bana dolayarak bana doğru ilerledi.

Ağlarken, nihayet kollarımı büyüyen karnıma dolamama izin verirken ve bir sonraki hamlemi düşünürken bana sarılmasına izin verdim. Her ne olacaksa, bunu tek başıma yapacaktım.

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI BEŞ

OceanofPDF.com

NAOMI

Park ettiğim arabamda oturmuş bekliyordum. Ne için, emin değildim. Gerçeği bilmem gerekiyordu, kalbim bunun için yalvarıyordu ama yine de yapamıyordum.

Hareket et. Yanımda Brent sessizce oturuyordu. Çelik grisi gözleri ileriye kilitlenmişti, benimkilerle buluşmuyordu ve arada bir elini koyu renk sakalının üzerinde gezdiriyordu. Yağ ve tıraş losyonu kokuyordu, bir tamirci dışında herkes için tuhaf bir kombinasyon. Onda sadece kendi kokusu vardı. İyi bildiğim ve sevdiğim bir kokuydu.

Kollarını göğsünde kavuşturmuş, iç çekiyordu. Bir şey söylememi bekliyordu, söylemem gerektiğini biliyordum ama konuşmaya cesaret edemiyordum. Burada ne keşfedecektik? Lucas'ın hangi sırrını ortaya çıkarmayı başarmıştım?

Boğazımı temizledim ama söyleyecek yeni bir şey bulamadım, bunun yerine kapımı iterek açtım ve arabadan indim. Brent bir anda dışarı çıkmıştı ve ben de şehrin bu tarafının pek de güvenli olmayabileceğinin farkında olarak kapıyı iki kez kilitledim.

Bina yıkık döküktü, alt kattaki birkaç pencere kırıktı, çoğu o şekilde bırakılmış, birkaçı ise karton ve koli bandıyla *onarılmıştı*. Brent bana yaklaştı, tam yanımda olduğundan emin olmak için yürüyüşünü yavaşlattı.

"İyi misin?" diye homurdandı.

Başımı salladım ama ikimiz de bunu biliyorduk. Koluyla benimkine dokundu ama başka bir şey yapmadı, taş merdivenlerden yukarı çıkarken bedenlerimizi birbirimize yakın tuttu. Ben kapıya uzanırken o da kapıya uzandı, ben de hızlıca bir *teşekkür* mırıldandım ve küflü binaya adım attım. Duman ve amonyak kokuyordu, yerler kirli sarı renkteydi. Cam kapı arkamızdan kapanıp kaderimizi mühürlerken ürperdim. Bunu gerçekten yapıyorduk.

"Elimden geldiğince Lucas'ı böyle bir yerde hayal edemiyorum," diye fısıldadım, eli bileğime dolanınca şaşırdım. Bu hareketin romantik bir yanı yoktu, tamamen korumaya yönelikti ama yine de midem ateşle doldu. Bana en son dokunduğunda korkunç bir hata yapmıştık.

Dudağını büktü. "Benim de. Bu konuda emin misin? Geri dönmek için çok geç değil." Ayakkabısının lastiğine benzeyen bir parçayı tekmeleyerek uzaklaştırdı ve tiksintiyle binanın etrafına baktı.

"Bilmek zorundayım," dedim ona, onayını bekleyerek.

Başını salladı, elini hafifçe indirdi, böylece parmaklarımız iç içe geçti. Bakışlarımız birbirine kilitlendi ve ben çok şey söylemek istedim. Göğsüm o anda aramızda konuşulmayan her şeyle kabardı, ama hiçbirini söylemek yerine onu merdivenlere doğru çektim ve birlikte soluk, pis, halı kaplı merdivenlerden üçüncü kata doğru yürüdük. İkinci katta, kâğıt gibi ince duvarların arasından bir çiftin tartıştığını duyabiliyordum. Sıska, mavi gözlü, genç bir çocuk koridorda oturmuş, tekerleği olmayan oyuncak bir arabayı itiyordu.

Ona bir şeyler söylemeye, gülümsemekten fazlasını teklif etmeye başladım ama Brent elimi sıktı, başını salladı ve devam etmem için beni zorladı. Üçüncü kata vardığımızda gözleri taş kesilmiş, ifadesi donuklaşmıştı. Güneş pencereden içeri giriyor, zaten sıcak olan koridorda tenimi ısıtıyordu.

"Üç-oh-dört," dedim, sağımızdaki ikinci daireyi göstererek. *İşte burası.* Nikotin lekeli kapıya yaklaştık ve derin bir nefes alıp O şeklindeki dudaklarımdan keskin bir nefes verdim. Bana sert bir ifadeyle bakan Brent'e baktım. Başını hafifçe salladı ve önüme doğru bir adım attı.

Yumruğunu kapının tahtasına doğru kaldırdı ve üç kez vurdu, sonra geri çekildi, beni daha da arkasına itmek için bir elini uzattı. Kalbimin nasıl çarptığını duyup duymadığını merak ettim.

Birkaç uzun dakikanın ardından elini tekrar tahtaya götürdü ve bu kez daha güçlü bir şekilde vurdu. Omzunun üzerinden bana baktı, hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. Kimse cevap vermezse ne yapacaktık? Sırada ne vardı? Gözetleme deliğine baktım. Lucas kapının diğer tarafındaysa cevap verecek miydi? O anda bizi izliyor muydu?

Olasılıkları düşünürken dudaklarımı ısırarak içeri çektim. Henüz bunalmaya izin veremezdim.

Sonunda dairenin içinde bir yerden bir ses duydum. Yüksek bir ses.

Güm.

Birlikte daha da geri çekildik, ta ki arkamdaki duvara çok yaklaştığımı hissedene kadar. Brent'in eli hâlâ önümdeydi, sanki avuç içi ve uzanmış beş parmağı beni kapının diğer tarafında her ne varsa ondan koruyabilirmiş gibi.

Bir zincir kilidinin yüksek sesle çıkarılışını dinledim, sonra bir başkası. Sürgü tıkladı. Kapı tokmağı tıkladı. Bana baktı, ikimizin de yüzünde korku ve endişe vardı. Kapı açılırken kafalarımızı kapıya doğru çevirdik.

Önce buruşuk bir el belirdi, biri kapının önüne, diğeri kapının çerçevesine bastırdı. Kadın ortaya çıktığında beyaz saçlarını ve buruşuk, solgun yüzünü gördüm. Gözleri boş birer kabuk gibiydi, yüzünde koyu renkli yaralar vardı ve üst dişlerinin yarısı yoktu.

Kime baktığım hakkında hiçbir fikrim yoktu ama beni tanıyor gibiydi. Bakışlarını benden Brent'e çevirirken küçük ve kendini beğenmiş bir gülümsemesi vardı. İleriye doğru küçük bir adım daha attı, sanki onu ayakta tutan tek şey duvarmış gibi hâlâ duvara tutunuyordu.

Yanımda, Brent taş gibi hareketsizdi. Sığ bir nefes aldı, eli bana dokunmak için hareket etti, o sırada güçlü, keskin bir vücut kokusu ve hayvan dışkısı kokusu salonu doldurdu.

Dilini şaklattı. "Merhaba, Brent."

Bir cevap bekleyerek ona baktım ama yüz ifadesi en ufak bir değişikliğe uğramamıştı. Beni derinden sarsan kelimeleri mırıldanırken tamamen duygusuzdu. Bunları söylerken beni ileri ve daha uzağa itti, bizi yeterince hızlı uzaklaştıramıyor gibi görünüyordu.

"Güle güle anne."

OceanofPDF.com

BÖLÜM YİRMİ ALTI

OceanofPDF.com

CLARA

I Hastaneye vardığımda Luke'u hiç görmek zorunda kalmamayı umuyordum. Programlarımız sadece dört saat çakışıyordu ve normalde birbirimizi geçerken gördüğümüz için bile şanslıydık. Şansıma, vizitemi bitirir bitirmez son odadan çıktım ve onun koyu renkli, kıvırcık saçlarını gördüm. Hemşirelerden biriyle heyecanla konuşurken kilitleri sallanıyordu.

Çenemi göğsüme bastırdım, midemde öfke kabarıyordu ve kendimi ileri doğru ittim.

Beni fark etme.

Beni fark etme.

Fark etme-

"Selam yabancı. Benden kaçıyor musun?" diye alay etti, tam on ikiden vurduğunun farkında değildi. Yüzümü buruşturarak arkamı döndüm. Her şey yolundaymış gibi davranmaya çalışmalı mıydım? Sinir krizi geçirmenin ne yeri ne de zamanıydı. Vardiyamın bitmesine daha on saat vardı.

"Hayır. Sadece meşgulüm. Otuz dakika sonra ameliyatım var," dedim ona, saatime bakarak. "Sonra görüşürüz."

Çenesi hafifçe açıldı ve ben uzaklaşmaya başladığımda arkamdan bana yaklaşan ayak seslerini duydum. "Bu sabah erkenden sıvışmak zorunda kaldığım için özür dilerim. İşe gitmeden önce yapmam gereken birkaç iş vardı."

"Sorun değil."

"Sonra da gidip Naomi'yi kontrol etmem ve bu gece evde olamayacağımı bildirmem gerekti. Seninle kalmayı planlıyorum... Eğer hala sorun olmazsa?"

Onun adını duyunca kaskatı kesildim ama belli ki fark etmemişti. "Bilmiyorum. Geç saate kadar çalışmam gerekebilir."

"Seni bekleyeceğim."

"Eve gitsen iyi olur Luke," dedim başımı sallayarak. Orada ağlamak istemiyordum. Hayatımda istediğim her şeyden çok, bana yalan söyleyen bir adam için iş yerimin koridorunda ağlamak istemiyordum. Ben daha iyisini hak ediyordum. Daha iyisi için çok çalışmıştım. Eski hayatımı yakıp yıkmış, beleşçi eski sevgilimi terk etmiş, kendime yepyeni bir kariyer yaratmış, alabildiğim her bursu ve her kuruş yardımı almak için kıçımı yırtmış, geri kalanını ödemek için üç işte çalışmıştım ve şimdi işte buradaydım... koridorda gözlerim yaşlı duruyordum, tanıdığımı sandığım bir adama bakarken kalbim neredeyse göğsümden sökülmüştü.

Ağlamamı izledi, ifadesi şaşkınlıktan endişeye dönüştü. "Clara, ne oldu?" diye sordu, sesini hafifçe alçaltarak. Bir elini koluma koydu, omzunun üzerinden baktı. "Neyin var?"

Dudaklarımı birbirine sürttüm ve gözyaşlarımı sildim, yine de düşmeye devam ettiler. "Şu anda bunu yapamam. Ameliyatım var."

"Yarım saatten önce olmaz," dedi kararlı bir şekilde. "Benimle konuşman gerek. Bir şey mi oldu? Bir hasta mı?"

Yalan söyleyebilirdim -belki de söylemeliydim- ama içimden gelmedi. Yorgun düşmüştüm ve cevaplar için çaresizdim. Başımı sağımızdaki kapıya doğru sallayarak depo odasına doğru ilerledim ve arkamdan kapattım. Döndüm ve odanın loş ışığında ona baktım. Beni dikkatle inceledi, patlatmak üzere olduğum bombanın farkında değildi.

Kulübe hoş geldin.

"Bana Naomi hakkındaki gerçeği söylemeni istiyorum."

Yüzünde korku ifadesi belirdi ama hemen toparlandı ve ne sorduğumu anlamamış gibi davrandı. "Ne olmuş ona?"

"Bu sabah evine gittim Luke. İstedim ki-" "*Ne* yaptın*?*"

"Evli misin?" diye sordum. "Sen... Tanrım, Luke, *evli misin?* Bunu bana nasıl yapabildin? Bana nasıl bu kadar uzun süre yalan söyleyebildin?"

Bir an için kendini savunacağını, yalan söyleyerek işin içinden sıyrılmaya çalışacağını düşündüm ama hemen ardından gergin tavrı yumuşadı, omuzları sanki büyük bir yükten kurtulmuş gibi çöktü ve yüzünü avuçlarının arasına aldı. "Çok üzgünüm, Clara. Ben... Tanrım, iyi bir mazeretim bile yok. Bunu biliyorum. Asla yalan söylemek niyetinde değildim." Yüzü ellerinden ayrıldı ve gözlerimle buluştu. "Sana yemin ederim, öyle bir niyetim yoktu. Tanıştığımızda sana yalan söylemek gibi bir niyetim yoktu. Sana aşık olmaya başladığımda sadece ikimiz vardık. Dürüst olmak gerekirse. O zamanlar Naomi'yi tanımıyordum bile. Üniversiteye gitmiştik.

ama o zamanlar arkadaş bile değildik. Onu tanımıyordum... Onu hala seni tanıdığım gibi tanımıyorum." Sanki bana uzanmak ister gibiydi ama uzanmadı. "Naomi ve ben yaklaşık altı yıl önce görüşmeye başladık. Şefin bizi öğrendiği için sana daha kötü ameliyatlar yaptığını düşündüğün zamanlardı. Bir süre görüşmememiz için ısrar etmiştin ve altı ay boyunca seni neredeyse hiç görmedim... Hatırlıyor musun?"

Elbette hatırlamama rağmen başımı sallamadım. Gerçekten de tüm bunların benim hatam olduğunu mu söylüyordu?

"Her neyse, Naomi ile tanıştım ve onu birkaç kez tesadüfen gördüm, ama sonra sen ve ben tekrar bir araya geldiğimizde onu aramayı bıraktım. Aramızdaki ilişkiyi hiçbir zaman tam olarak tanımlayamadık, o yüzden bunun büyük bir mesele olduğunu düşünmedim." Göğsü ağır bir nefesle yükseldi. "Sonra bana hamile olduğunu söyledi. Onu öylece terk edemezdim. Borç içinde boğuluyordum ve nafaka ödemeyi de göze alamazdım. Bu yüzden Naomi ile denemeyi kabul ettim. Onu sevdiğim için değil, yapmam gereken şey bu olduğu için."

"O zaman neden bana söylemiyorsun Luke? Neden bana yıllarca yalan söylenmesine izin vermiyorsun?"

"Çünkü seni seviyorum," dedi zorla. "Seni hiç kimseyi sevmediğim kadar çok seviyorum, Clara. Sen beni dünyada en iyi tanıyan kişisin. Beni anlayan kişisin." Elime uzandı, ama ben onu geri çektim. "Benden nefret ediyor olmalısın. Seni suçlamıyorum ama sana yemin ederim, yıllar önce sana gerçeği söyleseydim, çekip gitme riskin vardı ve ben bunu kaldıramazdım."

"Yani bana yalan söylemeyi mi seçtin? Beni yönlendirmek için? Bana asla veremeyeceğin bir gelecek vaat etmeyi mi?" Bunun ne anlama geldiğini fark ederek kollarımı iki yanıma attım. Bana geleceğimiz hakkında verdiği her söz bir yalandı. Ne zaman benimle yaşamak istediğini söylese, ciddi değildi. Her şeyi kabul etmiştim, kalbim tamamen onun ellerindeydi ve o bunu suiistimal etmişti.

"Seni asla yönlendirmiyordum."

"Sen *evlisin*, Luke. Nasıl bir geleceğimiz olabilir ki? Bana onun deli olduğunu söylemiştin. Becca için tehlikeli olduğunu. Bana bu yüzden onunla asla tanışamayacağımı, çünkü çok kırılgan olduğunu söyledin." Titreyen parmaklarım dudaklarımı örtmek için hareket etti. "Hepsi yalandı. Son altı yıl boyunca her kelimesi... ne, altı yıl mı?"

"Hiçbiri yalan değildi. Bunu görmüyor musun? Seni sevdiğimden değil. Hayatımı seninle geçirmek istediğimden değil. Naomi'yle görev icabı evlendim.

sen ve ben gibi hiç birlikte olmadık. Aramızdaki şey çok uzun zaman önce bitti. Sen benim sevdiğim kadınsın. Birlikte bir hayat istediğim kadınsın."

"Bu doğru olsa bile, asla birlikte bir hayatımız olamaz Luke. Ve Naomi'yi terk etsen bile, benim için kendini özgür bırakmayı başarsan bile, sana bir daha asla güvenemem. Durumuna uygun olması için karının akli durumu hakkında yalan söyledin. Bunun ne kadar yanlış olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

"Yalan söylemedim!" diye bağırdı, sonra sesini alçalttı. "Özür dilerim. Ben sadece...ben yapmadım. Yani, belki Naomi anlattığım kadar kötü durumda değil ama onunla tanıştığımızda çok depresyondaydı. İntihara meyilliydi. Ve hamilelik onun için çok zordu. Çok fazla sağlık sorunu vardı ve Becca'dan sonra o kadar kötü bir doğum sonrası depresyonu geçirdi ki onu bir tesise göndermek zorunda kaldım. Çok uzun zamandır tamamen yalnızdım. Kariyerimi, seninle olan ilişkimi, yeni doğmuş bir bebeği büyütmeyi ve evimi bir arada tutmayı dengelemeye çalışıyordum. Şimdi daha iyi - ilaçları yakından takip ediliyor, ama daha iyi durumda. Her şeye rağmen hala ona tamamen güvenmeyi kendime yediremiyorum."

"Bunu dinleyemem," dedim başımı sallayarak. "Naomi ne yapmış ya da yapmamış, ne yapmış ya da yapmamış olursa olsun, o senin karın. Onunla evlisin ve ona karşı bir yükümlülüğün var. Ve çocuğuna karşı. Yıllar önce gerçeği bilseydim seni terk edeceğimi düşünmekte haklıydın. Zamanımı boşa harcadın, Luke. Zaten azalan zamanımı boşa harcadın ve kalbimi kırdın. Yaptığın şey için seni affedebilir miyim bilmiyorum."

"Bunu kastetmiyorsun..." Çenesi titriyordu.

"İstiyorum," dedim dudaklarımı birbirine bastırarak. "Gerçekten, gerçekten istiyorum. Beni biraz yalnız bırakmana ihtiyacım var. Süreçten geçmem gerek." Geri çekildim, midemin bulanmaması için elimi karnıma götürdüm. Kapıya doğru uzandım, sonra donup kaldım ve omzumun üzerinden geriye baktım. "Naomi'ye gerçeği söylemelisin."

Bununla birlikte, kapıdan çıkıp gözden kayboldum. Bunun bir tehdit olup olmadığından, eğer söylemezse Naomi'ye söyleyeceğimi düşünüp düşünmediğinden emin değildim. Ne yapmak istediğimden de emin değildim. Çok fazla seçenek vardı, kafamda çok fazla soru dönüyordu ve hepsi de büyük bir kalp kırıklığıyla örtülüydü.

Sadece boşluğa ihtiyacım vardı.

Nefes almak için bir dakikaya ihtiyacım vardı.

Tanrı'ya şükür, ameliyata gidiyordum. Her şeyden çok ihtiyacım olan şey bir şeyi kesmekti. Ve o noktada, ya Luke ya da bir hastaydı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI YEDI

OceanofPDF.com

T Doktor randevusunun ertesi günü sabah saat iki sularında mesaj geldi. Daha uzun süre dayanmak, ona kızgın kalmak istedim.

Bana yalvararak geri dönmesi için daha uzun bir süre. Sanırım bir mesaj işe yarayacaktı.

Daha önceki davranışlarım için özür dilerim. Buraya gelebilir miyim?

Hâlâ üzgün olduğumu anlaması umuduyla basit bir **k.** gönderdim. Hâlâ yapması gereken işler vardı. Yataktan çıktım ve duşa girip cildimdeki teri temizledim. Köpüklü ellerimi minik yumruğumun üzerinde gezdirdim, bir gün ona bakıp benim kadar sevgiyle dolmasını umuyordum. Bunu biz yapmıştık. Yoktan bir şey yaratmıştık. Aşkımız hayatı yaratmıştı.

Tıraş bıçağımı aldım ve hızla tıraş oldum. Ona ne kadar kızgın olsam da, onunla tekrar birlikte olmayı ne kadar çok istediğimi inkâr edemezdim. Bu mide bulandırıcıydı. Ondan nefret etmeliydim ama edemiyordum. Bazı hamile kadınların yemek için can attığı gibi onun dokunuşunu arzuluyordum. Ellerini tenimde hissetmeyi, kokusunu ve bana bakışını özlüyordum. Tek umudum yaptığı hatanın farkına varmış olması, özür dilemeye ve beni affetmesi için yalvarmaya gelmiş olmasıydı. Tıraşımı bitirdiğimde saç kremini saçlarımdan arındırdım ve duştan çıktım. Buğulu aynadaki kuru lekeyi sildim ve vücudumu inceledim.

Elimi kalçamın üst kısmındaki boya paleti dövmesinin üzerinde gezdirdim, sonra karnıma ve şişmiş göğüslerime doğru ilerledim. Lucas son zamanlarda iki katına çıktıklarından bahsetmiş ve etkilenmiş gibi görünmüştü. Bu notu ciddiye alarak, hayal gücüne hiçbir şey bırakmayan ipek bir ayakkabıyı üzerime geçirdim ve kısa saçlarımı taradım. Dudak halkamı çıkardım ve dişlerimi fırçalayıp diş ipi kullandım.

diş etlerim kanayana kadar. Deodorant ve losyon sürdükten sonra kapının çalındığını duyunca ışığı kapattım.

Yatak odasına ve koridora doğru aceleyle ilerledim, kapının açılmasını dinledim. Onu gördüğümde adımlarımı yavaşlattım, yıpranmış görünmek yerine baştan çıkarıcı görünmeye çalıştım. Arkasındaki elini kullanarak göz temasını kesmeden kapıyı kapattı, yüzünde çarpık bir sırıtış vardı.

"Hey," dedi nefes nefese. Yavaşça, tembelce göz kırptı ve bir şeylerin ters gitmiş olabileceğini fark ettim.

"Hey..." Bir adım öne çıktım.

"Tamam mıyız?" diye ağzından kaçırdı, bir adım daha atıp tökezleyerek ilerlerken kelimeler birbirine karışmıştı.

Geriye çekildim, ona bakarken gerçeklik yüzüme çarptı. "Sarhoş musun sen?"

Avucunu yüzüne sürdü. "Senin kadar sarhoş olduğumu düşünmüyorum," diye alay etti ve sarhoş bir adım daha atarken iğrenç bir kahkaha attı.

"İşte olduğunu sanıyordum." Öfke karnımda fokurdadı ve kendimi tiksintiyle dolarken buldum. Gerçekten sarhoş olmuş ve sonra da arabayla bana mı gelmişti?

"Zor bir gündü," dedi iç çekerek, açıklama zahmetine girmeden. Bu yeni bir şey değildi. Bana günüyle ilgili pek bir şey anlatmazdı. Ya da dürüst olmak gerekirse hayatından. Bana doğru bir adım daha attı ve kolunu uzattı. Benimkini tutmasına izin verdim ama yerimden kıpırdamadım.

"Sarhoş araba kullandığına inanamıyorum. Bunun ne kadar aptalca olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

"Açıkçası o kadar da sarhoş değilim." Dalga benzeri bir hareketle omuzlarını teker teker oynattı. "Sadece biraz *gevşeğim*..."

"Burada ne işin var Lucas? Neden geldin?" Parmaklarımı zonklayan şakağımda gezdirdim ve kendimi mahcup hissettim. Bu akşam için çok umutluydum ama beni sadece bir sebepten dolayı çağırdığı çok açıktı. Beni kullanacaktı. Daha önce yaptığı gibi. Belki de şimdiye kadar yaptığı tek şey buydu.

"Seni görmek istedim," dedi, ciddi bir yüz ifadesi takınmaya çalışsa da her şeyden çok acı çekiyormuş gibi görünüyordu.

"Neden?"

Bir adım öne çıktı, ben de hareketsiz kalarak bana yaklaşmasına izin verdim. "Çünkü... Ben bir aptalım. Ve seni özledim. Ve her şeyden sonra iyi olduğundan emin olmak istedim."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Beni gerçekten incittin, Lucas." Gözlerini kapattı, kaşları çatıldı. "Biliyorum."

"Beni utandırdın. Beni aptal gibi gösterdin ve hissettirdin... sanki *umursamıyormuşsun* gibi." Acı ve ihanet dolu gözyaşlarının geldiğini hissettim.

"Önemsiyorum. Hem *de çok* önemsiyorum." Elleri nazikçe kollarımı sardı. "Etrafında olmaya zor katlanıyormuş gibi görünürken nasıl Ben mi? Benden ne istediğini anlamıyorum. Ben sadece bir seks çağrısı mıyım? Yoksa seni daha az yalnız hissettirecek biri mi?" Gözyaşları dökülmeye başladığında, onları durdurmayı ya da fırçalayıp uzaklaştırmayı reddettim. Bana ne yaptığını görmesine izin verdim.

"Bunu nasıl sorarsın?" Başını omzuma yasladı. "Seni seviyorum, Alaina. Sen benim için hiçbir zaman *öyle* olmadın. Sen her zaman bir şey ifade ettin."

"Ama sen benim için her şeysin Lucas. Bunu görmüyor musun? Bu eşit değil. Hiç adil değil. Ve sen buraya böyle geliyorsun ve ben Tanrım, çok aptalım. Ne düşündüğümü bilmiyorum. Ama ben bunu istemedim. Sen sarhoşken, şu anda söylediklerinin yarısını yarın hatırlamayacakken bu konuşmayı-"

Dudaklarını dudaklarıma doğru iterek geri sıçramama neden oldu ama kollarımı sıkıca kavramıştı. İç çekerek teslim oldum, dudaklarımız zar zor ayrılıyordu. Elini enseme götürdü, diğer eli belimdeydi ve ağzını daha sert bir şekilde dudaklarıma bastırdı. Öpücüğü burbon ve tuz tadındaydı. Elleri tenimde sıcaktı ve hissettiğim öfke tamamen dağılmasa da hormonlarım tepkimi kontrol altına aldı. Dudakları dudaklarımdan ayrılıp çene kemiğimde ve kürek kemiğimde gezinirken başımı geriye yasladım. Bir saniye içinde elbisemi omzumdan sıyırdı ve dudaklarını alev alev yanan tenime bastırdı.

Öpücükleri göğüslerimin arasında gezinirken göğüslerimi avuçladı ve elbisemi yere kadar itti. Geri çekildi, bana baktı, gözleri arzuyla kararmıştı, sonra dudaklarını yaladı ve beni kucakladı. Koridorda ağır ve gürültülü adımlarla ilerlerken öpüşmemize devam etmeye çalışıyordu. Yatak odasına yaklaştığımızda bir eliyle belimi kavrarken diğer eliyle duvara tutunarak tökezledi. Beni tekrar yere yatırıp yatağa doğru ilerlerken dudaklarını benimkilerden ayırdı. Sonra beni yatırmasına izin verdim, ellerimle gömleğini başından kaldırdım ve pantolonunun düğmelerini açtım. Elime uzandı, beni kendine doğru çekti ama durdum, başımı salladım.

"Buraya gel," diye fısıldadım, parmağımı ona doğru sallayarak. Her zamanki gibi sert, sıcak ve ağır olmasını istemiyordum. Şimdi daha yumuşak olmasını istiyordum. Aramızdaki aşkı hissetmek istiyordum. Daha önce hiç yapmadığı gibi benimle ilgilenmesini istiyordum.

Kafası karışmış gibiydi ama kolunu bükerek yatakta yanıma doğru eğildi. Bana yaklaştı, dili ağzımı keşfederken eli saçlarımda gezindi. Bir inilti çıkardı, sırtüstü dönüp beni yanında bırakırken kalçalarını benimkilere doğru salladı.

Aşağıya baktı, sık sık yaptığı gibi kaşlarını kaldırdı, hala saçlarımda olan eliyle başımı istediği yöne doğru iterken gözleri karardı. *Aşağıya.*

Geri ittim. "Yavaş gitmek istiyorum. Tadını çıkarmak istiyorum. Önce benimle ilgilenmeni istiyorum," dedim boştaki elini bacaklarımın arasında gezdirerek.

Karşısındaki elini saçımdan çekerek tereddüt etti. "Yapabilir miyim... Yani, yapabilir misin... Düşündüm ki-" Alt dudağını çiğneyerek sözünü kesti. "Yapabileceğini düşünmemiştim."

"Ne demek istiyorsun?"

"Çünkü... şey, bilirsin-"

"Doktorun seksin bebek için tamamen güvenli olduğunu söylediğini biliyorsun," dedim parmağımı göğsünde gezdirerek. Eli bir anda benimkine doğru kalktı ve hareketi durdurdu.

"Bebek mi?" diye sordu. Kafamı yana eğdim, her zamanki gibi kafam karışmıştı. "Ben senin, şey... Hâlâ hamile olduğunu sanıyordum?"

İçime bir şok yayıldı ve tenimin onunkine değmesine dayanamayarak içgüdüsel olarak ondan uzaklaştım. "Tabii ki hâlâ hamileyim." Alnım öfkeyle kırıştı. "Cidden çoktan kürtaj yaptırmış olabileceğimi düşünüyor olamazsın. Bunu daha dün önerdin!"

"Hastanedeyken halletmişsindir diye düşünmüştüm," dedi yorganla garip bir şekilde oynarken.

"Bu bir alışveriş değil, Lucas. Ben dışarıdayken çocuğumuza bakamam! Kürtaj yaptırmak istediğimi bile bilmiyorum... Çocuğumuzu aldırdıktan sonra seninle seks yapmak isteyeceğimi mi sandın? *Neyin var senin?*" Yataktan kalktım ve dehşet içinde ondan uzaklaştım. "Sen... bu yüzden buradasın, değil mi? Her şeyin halledildiğini sanıyordun. Dışarı çıkacağımı ve dünyada hiçbir şeyi umursamadan ya da kendi başıma düşünmeden tam olarak istediğin şeyi yapacağımı düşündün. Benim hakkımda gerçekten böyle mi düşünüyorsun?

Hiçbir fikrim olmadığını mı?" Kaşlarımı çatarak arkamdaki çekmeceyi açtım ve üzerime bir şort ile bir tişört geçirdim.

Doğrulup yatağın ucundan kalktı ve bana yaklaşmaya çalıştı ama ben onu ittim. "Tabii ki düşündüğüm bu değil-"

"Sana hep bunu gösterdim, değil mi? Ne zaman dışarıda yemek yesek, sen seçtin. Ne zaman bir randevumuz olsa, nerede olacağına sen karar verdin. Ne zaman takılsak, günü ve saati sen seçtin. Ben de kayıp bir köpek yavrusu gibi seni takip ettim." Elimi karnıma koydum ve gerçekler yüzüme çarparken boşluğa baktım. "Benimle bildiğin tek şey bu." Başımı salladım ve pantolonunu yerden kaldırışını izledim. "Özür dilerim, Lucas. Sana gerçekte kim olduğumu göstermediğim için özür dilerim. Seni etkilemeye, sana *layık olduğumu* kanıtlamaya çalışmakla o kadar meşguldüm ki gerçek beni görmene asla izin vermedim. Ben bir erkeğin iradesine boyun eğen bir kadın değilim. Benim için bu kadar büyük bir karar vermene izin vermeyeceğim. I..." Bir elimi boğazıma götürdüm. "Nefes alamıyorum. Lucas, yapamam... yapamam-"

Bana doğru koşarken gözleri büyüdü, nefes almak için savaşırken görüşüm tünelleşti. Kalbim göğsümde gümbürdüyordu, sırtımı duvara dayayıp aşağı kayarken oda dönmeye başladı.

"Alaina?" diye seslendi, yere düşmeme yardım ederken kollarını bana doladı. Başka bir şey daha söylüyordu ama sözleri sanki suyun altından geliyormuş gibiydi.

Nefeslerim daha hızlı ve daha zor geliyordu.

Şakaklarımda serin bir terin toplandığını hissettim.

Elleri üzerimdeydi, beni yukarıda tutuyordu... ya da

belki de aşağıda. Düşüyordum ya da süzülüyordum.

Hiçbir şey doğru gelmiyordu.

Önce bulanıklaştı, sonra

karardı. Başım sert bir şeye

çarptı. Her şey kayboldu.

OceanofPDF.com

YIRMI SEKIZINCI BÖLÜM

OceanofPDF.com

NAOMI

I Sonbaharın serin havası nihayet gelmiş gibi göründüğü için kollarımı sıkıca sarmış, başım çarparak antreden ve oturma odasından geçtim. Mutfak lavabosunun başında beni bekleyen kaslı omuzları gördüğümde kısa bir an için durdum ve o an için Misafirimiz.

"İyi uyudun mu?" Uykudan çatlayan sesimle sordum.

Brent arkasını döndü, kollarının ortasına kadar köpükler içindeydi ve suyu kapattı. "Affedersin, seni uyandırdım mı?"

"Hiç de değil. Ben erken kalkarım. Bu benim tek yalnız zamanım." Yüz ifadesi düştü. "Ve ben bunu bölüyorum."

"Hayır, elbette değil," diye onu temin ettim. "Ve eğer bir şeyi bölmek evimi temizlemek anlamına geliyorsa, asla şikayet etmem." Sırıttım.

Başını iki yana salladı. "Ellerimi meşgul etmem gerekiyordu ve dükkana gitmek için çok erken."

Kahve cezvesine doğru yürüdüm, solmuş yeşil fincanımı taze kahveyle doldurdum. "Bunun için teşekkür ederim."

"Onsuz yaşayamayacağını biliyorum." Onun da en az benim kadar garip hissettiğini biliyordum, ne kadar saklamaya çalışsa da. Tezgâha yaslanmış, ellerini kuruluyordu. "Nasıl uyudun?"

"Bu soruyu sorduğumda cevap verdiğini hiç sanmıyorum," diye belirttim.

"Yeterince adil, ama sanırım cevabı zaten biliyorsunuz."

Kahvemden bir yudum aldım. "Kanepe rahatsız mıydı?"

"Kanepe iyiydi," dedi nezaketle. "Dürüst olmak gerekirse endişelerimin en küçüğü."

"Lucas eve hiç gelmedi," dedim ona.

"Fark ettim. Ondan haber aldın mı?"

"Hayır. Bu alışılmadık bir şey değil." Dudakları söylenmemiş kelimelerle seğirdi ama konuşmadı. "Neden bana annenle görüştüğünü söylemedi? İkinizin de yıllardır onunla konuşmadığınızı sanıyordum."

Başını salladı, cezveye doğru ilerledi ve kendi fincanını doldurdu. "Doğruyu söylemek gerekirse, kardeşimin neden böyle bir şey yaptığına dair hiçbir fikrim yok, ama özellikle de bu konuda. Son duyduğumda Güney Dakota'da, internette tanıştığı bir adamla birlikteydi." Bir yudum aldı ve yüksek sesle nefes vererek gözlerini devirdi. "Muhtemelen onun kanını emmiş ve evine taşınmıştır." Alay etti. "Buraya ev diyebiliyorsa tabii, biz hiçbir yerde önemli olacak kadar uzun kalmadık. Lucas'ın ona neden yardım ettiğine gelince, hiçbir fikrim yok. Ona da bana olduğu kadar kötü davrandı, belki daha da kötü." Dudakları ince bir çizgiye dönüştü, omuzlarındaki ve boynundaki kaslar gerildi. "Onun yardımını hak etmiyor Naomi. Kesinlikle onun parasını da."

"Belki de bilmiyordur?" Ben önerdim. "Sence banka bilgilerimizi ele geçirmiş ve onun haberi olmadan onun adına yatırmış olabilir mi?"

İkna olmuş görünmüyordu ama hemen cevap vermedi. "Ona sormanız gerekir." Kahve yudumları arasında homurdanmaya başladı.

Onu hayranlıkla izledim. Kocamın ailesi hakkında çok az şey biliyordum. Tek bağlantımız Brent'ti ve onu çok nadiren görüyorduk, sadece onu akşam yemeklerine, tatillere ve aile etkinliklerine davet ettiğimde. Ama annesi... Onunla hiç tanışmamaya kendimi teslim etmiştim. "Ne kadar kötüydü?" Yumuşak bir sesle sordum, soru dudaklarımdan çıktığı anda pişman oldum. "Annen."

Bana baktı, yoğun gri gözleri benimkileri delip geçti. Yüzü sertti, sanki vücudundaki tüm mutluluk emilmiş gibiydi. "Bunun için bir kelime bile yok, Naomi. Yapamam-" Avucunu tezgâha vurdu. "Çocukken bize yaşattığı dehşeti anlatacak tek bir kelime bile bulamıyorum."

Bu düşünceyle ürperdim. "Üzgünüm-"

"Yapma," dedi sertçe. "Bize yaptıkları için özür dilemek zorunda değilsin. Buna ihtiyacım yok."

Ses tonu yıpratıcıydı, ondan hiç duymadığım kadar. "Ben-"

"Boktan bir anneydi, tamam mı?" dedi, ses tonunda gerçek bir soru yoktu. Gözlerini devirdi, eli alnına gitti. "Anne kelimesi onun hak ettiği bir unvan bile değil. O bizi doğurdu. Hepsi bu. Gerisini biz yaptık."

Alt dudağımı çiğneyerek başımı salladım. "Lucas'ın onun bir bağımlı olduğunu söylediğini biliyorum."

"Öyleydi. Eminim *öyledir*. Biz çocukken aklınıza gelebilecek her şeyi kullanırdı. Evden eve, erkek arkadaştan satıcıya dolaşırdık. İkimizin de babasının kim olduğunu hiç bilmedik, gerçi aynı olmadıklarına eminim. Birlikte olduğu adamlar bize bok gibi davrandı, bazıları diğerlerinden daha iyiydi ama hiçbiri iyi değildi. Biz sadece yolumuza çıktık. Gördüğümüz şeyler..." Üst dudağı kıvrıldı. "Onları ateş ederken, sevişirken, kavga ederken yakaladık... Her neyse, tam ortasındaydık."

"Bu korkunç," dedim, boğazımdaki bir yumru daha fazlasını söylememi engelliyordu. Bir süre sonra, "Nasıl hayatta kaldığından emin değilim," diye ekledim.

Bir elini saçlarında gezdirdi ve gözlerini benden kaçırdı. "Doğruyu söylemek gerekirse, ben de değilim. Evde hiç yiyecek yoktu. Neredeyse hiç akan su ya da elektrik yoktu. Arada bir kendimizi başka çocuklarla aynı evde bulurduk... En iyisi onlardı." Yüzünü buruşturdu.

"Lucas büyürken başka çocuklardan hiç bahsetmedi..."

"Bazılarını hatırlamak için çok genç olacaktı ve bazıları da uzun sürmedi." Dişlerinin arasından bir nefes çekti. "Belki de çoğunu unutacak kadar şanslıdır. Annemiz korkunç bir insan. Ve bizim hayatımız... İyi değildi Naomi. Başka nasıl tarif edebilirim bilmiyorum. Sadece... bize dağıtılan el buydu. Bizim için daha iyisini hiç istemedi. Bu onun seçimiydi. Çocuklarının üzerindeki iğne

-Her zaman. Eğer yapabilseydi, eminim bizi bir ya da iki kez uyuşturucuyla takas ederdi." Ürperdi, elleri önünde yumruk oldu, kollarını göğsüne yaklaştırdı.

"Neden kimse sana yardım etmedi? Okul ya da... ya da arkadaşlar... mutlaka birileri neler olduğunu biliyordu."

Dudaklarını birbirine bastırdı, omuzlarındaki kaslar gerildi. "Herkes biliyordu. Okuldaki herkes. Otobüs şoförlerimiz. Çalmaya çalıştığımız dükkânların sahipleri. Kimse karışacak kadar önemsemedi. İnsanlar bunu gerçekten yapmaz... Bir keresinde bir komşu vardı. Sanırım bize acımıştı. Lucas ve benim bahçesine gelip istediğimiz sebzeleri toplamamıza izin verirdi. Orada saatler geçirirdik, ağaçlarından elma, asmadan domates ve salatalık toplardık. Bir kerede yememize izin verilen en fazla yiyecekti. Annemi sosyal hizmetlere ihbar edenin o olduğuna eminim ama bunu asla kabul etmezdi." İçinden kuru kuru güldü. "Muhtemelen hayatımızı kurtardı."

"Yani koruyucu aileye mi verildin? Lucas bana o kısımdan bahsetti... en azından biraz. Kaç yaşındaydın?" diye sordum.

Bir elini ağzına götürdü. "Uzun vadede önemli olması için çok yaşlıydım. O zamanlar on altı yaşındaydım. Lucas on iki yaşındaydı. Kimse ergenleri istemez. Sonraki iki yıl boyunca evden eve dolaştık, ta ki ben yaşlanıp onun velayetini alana kadar."

Gözlerindeki perili bakışı görebiliyordum ve benzer bir şey giyip giymediğimi merak ettim. "Onun hayatını kurtardın, Brent. Birbirinizden neden bu kadar nefret ettiğinizi anlayamıyorum."

"Onu dışarı çıkardım çünkü buna mecbur olduğumu hissettim. Böyle büyümemiz onun suçu değildi. Ama benim yükümlülüğüm burada sona erdi. Olduğu kişi olmayı, yaşadığı hayatı yaşamayı o seçti. Her şeye sahip olabilirdi, Naomi. Her zaman iyi bir atıcı kolu olduğu için üniversitenin ilk iki yılında burs aldı, ama notları yüzünden bursu kaybetti, geri kalanı için kredi aldı ve... gerisini biliyorsun." İç çekti. "Dönüştüğü kişiden gurur duymuyorum. Ama her ne iyilik yaptıysa, içinde her ne iyilik varsa, Martina'nın bununla hiçbir ilgisi yok. Hâlâ hayatta olduğunun kabul edilmesini bile hak etmiyor. Doğruyu söylemek gerekirse, hayatta olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Lucas'ın neden hâlâ onunla görüştüğünü ya da neden onunla bir şeyler yapmak istediğini bilmiyorum. Bize yaşattıklarını hatırlayacak kadar büyük." Gözlerini kaldırıp bana baktı, yüzündeki ifade periliydi. "Eğer o buralardaysa, Naomi, bu iyi bir şey olamaz. O sadece bela getirir."

Ona dehşet içinde baktım, keder ve iğrenme karışımı bir duygu midemi dolduruyordu. "Ben bile-"

"Bir şey söylemenize gerek yok. Bitti artık. Ben hayatıma devam ettim... ve Lucas'ın da ettiğini sanıyordum."

Elimi koluna koydum ve yarım adım daha yaklaştım. "Bir şey söylemek zorunda değilim, biliyorum ama söylemek istiyorum. Yaşadıkların için çok üzgünüm. Hiç kimse böyle bir çocukluğu hak etmez."

Rahatsız görünüyordu ama dokunuşumdan çekinmedi. Bunun yerine gözlerini benimkilere kilitledi ve sessizce bakmaya devam etti.

"Bunu benden neden sakladığını anlayamıyorum," dedim sonunda, gerginliği bozup geri adım atarak.

Transa girmiş gibi gözlerini kırpıştırdı ve tırnağını çiğnedi. "Ben de yapamam, ama artık kardeşime hiçbir şeyi çok görmüyorum."

"Ne yapmalıyım?"

"Ne yapmak istiyorsun?" diye sordu, kendini tezgâhtan uzaklaştırarak tam karşımda durdu.

"Eğer bunu bilseydi, belki de bilmeseydi bile, sanırım ondan ayrılmak isterdim," diye itiraf ettim, uzun zamandır kendimden bile sakladığım bir gerçeği. "Son zamanlardaki hali... söylediği şeyler. Artık istediğim bu değil. Ama korkuyorum."

"Ondan korkuyor musun?"

"Becca'yı kaybetmekten korkuyor. Kavga ettik ve onu benden almakla tehdit etti."

"Aklını kaçırmış," diye alay etti. "Kendine güvenen hiçbir yargıç-"

"Kronik depresyondan muzdarip bir anneden çocuk mu alacaksın?"

Yutkundu, belli ki teşhisimden haberi yoktu. Lucas ona söylememişti. Gözleri benimkilerin arasında dans etti. "Bu konuda endişelenmemem gerektiğini biliyorum. Bu yaygın bir durum ve artık kontrolüm altında. Doktorum ilaçlarımı yönetiyor ve başa çıkma mekanizmaları öğrendim. Terapi görüyorum. Becca'yı büyütecek kadar sağlıklı olduğumdan emin olmak için elimden gelen her şeyi yapıyorum ama Lucas yine de bunu mahkemede bana karşı kullanabilir. Tehdit ederken o kadar ikna ediciydi ki... Endişelenmeden edemiyorum."

"Lucas'ın akıl sağlığı yerinde mi?" diye sordu kaşlarını kaldırarak.

"Onu kaybedemem, Brent. O... o benim her şeyim."

Başını salladı ve uzanma sırası ona geldi, parmakları kollarımdaki deriyi okşadı. "Onu kaybetmeyeceksin. Bunun olmasına izin vermeyeceğiz. Sorunların olabilir Naomi ama sen çok iyi bir annesin. Kötü bir annenin ne demek olduğunu bilen biri olarak söylüyorum. O küçük kız seviliyor ve ona bakılıyor. Her yargıç bunu görebilir."

Ağzımın bir tarafıyla gülümsedim ve çıplak ayaklarımızın kiraz zemin üzerinde birbirlerinden sadece birkaç santim uzakta olduğu yere baktım. "Onu benden almaya çalışacak. Zaten söyledi. Ona kağıtları tebliğ edersem, kavga çıkar. Kazansam bile, ona bunu nasıl yaşatabilirim? Her zaman taraf seçmek zorunda kalmasına? Her zaman bizi kavga ederken görmesini?"

Dudaklarını birbirine bastırarak yüz ifademi inceledi. "Mutlu bir yuvaya sahip olmak, mutlu gibi davranan insanlara sahip olmak anlamına gelmez. Büyüdükçe, ikinizin sahip olduğu şeyin, onun için çabalaması gereken mutluluğun resmi olduğunu düşünmesini gerçekten istiyor musun? Onun için istediğin evlilik bu mu?" Ben cevap vermeyince devam etti. "Onun için ne istiyorsun Naomi? Hayatta? Bir eş? Kızın için ne istiyorsun?"

Sarsıldım, soruları devam ederken cevabı zorlayarak söyledim. "Onun mutlu olmasını istiyorum. Sevildiğini hissetmesini istiyorum. Takdir edilmesini. Onunla ilgilenilmesini."

Gözlerini yavaşça kapattı ve açtığında yüzünde tanımlayamadığım bir duygu vardı. "Peki neden daha azını hak ediyorsun?"

"Lucas'ın beni sevmediğini mi düşünüyorsun?"

"Öyle olduğunu ısrarla savunmanız gerekmez mi?" "Öyle olduğunu biliyorum-"

"Kardeşim kendinden başka kimseyi sevebilecek kapasitede değil. Gerçekten değil. Hiçbir zaman da olmadı. Tıpkı annem gibi. İkisi de insanları artık işlerine yaramayacak hale gelene kadar kullanır, sonra da zararlarını kesip ortadan kaybolurlar. Annem için bu uyuşturucu almak içindi. Lucas içinse, bilmiyorum, kendini iyi hissetmek için sanırım. Karşılık vermese bile sevgiye layık olduğunu kanıtlamak için. Kullanıyor ve manipüle ediyor. Her zaman yaptığı şey bu. Kız arkadaşları, arkadaşları, ben... Lucas kimseyi önemseyecek kapasitede değil. Ya da mutluluk yaşayamaz. Ya da herhangi bir duyguyu. O sadece o an ona zevk veren şeyi istiyor. Seninle işi biter bitmez, artık onun işine yaramadığın anda, ilişkiniz için ne anlama geliyorsa gelsin, seni kesip atacaktır."

"Sen neden bahsediyorsun? Bu doğru değil. O beni seviyor. *Becca'yı seviyor*."

"İkiniz hakkında nasıl hissetmesi gerektiğini biliyor, elbette. Nasıl tepki vermesi ve ne söylemesi gerektiğini de biliyor. İnsanları izliyor, gördüklerini taklit ediyor ama Lucas kimseyi sevebilecek kapasitede değil - ne seni ne de beni."

Kaşlarımı çatarak ona baktım. "Bunu bana neden şimdi söylüyorsun?"

"Çünkü annemle tekrar konuşmaya başladı, belki hiç durmadı ama onun yanındaysa davranışları daha da kötüleşecektir. Ve onunla mutlu olduğunu düşündüğüm için... Bunu asla bozmak istemedim ama şimdi görüyorum ki değilsin. En azından eskiden olduğun gibi değilsin. Eğer onu terk etmeyi planlıyorsan, neyle karşı karşıya olduğunu bilmeni istiyorum. Onun empati ya da sevgiyle karar vermeyeceğini bilmeni istiyorum. Onun arzuları tamamen bencilce - kazanmak istiyor, kontrolde olmak istiyor, güce sahip olmak istiyor. Seni kaybetmek... Becca'yı kaybetmek, bunlar onun hiçbir hedefine ulaşmasına yardımcı olmayacak." Yutkundu ve kahvesinden bir yudum daha aldı. "Tehlikeli olabilir Naomi. Sana zarar gelmesini istemiyorum."

Sözleri göğsüme tuğla gibi çarptı. "Hayır... Yani, Lucas asla... O şiddet yanlısı değildir. Bize *zarar vermez*."

Fincanı boşaltıp kesin bir ifadeyle tezgâha koyarken ikna olmuş görünmüyordu. "Sadece akıllı davranacağına dair bana söz vermeni istiyorum. Onun evde olmadığı bir gün seç ve Becca'yla birlikte buradan ayrılın. Güvenli bir yere gittiğinizde ona bunun olacağını söyleyebilirsin."

Yutkundum. "Sen... bu konuda ciddisin, değil mi?"

Uzanıp kollarımı ellerinin arasına alırken gözleri taş gibiydi. "Ölümcül."

"Beni korkutuyorsun..." Kollarında belirginleşen titremeyi durdurmaya çalışarak ona söyledim. Bir parmağını omzumda gezdirdi ve çenemin hemen altında durdu.

"Size bir şey olmasına asla izin vermem. İkinize de. Bunu biliyorsun, değil mi?" Başımı sallamaya çalıştım ama bir damla gözyaşı aktı ve yalanımı ele verdi. Başparmağıyla gözyaşımı sildi, endişeli gözlerini gözlerime dikti. "Benim yanımda güvendesin Naomi. Her zaman güvende olacaksın."

"Neden bana karşı bu kadar iyisin?" Fısıldadım, üstümden bir damla gözyaşı damlıyordu.

dudak.

Gözleri daha da yumuşadı, cevap gri tonun içindeydi

gözlerinden. "Çünkü kardeşimin aksine ben sevmeyi biliyorum."

Dudaklarının benimkine doğru inişini izlerken keskin bir nefes çektim. Onu durdurmalıydım. Hayır demeli, geri çekilmeliydim. Ama tıpkı geçen seferki gibi donup kaldım, aynı anda hem durmasını hem de hiç bitmemesini istiyordum. Dudakları benimkilerle tutkuyla buluştu ve ben onun kollarında eridim, sadece bir an için ufkun hemen ötesindeki tüm karanlığı unuttum.

OceanofPDF.com

YIRMI DOKUZUNCU BÖLÜM

OceanofPDF.com

CLARA

"W Naomi'ye söyledim mi demek istiyorsun?" Telefona seslendim, sıkışık hastane koridorundan dışarı çıktım ve bir hasta odaları arasındaki duvar.

"Ona her şeyi anlattım. Gitmemi istiyor. Beni boşayacak." Sesi soluk soluğaydı, sanki koşuyormuş gibiydi. "Eğer istersem benimle birlikte gideceğini söylediğinde ciddi miydin?"

"I-" Donup kaldım, soru beni hazırlıksız yakalamıştı. "Bilmiyorum Luke. Bunu sen bana yalan söylemeden önce de söylemiştim. Şu anda her şey hakkında nasıl hissedeceğimi bilmiyorum. Şu anda böyle bir şeye cevap vermemi nasıl beklersin bilmiyorum." Koridorda arkama baktım. "Düşünmek için zamana ihtiyacım var. Bunu daha fazla tartışmalıyız. Neredesin sen?"

"Şimdi Naomi'den ayrılıyorum. Bir çanta hazırladım. Ben... Ben şehri terk ediyorum Clara ve geri dönmeyeceğim. Benimle geliyor musun, gelmiyor musun?"

Kalbim hızlandı, bedenim buz kesti. "Şehirden ayrılıyorum da ne demek? Hemen şimdi mi?"

"Artık burada olamam. Bu çok zor. Naomi kendi alanımıza sahip olmamızı istiyor ve ailesi de burada, bu yüzden gidecek olanın ben olmam adil olur. Sadece..." Durakladı. "Sadece sensiz gitmek istemiyorum." Konuşurken sesi kaprisle doluydu. "İstediğin her yere gidebiliriz. Sıcak, soğuk, kuzey, güney. Tropik. Karlı. Nereye gitmek istersen, sadece yerini söyle ve oraya gidelim. Hayatımıza birlikte başlarız. Bir yer buluruz. İş buluruz. Sadece... sadece birlikte oluruz. Hep istediğimiz bu değil miydi?"

Sesimi alçalttım. "Öyle. Evet, elbette, ama... Yani, bunu planlayabiliriz diye düşünmüştüm. Yani burada işimiz var. İyi işler. Gerçekten haber vermeden gitmek mi istiyorsun? Dahası, benim bir dairem var.

Kira. Burada taahhütlerimiz var, arkadaşlar. Biz ergen değiliz, Luke. Öylece toplanıp taşınamayız ve kimsenin fark etmemesini umamayız. Halletmemiz gereken şeyler var."

"Nerede olursak olalım tüm bu işleri halledebiliriz. Hastaneye acil bir durum olduğunu ve taşınmak zorunda olduğumuzu söyleriz. Kira kontratınızın bitmesine sadece dört ay kaldı, bu yüzden borcunuzu ödeyip eşyalarınızı satabiliriz." İç çekti. "Sadece bunu birlikte yapabileceğimizi düşünmüştüm... özgürleştirici, heyecan verici ve yeni bir şey. Yeniden çocuk olabileceğimizi düşündüm, Clara. Beni böyle hissettiriyorsun, ilk kez aşık olan aptal bir ergen gibi." Kıkırdadı. "Sana olan hislerimle ne yapacağımı bilmiyorum."

Yüzümde bir sıcaklık hissettim ve elimi yanağıma götürdüm. "I-

" "Sadece geri çekil," diye fısıldadığını duydum.

"Pardon?"

"Kusura bakmayın, bankadaydım," dedi, sonra avucunu mikrofonun üzerinde kaydırırken bir karışıklık duydum. "Ne demek istiyorsun?" Bir duraklama. "Hayır, bu imkansız. Tekrar kontrol et."

"Luke, neler oluyor?"

Artık beni dinlemiyordu, veznedarla tartışmakla meşguldü. "Ne yazdığı umurumda değil. İçinde ne olduğunu biliyorum." Bir duraklama daha, nefret dolu bir iç çekiş. "Konuşabileceğim bir müdür var mı? Tabii ki var."

"Luke, sana izin vermeliyim-"

"Evet, hayır. Sadece... Geri döneceğim." Homurdandı ve mikrofonun tekrar deriyle temas ettiğini duydum. "Pardon, hâlâ orada mısın?"

"Ben buradayım. Her şey yolunda

mı?" "Ne zaman çıkıyorsun?"

"Yaklaşık bir saat içinde. Her şey yolunda mı?" Tekrar ettim.

Ses tonu hafifledi. "Her şey yolunda. Sadece bir yanlış anlaşılma. Yarın sabah müdür geldiğinde tekrar gelmem gerekecek. Çıktığında evde buluşalım mı?"

Yuvam. Bu kelime içimi ısıttı. Evimiz. *Nihayet.* Bana onunla istediğim her şeyi teklif ediyordu. Bunu ne kadar çok istediğimi gerçekten inkâr edecek miydim?

Avucumu gözlerime sürerek kendi kendime gülümsedim. "Evet, yedi gibi orada olurum."

Cevap verdiğinde sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum. "Bekliyor olacağım."

O akşam eve geldiğimde Lucas elinde bir birayla verandada bekliyordu. Daireye giden merdivenleri çıktım, yan kapıdan girdim ve verandada onunla buluşmak için dairenin içinden yürüdüm.

Kapıyı açtığımda başını çevirdi ve beni görünce şok olmuş gibi göründü. Gözleri benimkilerle buluştuğunda ifadesi ısındı. İşte oradaydı. Tanıdığım adam. Sevdiğim adam. Yalanlardan önce gelen adam.

Yaptığı şeyi hâlâ kabullenemiyordum, her ne kadar mantıklı göstermeye çalışsam da, gerçek şu ki ben Naomi'den önce gelmiştim. Onunla görev icabı evlenmişti. Çünkü o iyi bir adamdı. Yalanlar bunu yok sayamazdı. İkimiz için de doğru olanı yapmak için elinden geleni yapmıştı.

Beni bu kadar incitmesinden nefret ediyordum. Bu kadar saf olduğum için nefret ediyordum ama bu nefret ona duyduğum sevgiyi silip atmıyordu. On iki yıl boyunca biriktirdiğimiz anıları yok etmedi.

Kollarına atıldım, kavga sonsuza dek aramızda kalmasından korktuğum sessiz bir anıya dönüştü. Onu seviyordum. Ona kızgındım. Kırılmıştım. Mutluydum. Onunla birlikte olmak istiyordum. Sonunda yapabildim. Sonunda aramızdaki görünmez duvar kalkmıştı. Sonunda ona her yönden sahip olabilirdim.

Gözyaşlarımla bulanıklaşan görüşümle ona baktım ve yüz ifadesi her düşüncemi bildiğini söylüyordu. Bildiğinden emindim. Luke beni tanıyordu. Her zaman tanırdı. Çenem titreyerek ona gülümsedim ve o da parmağını çenemin altına koyarak dudaklarını dudaklarıma değdirdi.

Dudaklarımızı birbirine bastırmadan saniyeler önce, "Seni seviyorum," diye fısıldadı.

Karşılık veremedim ama buna gerek de yoktu. Ona sarılışımda, dudaklarımdan yumuşak bir nefes verişimde bunu hissetti. Luke'a bir şey söylememe gerek yoktu. O her zaman biliyordu.

Ayrıldığımızda beni göğsüne çekti, sırtımı ovdu, saçlarımı öptü. "Çok özür dilerim, Clara. Ben bir aptalım."

"Öylesin," diye kabul ettim, ona baktım ve onu tekrar öpmek için parmak uçlarıma bastım. "Ama yine de seni seviyorum."

"Teklifim hakkında daha fazla düşündün mü?"

"Birlikte kaçmak için mi yani?" Alay ettim. "Bu teklif mi?"

"O teklif," diye onayladı, cevap vermemi beklerken tek kaşını kaldırdı. Sanki başka seçeneğim varmış gibi.

Dudaklarımı çiğneyerek ona bunu düşündüğümü hissettirdim. "Ne zaman gideceğiz?"

"Yani gidecek misin?"

"Keşke daha az düşüncesiz olsaydın," diye itiraf ettim, "ve bunu gerçekten planlamak için zamanım olsaydı, ama gitmene izin verebileceğimi ve seninle gitme şansını göz ardı edebileceğimi söylersem yalan söylemiş olurum. Seninle birlikte olmalıyım Luke. Burada, orada, nereye gidersen git. Seni seviyorum. Zamanın sonuna kadar elimden geldiğince seninle birlikte olmak istiyorum." Geri çekildim ve parmağımı göğsüne bastırdım. "Bir şartla..."

Hafifçe tereddüt etse de yüzünde geniş bir gülümseme belirdi. "O da ne?"

"Artık yalan yok. Artık sır yok."

Başını yana eğdi ve omuzları gerildi. Onu bu kadar iyi tanımıyor olsaydım, ona inanırdım. Bunun yerine, gözlerimin önünde gerçekleşen işaretleri izledim. "Artık yalan yok, aşkım. Artık sır yok. Hakkımdaki her şeyi bilmeni istiyorum."

Bu sözleri söylerken tek bir şey biliyordum, beni bir daha asla kandıramayacağı bir şey: Hâlâ yalan söylüyordu. Ne hakkında, emin değildim. Ama tekrar kandırılmama izin veremezdim.

OceanofPDF.com

OTUZUNCU BÖLÜM

OceanofPDF.com

W Kendime geldiğimde yalnızdım. Oda karanlıktı, hafızam bulanıktı. Vücudum sert ve ağrılı olmasına rağmen yatakta doğrulmaya çalıştım. Doğrulduğumda örtü düştü ve üzerimde hâlâ tişörtüm ve şortum olduğunu, giysilerimin terden sırılsıklam olduğunu fark ettim. Sağ tarafımdaki perdelerin arasından bir parça ışık sızıyordu, bu sabah olduğunu ve evde olduğumu gösteren bir işaretti. Uzanıp yatağımın başucundaki lambayı yaktım ve etrafıma bakındım.

Ne olmuştu? Son anılarımı hatırlamaya çalıştım.

Metinler.

Lucas içiyordu. Kavga.

Kürtaj olmamı istemişti.

Dövüş.

Tünel görüşü. Göğsün

sıkışması.

Lucas'ın kolları bana sarıldı.

Lucas.

Sessiz daireyi dikkatle dinleyerek yalnız olup olmadığımı anlamaya çalıştım. Fark edilebilir hiçbir ses yoktu. Gözlerimdeki uykuyu dağıtmaya çalışarak komodine tekrar baktım. Komodinin üzerinde bir bardak su ve hemen tanıdığım bir el yazısıyla karalanmış bir not vardı.

Önce notu aldım ve okudum.

Stres yüzünden panik atak geçirdin... Seni sakinleştirmek için biraz ilaç verdim. Biraz halsiz hissedebilirsin. Bugün yatakta kal. Geri geleceğim.

İşten sonra seni kontrol etmek için. Seni seviyorum.

Su bardağını elime aldım, tıpkı onun söylediği gibi ne kadar zayıf hissettiğimi fark ettim. Oda sıcaklığındaki suyu dudaklarıma götürdüğümde bardak elimde sallandı. Telefonumu elime almadan önce bir yudum aldım.

Bütün bir günün geçtiğini fark ettim, başım çatlıyordu. Bu nasıl mümkün olabilirdi?

Facebook ve Instagram'ı kontrol ettim, resimlerimle ilgili birkaç e-postayı yanıtladım, sonra gözlerimi kapattım. Başım ağrıyordu ve telefonumu kaydırmak bana yardımcı olmuyordu. Bir şeyler doğru gelmiyordu.

Son aramalarıma gittim. Her ne kadar o anda Lucas'ın yanında olmak istemesem de o bir doktordu. Benimle ilgilenmesi için güvenebileceğim tek kişiydi.

Telefon beş kez çaldı ve tam telesekreterine düşeceğinden emin olduğum anda, kısık sesiyle hatta olduğunu duydum.

"Alo?"

"Lucas? Neredesin?"

"Sorun ne?" diye sordu, sesi her zamankinden daha yüksekti.

"Bir şeyim yok. Sadece... Kendimi iyi hissetmiyorum."

"Kaygınız dün sabah erken saatlerde panik atağa neden oldu, hatırlıyor musunuz? Seni sakinleştirmek için hafif bir yatıştırıcı vermiştim-"

"Hafif bir-"

"Bebeğe zarar vermez, endişelenmeyin. Asetaminofenden çok daha güçlü değil. Sadece rahatlamanıza ve uyumanıza yardımcı olacak kadar."

"Gelip bana bakabilir misin? Yalnız kalmak istemiyorum."

"Birkaç saat içinde geleceğim, tamam mı? Önce halletmem gereken birkaç iş var."

İçimi çektim, karnım gurulduyordu. "Acıktım."

"Sana biraz yiyecek getireyim. Gerçekten dinlenmen gerekiyor." "Başım ağrıyor," diye sızlandım.

"Bu normal. Bu sabah seni kontrol etmeye geldim ama hâlâ kendinde değildin. Daha da kötüleşirse diye çekmecende bir Tylenol var. İhtiyacın varsa al. Muhtemelen susamışsındır. Susuz kalmana izin verme... Sana bıraktığım suyu içtin mi?"

Suya baktım, ses tonundaki bir şey bedenimi ürpertti. "Evet," diye yalan söyledim.

"Güzel. Dinlen o zaman, tamam mı? Her şey yoluna girecek." Sözlerinde kalbimi çarptıran bir rahatlama vardı.

Yataktan kalktım, kendimi güçsüzlüğümün etkisiyle hareket etmeye zorladım. Banyoya doğru yürüdüm, bardağı ışığa doğru kaldırdım ve bardağımın dibindeki köpüklere baktım. İçkimin içinde bir şey eritmişti. Bir anda anladım. "Gitmem gerek..." Fısıldadım, sesimdeki tüm güç kaybolmuştu.

"Sen-"

Telefonu yere fırlattım, suyu giderden aşağı boşalttım ve yere düştüm, kusmuğun yükselmeye başladığını hissedene kadar parmağımı boğazıma soktum. İçimde hiçbir şey kalmayana kadar midemi boşalttım.

Sonra bayıldım.

OceanofPDF.com

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

NAOMI

W Kocamın ölümünden önceki akşam ön kapı çarparak açıldığında, onun ruh halini hemen anladım. Hızlıca değil

Ruh hali ne olursa olsun her zamanki gibi çarptı, ama onu takip eden ağır ayak sesleriyle. Sanki mıknatıslar tarafından birbirimize çekilmişiz gibi içgüdüsel olarak bana doğru yöneldi.

Brent masanın öbür ucundan bana baktı, dudaklarının kenarındaki et suyunu silmek için peçetesini yüzüne sildi. Ne olacağını biliyor gibi görünerek tek kelime etmeden Becca'yı kucakladı.

Lucas mutfağa girmiş, manzarayı seyrediyordu. Becca Brent'in kollarında, Brent kocamın olması gereken koltukta ayakta duruyordu. Gözleri benimkilerle kilitlendi ama Becca onun için çığlık attı. "Babam geldi!" diye bağırarak kollarını ona doğru uzattı.

"Merhaba bebeğim," dedi, onunla göz teması kurma zahmetine girmeden, bana odaklanmıştı. "Onu buradan çıkarabilir misin?" diye sordu, yarım saniyeliğine Brent'e bakarak. Brent bana baktı. Becca'yı dışarı çıkarmanın başından beri onun planı olduğunu sanıyordum ama o anda, Lucas'ın önerisiyle tereddüt etti.

"Bence kalmalıyım," dedi kararlı bir şekilde.

"Hayır, bence yapmamalısın," diye tersledi Lucas, dudakları gerilmişti. Becca onu dikkatle izledi, gözleri ikimizin arasında dolaşırken ifadesi değişti.

"Umurumda değil-"

"Brent-" Elimi havaya kaldırarak sözünü kestim. "Sorun yok. Sadece... Becca'yı biraz oynaması için dışarı çıkarır mısın? Bize bir dakika izin verir misin?"

"Gitmek istemiyorum!" Becca ağladı.

"Biliyorum bebeğim, ama gidip Brent Amca'yla oynamalısın. Bahse girerim onu saklambaçta yenebilirsin. Ne dersin?" Gülümsemeye zorlayarak sordum.

Brent gözlerini benden ayırmadan yavaşça odadan çıktı ve o an için kendimi güvende hissettim. O gözden kaybolunca oda hızla soğudu. Güven hissi kayboldu.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Lucas bana doğru öfkeli bir adım atarak talepte bulundu. Masadan uzaklaşıp ayağa kalktım.

"Ne demek istiyorsun? O ziyaret-"

"Bütün paramız nereye gitti?" diye sordu, ağzının kenarlarında tükürükler oluşuyordu.

Kalbim sıkıştı. Bir gün önce yaptığım para çekme işlemini fark etmemiş olmalıydı. Banka onu aramış mıydı? "Neden bahsediyorsun Lucas?"

"Çek hesabımızdan, birikimlerimizden bahsediyorum... İkisi de boşaltıldı. Ne yapıyorsun? Beni terk etmeyi mi düşünüyorsun? Benden çalmayı mı?" Bana doğru bir adım daha attı ve ben de eşit mesafede geri çekildim, mıknatıslarımız artık kutuplaşmıştı.

"Neden hesaplarımızı kontrol ediyordun?" Temkinli bir şekilde sordum.

"Bugün bankayı ziyaret ettim," dedi kendini beğenmiş bir tavırla. "İki hesabımızda da sadece yirmi beş dolar kaldığını söylediler... Gerisini ne yaptınız?"

Yutkundum, yalan söylemeyi düşündüm ama bunun bir yararı olmayacaktı. Bunun yerine gerçeğin bir kısmını söylemeyi tercih ettim. "Hepsini Becca'nın emanetine taşıdım." *Üzerinde senin adın olmayan. On sekiz yaşına gelene kadar dokunamayacağı.* "Çeklerde tanımadığım birkaç işlem vardı. Banka hesapları kapatıp yenilerini açmanın daha güvenli olacağını düşündü. Bunu yapma aşamasındayım."

Kaşlarını çattı. "Ne tür işlemler?"

"Kira ödemeleri," dedim soğukkanlılıkla. "Şehir merkezindeki bir daire için. Adresi şirketten aldım ve polise teslim edeceğim. Bu öğleden sonra karakola gitmek için randevum var. Görünüşe göre hacklenmişiz." Yüz ifadesi kül gibi oldu.

"I..." Bir elini yüzünde gezdirdi ve koyu renk gözlerinde dönen düşünceleri görebiliyordum. "Fark etmemiştim."

"Bu konuda hiçbir şey bilmiyorsun, değil mi?"

Yüzünü buruşturdu, alnında derin bir kırışıklık oluştu. "Hayır, tabii ki hayır. Neden yapayım ki?"

"Daire sizin adınıza kayıtlıydı." Rengi soldu,

çenesi gevşedi. "Ben... Naomi-"

"Banka hala sahte olabileceğini söyledi ama polisle konuşmadan önce size sormak istedim."

"Doğru," dedi çabucak. "Şey, düşünmem gerekecek. Yani, bir daire kiraladığımı hatırlamıyorum... Neden polisle konuşma işini bana bırakmıyorsun? Önce apartman şirketiyle konuşup neler olduğuna bakabilirim."

"Bir daire kiraladığınızı hatırlarsınız herhalde."

Başını salladı. "Doğru, elbette. Her halükarda bu işi ben devralabilirim."

Teklifin nazik olduğunu düşünüyormuş gibi yaparak el salladım. "Buna gerek olacağını sanmıyorum. Eminim işiniz vardır."

Çok hızlı bir şekilde başını salladı. "Saçmalık. Becca'yı şehir merkezindeki polis merkezine götürmek zorunda değilsin. İşe giderken halledebilirim."

"Brent bu yüzden burada. Onun için bana yardım edecek. Ne kadar meşgul olduğunu biliyorum." Masum davranışım dikkatsizceydi ve onu kandırmamam gerektiğini biliyordum, ama zaten yakalandığını fark edemeyecek kadar yakalanmamaya çalışmakla meşgul görünüyordu.

"Kardeşimin sana yardım etmesine ihtiyacın yok. Bizim işimizi bilmemeli," diye hırladı, gözlerinin arasındaki boşluk hayal kırıklığıyla kırışıyordu. Kardeşinden söz edilince bütün nezaket kırıntıları yok olmuştu. "Burada bile olmamalıydı. Bunu bana söylemeli ve benim halletmeme izin vermeliydin."

"Oh, ne zaman?" Bu düşünceyle sandalyeyi masaya çarparak sordum. "Bunu tam olarak ne zaman yapmamı isterdin? İşe gitmek için kapıdan çıkarken mi, yoksa kızımıza bakamayacak kadar deli olduğumu söyledikten sonra hışımla kapıdan çıkarken mi?" Yemek odasından çıkmak için masanın arkasından dolaştım. Kapıyı engellemek için hareket etti, duruşu sertti.

"Mesele bu, değil mi? Kavga ettik ve sen benden çalarak bana bir ders vereceğini mi düşündün?"

Bir homurtu çıkardım. "Senden *çalmak* mı? Oh, gerçekten mi? Bunun imkânsız olduğunu ikimiz de biliyoruz." Kolumu tuttu ve ben de onu iterek yanından geçip kapıya doğru ilerledim. "Tüm borçların ve öğrenci kredilerin arasında çalacak bir şey kalmadı. Hiç olmadı. Para benim, Lucas-
"

"Ailenin parası," diye karşı çıktı, arkasını döndü ve ağır adımlarla beni fuayeye kadar takip etti. "Sen hiç iç tasarım yapmadın.

Becca doğduğundan beri, hatta ondan önce, hadi ama Nae, bu bir şakaydı."

Sözlerinin sertliği karşısında şok olmuş bir şekilde arkamı döndüm. "Az önce bana bunu söylediğine inanamıyorum." Ellerimi yarı rahatlamak yarı da düşmemek için merdivenlerin korkuluklarına dayadım. Lucas benimle hiç böyle konuşmamıştı. Ta ki iki gün önceki pazar gününe kadar. İşte o zaman içinde bir şeyler kopmuş gibiydi. Ne olmuştu? Ne değişmişti?

"Benden çaldın!"

"Ben bir şey çalmıyorum-"

"O zaman buna ne diyorsun?" diye sordu. "Bana söylemeden hesabımızdan para çekmişsin."

"Paraya ne için ihtiyacın vardı ki?" Başımı sallayarak sordum. "Sen hiç nakit almazsın ki. Faturalar bu ay için çoktan ödendi. Benzin ve yiyecek AmEx'e gidiyor. Hazır olmalısın."

"Ben..." Gözleri ileri geri gidip geliyordu, belli ki bana söyleyeceği şeyi uydurmaya çalışıyordu. "Hemşirenin çocuklarından biri okulda bir bağış kampanyası düzenliyor. Ben de yardım etmeye çalışıyordum... Hedeflerine ulaşırlarsa bisiklet gibi bir şey alacaklar."

"Çek yazamadın mı?"

"Nasıl ödediğimin bir önemi var mı? Bunu benim üzerime yıkmaya çalışma! Bir şeyler saklayan sensin!"

Kendimi daha fazla tutamayarak alay ettim. "Oh, öyleyim, değil mi?" Merdivenlerde arkamı döndüm ve Becca'nın azarlamasına neden olacak bir şekilde tepinerek çıktım.

"Bu da ne demek oluyor?" Peşimden koştu.

Aniden durdum, o da beni itti. Arkamı döndüm. "Bütün sırlara sahip olanın ben olduğumu düşünmediğim anlamına geliyor Lucas. Bir şeyler saklayan ve etrafta sinsice dolaşan ben değilim."

Kaşlarını çattı. "Sen neden bahsediyorsun be?"

"Neden bahsettiğimi *çok* iyi biliyorsun," dedim işaret parmağımı göğsüne sokarak. "Gerçeği biliyorum Lucas. Ne yaptığını biliyorum ve artık bitti."

Dudakları birbirine yapıştı ama hiçbir şeyi inkâr etmedi. "Seni terk ediyorum, Naomi."

Ellerimi göğsümde kavuşturarak derin, gırtlaktan bir kahkaha attım. "Ah, geceleri sensiz ne yapacağım...ah bekle. Peki, o zaman gündüz sensiz ne yapacağım... ah... bekle. Peki ya senin yardımın olmadan ebeveynlik-" Parmağımı çeneme vurdum. "Hayır, bunu yapmıyorsun.

İkisi de. Hmm... Biliyor musun, fark ediyorum da, bu evlilikte benim için ne yapıyorsun ki?"

"Seni kaltak!" diye bağırdı, tehditkâr bir şekilde bana doğru adım atarak.

Göğüslerimiz arasında sadece santimetreler kalana kadar kendimi tuttum. "Bana istediğin bütün isimleri söyle, Lucas. Öfke nöbeti geçir, yalanlar söyle. Günün sonunda, umursamaktan yoruldum. Artık kendimi umursamaya zorlayamıyorum. Evden gitmeni istiyorum. Nereye gittiğin umurumda değil. Ne yaptığın umurumda değil. Sadece çık dışarı." Elimi havada sallayarak kapıya doğru işaret ettim. Sessizlikte kalbim gümbür gümbür atıyor, yüzüm öfkeden kızarıyordu.

Bana bakarken çenesindeki bir kas seğirdi. "Becca'nın velayetini alacağım."

Sözler canımı yaktı ama umduğu gibi değildi. Geleceğini bildiğim bir tehditti ama yine de canımı yaktı. Kendimi tuttum. "Bu konuda iyi şanslar... para olmadan." Kelimelerin ağzımdan yavaşça çıkmasına izin verdim, her heceyi dilimde tarttım.

Elleri iki yanında yumruk olmuş, omuzları neredeyse kulaklarına ulaşacak kadar yükselmişti. "O paranın yarısını alacağım. O para benim! *Seninle* evli olduğum için kazandım."

"Sanırım buna mahkeme karar verecek," dedim omuz silkerek. "Ama ikimiz de biliyoruz ki hesabımızdakinin yarısını alsan bile para bitecek. Benimki bitmeyecek. Benim akıl sağlığımdan bahsettin Lucas, peki ya seninki? Sorunlarım için yardım alabilecek kaynaklara sahibim. Senin hiç olmadı. İhmal ve istismarla geçen bir çocukluk da en az depresyon kadar zarar verici olabilir ve bunun için bir hap yok." Endişelenmiş gibi yaparak dilimi şaklattım.

"Neler yapabileceğim hakkında hiçbir fikrin yok," dedi ve ayaklarımız aynı basamakta iç içe geçene kadar bana doğru bir adım daha attı. Geriye yaslandım, göğsümde henüz uzak tutabildiğim öfkenin yükseldiğini hissettim.

"Hayır, sevgili kocacığım. Bence neler yapabileceğimi bilmeyen sensin. Senin hakkında her türlü pisliği ortaya çıkarabilirim, özel dedektifler tutabilirim, uygunsuz bir baba olduğunu kanıtlamak için ne gerekiyorsa yapabilirim. Siciline bakılırsa, o kadar zor olacağını sanmıyorum. Eğer beni bu konuda zorlarsan, kızını bir daha asla göremeyeceğinden emin olurum. Bir kuruş bile alamazsın." İfadesi değişti, daha da soğudu. "Ama çekip gidersen, bu boşanmanın olması gerektiği gibi gerçekleşmesine izin verirsen, bu evlilikten hak ettiğini alırsın."

"Yarısını ben alırım," dedi, alnımız birbirine değecek şekilde eğilerek. Kolumu tuttu, parmakları etime saplandı.

"Hiçbir şeyi hak etmiyorsun," diye karşı çıktım. "Sana vereceğim her şey bir hediye olacak." Kolumu tuttuğu yerden çektim. "Ve bana dokunma."

Yarım adım geri çekildi, bir ayağı paylaştığımız basamaktan ayrıldı. "Şımarık küçük bir veletten başka bir şey değilsin Naomi. Şimdiye kadar hep böyle oldun. Annenle babana koş ve her zamanki gibi sorunu çözmelerine izin ver." Bir parmağını alnıma bastırarak alnımı kendisinden uzaklaştırdı. "Ne yazık ki bu senin o küçük beynini düzeltemez."

Parmağını geri ittim, kanım kaynarken onun hareketine uydum ve avucumu alnına koydum. "En azından ailem denemeyi önemsedi." Başını geriye doğru ittim, benimki gibi geriye doğru sallanmasını izledim ama asla ileri dönmedi. Bunun yerine, başı geriye düşmeye devam ederken, omuzları da onu takip ederken, ifadesi bir saniye içinde öfkeden korkuya dönüştü. Dengesini sağlamaya çalışırken kolları daireler çizdi ve ben de kollarımı ileri atarak gömleğine uzandım.

Ağır çekimde gerçekleşmiş gibi görünse de bir saniye içinde geri düştü. Sırtı arkasındaki merdivenlere çarparken vücudu buruştu ve aşağı yuvarlandı, ayakları başının üzerine, sonra da yan yattı. Olduğum yerde donup kaldım ve olanları izlerken yaptıklarımı tekrar ettim.

Ne yaptım ben?

Merdivenlerin dibindeki cesede dehşet içinde baktım, gözlerim yaşlarla doldu. Aşağıya temkinli bir adım attım, sonra bir adım daha. "Lucas?" Sessizce seslendim, araba yoluna dizilecek polis arabalarını hayal ettim, yüzüm haberlere çıkacaktı. Becca'yı alıp götüreceklerdi. Beni hapse atacaklardı.

Bu bir kazaydı.

Fark eder miydi?

En alt basamağa yaklaştığımda bir inilti çıkardı, vücudu seğirerek canlandı. Bir hıçkırığı bastırdım, o odada etrafına bakarken yanına çömeldim, kafası karışmış gibi görünüyordu. Gözleri benimkilerle buluştuğunda irkildi, sonra kendini yukarı itti ve benden uzaklaştı.

Koyu, kıpkırmızı kan merdivenlerin dibindeki beyaz mermer zemini lekeledi.

"Beni öldürmeye çalıştın," diye kekeledi, sesi soğuk algınlığıyla mücadele ediyormuş gibi tükürükten kalınlaşmıştı.

"Lucas, hayır- Bu bir kazaydı... Ben yapmadım-"

Bir elini başının arkasına götürdü, kana bulanmış avucuna bakarken yüzünü buruşturdu ve elini geri çekti. "Çok özür dilerim-" dedim gözyaşlarımın arasından. Dehşet içinde bana baktı, sonra döndü, tökezleyerek kapıya doğru yürüdü.

"Seni hastaneye götürmeme izin ver!" Arkasından bağırdım, olduğum yerde titriyordum. Hareket edemiyordum, korku boğazımı sarmıştı. En azından yaşıyordu, ama bu onu daha az suçlu yapar mıydı?

Nefesinin altında bir şeyler homurdanarak kapıyı açtı, bir eli hâlâ başının arkasındaydı ve yeşil önlüğünün arkasından kan izleri akıyordu. Bana dönüp bakmadan kapıyı kapattı ve onun yokluğunda, geleceğini bildiğim hıçkırıklara kendimi bıraktım. Yere, yerdeki mürekkep gibi koyu ve kalın kanın yanına düştüm. Ağzımı kapattım, gözlerimi kapattım ve uzaklara baktım.

Kapı açıldığında başımı kaldırdım ve yanlış kardeşin bana bakıp manzarayı seyrettiğini gördüm. Becca hemen arkasındaydı, minik yüzü bacaklarının arasından görünüyordu. O zaman kapının tahtasına bulaşmış kanlı el izini fark ettim ve bunun onlara nasıl görünmesi gerektiğini anladım.

Ne yaptım ben?

OceanofPDF.com

BÖLÜM OTUZ İKİ

OceanofPDF.com

CLARA

Koridordan gelen ağır ayak sesleri beni uykumdan uyandırdı. Yuvarlandım ve saate baktım. Saat sabahın ikisini biraz geçiyordu; Luke'un eve gelmesini beklediğimden daha erken. Çarşafı üzerime çektim. yatak odasının kapısı açıldığında doğrulduğumda çıplak göğsüm.

Odaya girerken ışığı yakma zahmetine katlanmadı. Omuzları çökmüştü ve tek kelime etmeden yatağın yanından geçti.

"Günaydın. Eve erken gelmişsin," diye seslendim ama cevap vermedi. "Luke?" Banyo kapısında durdu ve bana baktı. Karanlık odada neredeyse ürkütücü olan siluetine baktım. "İyi misin?"

Bana bakmaya devam ederken hızlıca "Evet" diye homurdandı.

"Nerelerdeydin? Neden bu kadar uzun süre uyumama izin verdin?" Yatakta biraz daha doğruldum ve onu yakından izlemeye başladım. Bir şeyler ters gidiyordu ama ne olduğunu anlayamıyordum. Bir şey onu üzmüştü.

"Bir işim vardı," dedi basitçe, sonra banyoya girdi. "Sakın korkma." Işığı yakmadan saniyeler önce bu uyarıyı yapmıştı ama bu sözleri algılayacak ya da dikkate alacak vaktim yoktu. Başının arkası yoğun kanla kaplanmış, saçları keçeleşmişti. Kan ensesinde ve önlüğünün arkasında kurumuştu. Yataktan fırlayıp odanın diğer ucuna koştum. "Aman Tanrım, Luke. Başın! Ne oldu?"

Dokunduğumda yüzünü buruşturdu. "Naomi ve ben kavga ettik."

"Bunu sana o mu yaptı?" Dehşet içinde sordum, yarayı bulmaya çalışırken ellerimi saçlarında dikkatlice gezdirdim. Ellerimi özellikle sert bir saç tutamının üzerinde gezdirdiğimde kan yeniden sızmaya başladı.

"Bana geri dönmemi istediğini, gitmemi söylemekle hata yaptığını söyledi ama ben de onu terk ettiğimi söyledim." Gözleri benimkilerle buluştu.

lavabonun üstündeki aynada. "Senin için. Artık onunla denemek istemiyorum. İstediğim sensin."

Nefesimi içime çektim ve yarayla ilgilenmek için göz temasını kestim. "Luke, yapamam, seni hastaneye götürmeliyiz. Dikiş atılması ve tomografiye ihtiyacın var."

Başını salladı ve benden uzaklaştı. "Onun başını belaya sokmak istemiyorum. Üzgündü. *Sorunları* var... Bazen öfkesini kontrol edemiyor."

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve karşımdaki güzel, özverili adama baktım. "Bu yanına kâr kalmayacak Luke. Seni öldürebilirdi."

"Onu daha fazla incitmek istemiyorum. Kalbini kırıyorum, hayatını mahvediyorum. Muhtemelen bunu hak ettim. Ve ben iyiyim, gerçekten. Sadece dikmene ihtiyacım var." Saçlarını parmaklarıyla ayırarak kafatasının arkasındaki yarayı daha net görmemi sağladı. "Böylece gidebiliriz."

"Gidiyor muyuz? Nereye gidiyoruz?"

Yüzünde orantısız bir gülümseme vardı. "Yeni hayatlarımıza başlamak için."

Göğsüm daraldı. "Bugün mü gidiyoruz? Hâlâ bunu yapmak istiyor musun?" Alay etti. "Şimdi her zamankinden daha fazla."

"Ama onu Becca'yla bırakmak güvenli mi? Velayetini alana kadar beklemeli miyiz?"

Yüz ifadesi karardı. "Bekleyemem, Clara. Buradan uzaklaşmak zorundayım. *Ondan* uzağa. Burada kendimi güvende hissetmiyorum."

Bu sözler üzerine boğazımda bir yumru oluştu ve ona bakarak bir elini başının arkasından çıkarmasını izledim. Lekeli parmaklarından kan damlıyordu, diğeri ise çekmecelerimi açıp karıştırırken kıpkırmızı parmak izleri bırakıyordu. Aradığı şeyi bulduğunda onu havaya kaldırdı. Siyah deri, satın aldığım ve hiç kullanmadığım bir dikiş setini barındırıyordu.

"Yardımınıza ihtiyacım var Doktor," dedi, sesindeki şaka acının ardına gizlenmişti.

İçimi çektim ve seti ondan aldım. "Otur." Tuvaleti işaret ettim, o da kapağı indirip oturdu. Musluğu açtım ve titreyen ellerimi ovuşturdum. Milyonlarca kez dikiş atmıştım ama hiç sevdiğim birine atmamıştım. Parmaklarım çiğ olana kadar sabunla ovdum, kısa tırnaklarımın altını, ön kolumun uzunluğunu ve parmaklarımın arasını temizledim. Ellerimi ameliyata hazırlanır gibi kaldırdım. "Suyu kapatabilir misin?" O başını salladı ve ayağa kalktı, ben de dikkatimi tezgâhın yanındaki açık dikiş setine yönelttim ve eldivenleri giydim. I

Yüksek bir vızıltı duyduğumda döndüm, çenem açıldı. "Ne yaptın sen?"

Önümde durdu, elinde sakal düzelticisi, arkasında bir tutam siyah saçı yerdeydi. "Aksi takdirde yarayı göremeyecektin."

Başımı salladım, nefesimin altında mırıldandım. "Gayet iyi görebiliyordum. Kafanı tıraş etmene gerek yoktu."

"Bu sadece saç," dedi ve bir omzunu silkerek kaldırdı. "Tekrar uzayacak. Hastalarımıza söylediğimiz şey bu." Bununla birlikte, düzelticiyi yere bıraktı ve tekrar tuvalete oturdu.

Mavi naylon dikiş paketini yırtıp açtım ve iğne tutucunun yanına koydum. "Seni uyuşturacak hiçbir şeyim yok."

Hazırlık pedini yaranın üzerinde gezdirirken dişlerinin arasından sertçe nefes aldı. "Ben halledebilirim."

Sessizce çalıştım, iğneyi derisinden geçirdim, tekniğimin her zamankinden daha fazla farkındaydım. Ben son dikişi atana kadar ürkütücü bir şekilde hareketsiz kaldı, elleri dizlerini kavradı ve gözleri kapandı. Gazlı bezle kaplarken gururla yaptığım işe baktım. "İşte oldu. Nasıl hissediyorsun?"

Ayağa kalkmadan önce kıkırdayarak "Sanki biri derimi dikiyormuş gibi" dedi. Eğildi ve dudaklarımı kısa bir süre öptü. Teni sigara dumanı kokuyordu ve öpücüğünü çektiğinde göz bebeklerinin normalden daha fazla büyüdüğünü fark ettim. "Teşekkür ederim. Eğer ters bir durumla karşılaşırsak sana borcumu ödeyeceğime söz veriyorum."

"Umalım da öyle olmayalım."

Sinsi bir gülümseme verdi. "Umalım da öyle olmayalım," diye tekrarladı, lavaboya doğru ilerleyip ellerini yıkarken.

"Sigara mı içiyordun?" Onu odanın diğer ucuna kadar takip ettim. "Tabii ki hayır, bunu neden soruyorsun?"

"Sen de öyle kokuyorsun," dedim sertçe. "Sen sigara içmiyorsun Luke."

İç çekti. "Buraya gelmeden önce annemin dairesine uğradım. Ağrım için daha güçlü bir şey almak için."

Ona baktım, aklımda o kadar çok soru dönüyordu ki önce hangisini soracağımı bilemiyordum. "Annen mi? Yani... uyuşturucu mu aldın?"

"Sakin ol. Sadece birkaç hidrokodon. Gerginliği azaltacak bir şey." "Bu gerçekten aptalcaydı, biliyor musun? Ya yakalansaydın? Ehliyetinizi kaybedebilirsiniz." Duraksadım, cevap vermesini bekledim, ama o

Ovalarken ellerini inceliyordu. "Annende neden ağrı kesici var?"

"Her zaman bir şeyleri vardır..." Sözünü kesti ve ben dudaklarımı büzdüm, gerçekler ortaya çıkmaya başladı. Cebindeki telefonu çaldı ve onu çıkardı. Ekranında M harfi yandı ve yok say tuşuna basarak telefonu cebine geri koydu ve homurdanarak, "Şeytandan bahset." dedi.

Her şey içime işlerken tüylerim diken diken oldu. "Arayan annen miydi? Haklıydım, değil mi? Annenin bir bağımlı olduğu konusunda? İlk seferinde haklıydım."

İç çekti. "Sana söylediğimi unuttum ve Naomi'nin ailesi hakkında konuşmaya başlayınca yalan söylemeye devam etmek zorunda kaldım. Ben bir aptalım ve özür dilerim."

Burnumdan iç çektim. "Evet, öylesin. Luke, bana annenin tehlikeli olduğunu söylemiştin. Onunla yıllardır konuşmamışsın."

"Evet, o kısım yalan değildi. Uzun zamandır görmemiştim. Son birkaç yıl içinde geri geldi. Zor bir durumdaydı ve yardımıma ihtiyacı vardı. Temizlenmeye çalışıyor ve ben de ona yardım edebileceğim bir yerdeyim. Hayır dersem nasıl bir evlat olurum?"

Söylediği her şeyi anlamaya çalışırken bir elimi saçlarımda gezdirdim. "Doğru olanı yapmaya çalıştığını biliyorum ama elinde sana vermek için haplar varsa temizlenmeye çalışıyormuş gibi görünmüyor." Kaşlarını çattı ve ben de devam ettim: "Sadece incinmeni istemiyorum..."

"Biliyorum-"

"O uyuşturucu kullanırken yanında dolaşmamalısın ve kesinlikle ondan uyuşturucu almamalısın-"

"Biliyorum," dedi daha kararlı bir şekilde. "Benden artık sana yalan söylemememi istedin ve ben de söylemiyorum. Bu iyi bir şey değil mi?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Evet, sanırım öyle."

"Güzel. Ve artık onu görmeyeceğim. Sadece ona gideceğimi söylemek için uğradım."

"Sen ne-"

"Şimdi," diye araya girdi ellerini kurulamayı bitirdiğinde, "çantanı hazırla. Birkaç saat içinde döneceğim ve yola çıkacağız."

"Dur bakalım. Nereye gittiğini sanıyorsun?" Elimi koluna koyarak sordum. "Daha yeni büyük bir kafa travması geçirdin. Dinlenmen gerekiyor. Seni birkaç saat gözetim altında tutmalıyım."

Güldü ve dokunuşumu savuşturdu. "Ben iyiyim, gerçekten. Daha kötülerini de yaşadım, inan bana. Ben bir kanamacıyım, hep öyleydim. Sadece almam gereken birkaç şey var.

yola çıkmadan önce halletmeliyiz."

"Bu halde araba kullanamazsın!"

"Buraya arabayla geldim, değil mi? Sadece iki yavru köpeği ezdim." Başımı okşayarak homurdandı. "Ben iyiyim. Yemin ederim." Umursamaz bir tavırla arkasını döndü, banyodan çıkmaya hazırlanıyordu ama ben bir elim kalçamda onun önüne geçtim.

"Bu kadar önemli olan neyle ilgilenmen gerekiyor? En azından seni götürmeme izin ver."

"Merak etme," dedi, "seni karım yapmadan önce ölmek gibi bir niyetim yok."

Göğsüm kabardı, kelimelerle başım döndü. "Sen neden bahsediyorsun?"

Ağzını büktü. "Şimdi de gidip sürprizi mahvetmeme neden oldun."

"Evlenmek istemediğini söylemiştin."

"Çünkü zaten öyleydim... Yakında bu bir sorun olmaktan çıkacak. Yolculuktan önce yüzüğünü alacaktım." Durakladı, gülümsemesi hafifti. "Senin için sorun olur mu?"

İçimden yayılan mutluluğu inkâr edemezdim. Tek istediğim buydu. Öne atıldım ve kollarımı ona doladım. "Oh, Luke..."

"Başına dikkat et," dedi, ellerim boynuna dolanırken aşağı doğru salladı. Güldü ve beni tekrar öptü, elleri belimdeydi. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum..." Ona söyledim, rüya gibi bir sersemlikle yanımdan geçip gitmesini izledim, son bir kez arkasına baktı, yatak odasından çıktı ve koridordan aşağı indi. Birkaç dakika sonra kapının kapandığını duydum ve kendimden geçtim.

Oh, hayır.

Teklif olsun ya da olmasın, gitmesine izin veremezdim. Bu durumda olmaz. Başındaki yarayla ve aldığı şeyle olmazdı. Yatağın kenarından kıyafetlerimi aldım ve elimden geldiğince hızlı bir şekilde başımın üzerine attım. Sonra anahtarları aldım ve kapıyı arkamdan kilitleme zahmetine girmeden aceleyle çıktım. Zamanım yoktu.

Bir hayat kurtarmak zorundaydım.

OceanofPDF.com

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

OceanofPDF.com

ALAINA

H Kapıyı açtım ve tek bir akıcı hareketle daireme girdim. Kanepede eşofman ve tişörtümle oturuyordum, saçlarım
Yüzüme bez bir saç bandı taktım.

İçeri girdiğinde oturmaya çalıştım ama güçsüzlük numarası yaparak geri düştüm.

"Daha erken gelemediğim için özür dilerim." Bana baktı. "Neyin var?" Yaklaştığında önlüğünün yakasında kan olduğunu fark ettim. "Ne oldu?"

"Ben de sana aynı şeyi sormalıyım," dedim elimi kaldırıp gömleğini işaret ederek. "Kanaman var."

Etrafında döndü, saçının bir kısmı yoktu ve yaranın üzerine bantlanmış büyük, beyaz kare bir bandaj vardı. "Öyleydi. Şimdi iyiyim. İş yerinde perişan bir hastayla ufak bir kaza geçirdim."

"Biri sana saldırdı mı?" Burnumu çekerek ve sesimi daha zayıf çıkararak sordum.

"Ben iyiyim." Yanımdaki kanepeye çöktü. "Koca adam kime bulaştığını bilmiyordu. O bana lazımlıkla vurdu, ben de ona altı miligram Lorazepam ile vurdum. Ödeştik."

Zoraki bir gülümseme taklidi yaptım, sonra gülümsememin kaybolmasına izin verdim ve neyse ki o bunu fark etti. "Neyin var?"

Cevap verirken titredim, gözyaşlarımı yüzeye çıkarmak için tüm gücümü kullandım. "Ben... Ben bebeğimi kaybettim..." Yüzünü yakından izledim, orada olması gereken şokun bir ipucunu aradım. En azından şok, yine de yıkımı tercih ederdim. Şüphelendiğim gibi, hiç yoktu.

"Oh, Alaina..." dedi, beni kendine doğru çekerek. İstemeden geri çekildim ve o da bana baktı. Şok olmuştu.

"Üzgünüm, ağrım var." Elimi karnımda gezdirdim.

Başını salladı. "Elbette. Çok özür dilerim. Sizin için yapabileceğim bir şey var mı?"

"Sadece... benimle kal," diye fısıldadım, cenin pozisyonuna kıvrılmıştım. Kendi adıma söylemem gerekirse, harika bir iş çıkarıyordum. "Yalnız kalmak istemiyorum."

"Sana bir şey getirmemi ister misin? Ağrın için?" diye sordu. "Tylenol ya da ibuprofen alabilirim... ya da daha güçlü bir şey." Kaşlarını kaldırdı ve cebinden küçük bir torba beyaz hap çıkardı. "Bunları bana hastanede ağrı için vermişlerdi. Senin benden daha çok ihtiyacın olabilir." Ağrım için bıraktığını söylediği küçük hapı düşündüm. Üzerinde bir harf ve üç rakam olan küçük, yuvarlak, beyaz hap. Araştırmalarımdan, bunun kürtajımı tamamlamak için almam gereken ikinci hap olduğunu biliyordum. İlkini komodinin üzerine bıraktığı içeceğin içinde ezdiğini düşündüm.

"Hayır, teşekkürler. Zaten biraz almıştım. Baş ağrım için çekmecede bıraktığın hapı aldım ama hiçbir işe yaramadı. Olması gerektiğini söylemiştin, değil mi?"

Yutkundu, samimiyetinden ödün vermedi. "Evet, bu doğru. Olmalıydı ama herkesin acıya toleransı farklıdır." Elini bacağıma koydu. "Kanaman var mı?"

Başımı salladım. "Dün gece başladı."

Benden uzaklaşıp karşımızdaki duvara baktı. "Çok özür dilerim," diye tekrarladı, sesi o kadar inandırıcıydı ki korkutucuydu.

"Bu senin hatan değil," diye bağırdım, yüzümü asmamak için elimi burnumun altına sildim, çünkü ikimiz de bunun böyle olduğunu biliyorduk. "Panik atak yüzünden olmalı. Dün gece klinikteki acil yardım hattını aradım. Stresin ilk üç aylık dönemde bunu yapabileceğini söylediler."

Başını salladı, bir neden bulduğu için rahatlamış görünüyordu. "İnanılmaz derecede yaygın." Koltuktan kalktım, koridorda topallayarak ilerledim. "Nereye gidiyorsun?" diye sordu ve beni takip etmek için ayağa kalkarken ağırlığıyla kanepenin kaydığını duydum.

"Bir içkiye ihtiyacım var." Mutfağa ilk ben ulaştım, buzdolabını açtım ve o bana yetişmeden önce üst raftan bir şişe şarap ve dolu iki kadeh aldım. Onları tezgâhın üzerine koydum ve o içeri girerken dolduruyormuş gibi yaptım. Şeffaf bardak, üzüm suyu, benimdi. Mavi bardak

Bir bardak, yüksek dozda alerji ilacı -beni ekstra uykulu yapan türden- eklenmiş gerçek şarap onunkiydi.

Bardağını kaldırdım, ona uzatmadan önce ellerimle ısıttım. "Benimle içer misin?"

Bana endişeyle baktı. "Sanırım kalmamalıyım. Uzun süre kalamam."

"Kalacağına söz vermiştin," diye karşı çıktım, yeni gözyaşları dökmeye zorlayarak.

"Kalabildiğim kadar kalacağım ama nöbetçiyim. Ameliyat için çağrılırsam gitmek zorundayım."

"Küçük bir içkiden zarar gelmez," dedim ona. "Geçen gece kafan güzel araba kullandın. Bir kadeh şarap seni sarhoş etmez. Yalnız içmekten nefret ettiğimi biliyorsun..." Çenem titredi. "*Lütfen. Buna ihtiyacım var, Lukey.*"

İçini çekti, pes etti ve bardağı aldı. "Özür dilerim. Haklısın." Kolunu omuzlarıma doladı ve şarabından bir yudum aldı.

Eğildim, onun elinden kurtuldum ve boştaki elimle karnımı tuttum.

"Ne oldu?"

"Sadece bir kramp," diyerek onu rahatlattım. "Çok uzun süre ayakta kalmamalıyım." Birlikte oturma odasına geri döndük. Kanepeye ulaştığımızda bardağı neredeyse boşalmıştı.

Önce o oturdu, ben de yanındaki kanepeye çöktüm ve boşluğa bakarken onu izledim. "İyi misin?" Meyve suyumdan bir yudum alarak sordum. Nefesimdeki alkolsüz üzüm kokusunu alamayacağını düşündüğüm kadar uzakta durmaya dikkat ettim.

"Mhm," diye mırıldandı, gözleri çoktan düşmüştü. İçkinin işe yaraması için henüz çok erkendi. Uykulu hissetmeye başlaması için birkaç saat geçmesi gerekiyordu. Ona yanlışlıkla aşırı doz mu vermiştim? Daha dik oturdum.

"Pek iyi görünmüyorsun," dedim omzuna dokunarak.

Başını iki yana salladı ve takındığı sırlı bakıştan kurtuldu. "Özür dilerim. Sadece uzun bir gece... ve başım da yardımcı olmuyor." Şarabının geri kalanını içti. "Ya da bu."

"Belki de bir süre burada dinlenmelisin. Arayıp geri gelemeyeceğini söyle. Eğer yaralıysan, eminim kimseyi ameliyat etmeni istemezler."

Esnedi. "Bunu yapamam. Hastanede tomografi çektiler ve her şey normal. Ayrıca, endişelendiğim kişi sensin."

"İyi olacağım," diye yemin ettim, her kelimesinde ciddiydim. Bana baktı, bakışları bir şekilde mesafeliydi ama aynı zamanda endişeliydi.

"Üzgün olacağını düşünmüştüm."

"Öyleyim ama yapabileceğim bir şey yok, değil mi? Hayatıma devam etmeye çalışıyorum. Daha iyisini yapmak için. Daha iyi seçimler yapmaya."

"Seçenekler?"

Başımı salladım, meyve suyumdan bir yudum daha aldım. Bardağa uzandı, hareketleri yavaştı. Bardağı ondan çektim. "Git kendine biraz daha doldur. Bu benim."

Başını salladı. Bir sorun vardı ve bu ilaç değildi. Ona verdiğim şeyin bu kadar çabuk bu reaksiyona neden olmasına imkân yoktu. Tek istediğim onu uyutmak, yaptıklarını itiraf etmesini sağlayacak bir plan yapmak için kendime yeterli zamanı vermekti. Gerçekle birlikte polise gitmek için. Onu öldürmek istemedim.

"O haplardan kaç tane aldın?" Daha önce torbayı çıkardığı cebine bakarak sordum.

Soruyu duymazdan geldi. "Hangi seçimleri daha iyi yapacaksın?" "Son iki yıldır yaptığım tüm seçimleri," dedim basitçe.

Bir içki daha. Bu sefer bardağa uzandı, bir eli benimkinin üzerindeydi. Ben acı dolu bir çığlık atarak bırakana kadar elini sıktı. Bardağı dudaklarına götürdü ve yukarı doğru eğdi. Yutkundum, panik kemiklerime yapışıp damarlarımda dolaşırken içkimin son kısmını da bitirmesini izledim. Dudakları kıvrıldı, dili dişlerinin üzerinde gezinirken gözlerini bana dikti.

"Beni mi kastediyorsun?"

"Ne?" Nefesimi düzene sokmaya çalıştım.

"Yani ben-" Durdu, başını yana eğdi. "O da neydi?"

"Ne?" Tekrar sordum, ondan uzaklaştım ve ayakta durmaya çalıştım.

Yukarı.

"Şarap içmiyordun." Bardağa baktı, bardağını kaldırdı

burun. "Neden yalan söyledin?"

Vücudum koltuğun koluna sıkıca yaslanana kadar kendimi daha da geriye ittim. "Bilmiyorum-"

"Bana yalan söyleme!" diye gürledi.

Sızlandım, sonra boğazımı temizleyerek kendimi toparladım. Beni korkutmasına izin veremezdim. Kanepeden kalktım ve sehpanın karşısında onun karşısına geçtim. "Ne? Yani burada bunu yapabilen tek kişi sen misin?"

"Bu da ne demek oluyor?" diye sordu, sendeleyerek bir adım attıktan sonra kendini kanepenin koluna bıraktı.

"Bana kürtaj yaptırmaya çalıştın!" "Bu

konuda hiç yalan söylemedim!"

"Haplar hakkında mı? Bana zorla bir tane verdin!" Yeterince yüksek sesle konuştuğumuzu umarak telefonumun kayda ayarlı olduğu koltuk minderlerinin arasındaki boşluğa baktım.

Öfkeli ifadesi değişti. "Biliyor muydun?"

"Ben aptal değilim. Tylenol'ün neye benzediğini biliyorum. Küçük bir araştırmayla misoprostolün de neye benzediğini buldum. Kanalizasyona atmadan önce."

Hırladı ve bana doğru bir adım attı, vücudu sanki bir ipin üzerindeymiş gibi sallanıyordu. "Başından beri biliyor muydun? Bunların hepsi bir oyun muydu?"

"Bunu nasıl yapabildin Lucas? Bana bir seçenek bile sunmayacak mıydın? Bebeğimizi öylece öldürecek miydin?"

"Bunu tek başına yapamazsın. Tek başına bir çocuk yetiştirmenin ne demek olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. Ve ben bunu seninle yapamam-" Durdu ve burnunun kenarını parmaklarının arasına sıkıştırdı. "Üzgünüm ama yapamam."

"Bunu benimle yapmana ihtiyacım yoktu. Kendi başıma halledebilirim. Bu sana çocuğumu öldürmek için bir bahane vermedi."

Alay etti, gözlerini çılgınca kırpıştırdı, gözleri sanki birden göremez olmuş gibi iri ve genişti. "Kendi başına halledebilir misin? Gerçekten mi? Burayı hiç gördün mü? Bebek nerede uyuyacak? Para için ne yapacaksın?"

"Yeni bir yer bulabilirim. St Louis'deki bir müzeye koleksiyon sattım. Senin yardımın olmadan bu bebeğe tek başıma bakabilirim."

"Beni nafaka için dava edene kadar."

"Bunun olması için sana dokunduğumu itiraf etmem gerekirdi," diye tükürdüm. "Ve ben bunu asla yapmam."

"Şimdi böyle söylüyorsun," dedi öfkeyle, acı dolu bir ifadeyle burnunun kenarını tekrar sıkarak. "Ama bebek doğduğunda her şey farklı olacak. Sana destek olamam."

"Desteğinize ihtiyacım yok!" Masayı tekmeleyerek çığlık attım. "Polisleri arayıp ne yaptığını söylemeden önce evimden defolup gitmeni istiyorum."

"Buna cüret edemezsin," diye bağırdı, bir adım öne çıkıp etli parmağını yüzüme doğru uzatarak. "Beni duyuyor musun, seni kaltak? Sakın buna cüret etme!"

Duvara çarparak geri adım attım. "Benimle bu şekilde konuşma!"

"Bunca zamandır bunu bilmeliydim. İstediğin buydu. Beni tuzağa düşürmek. Beni burada tutmak için. Seninle sıkışıp kalmamı-"

Ona bir tokat attım, ses evin içinde yankılandı. Öfkelendi, elleri yumruk olurken burun delikleri ağır bir nefesle açıldı. Yumruklarını iki yanımdaki duvara çarptı. "Güzel bir yatış için iyiydin, Lainie. Ama o bile bir süre sonra eskidi." Geriye çekildi, ağzından tükürükler saçıyordu. Dudaklarını büzüp başını geriye atarak tükürüğünü yüzüme doğru fırlatmasını izledim. Sabit durdum, ılık, ıslak tükürüğü yanağımdan aşağı damlıyordu.

"Çık dışarı." Kelimeleri söylerken dudaklarım zar zor kıpırdadı.

Geriye doğru sendeledi, başını sallayarak arkasını dönerken hareketleri dengesizdi, beyaz bandaj artık kurumuş kan gibi hafif kahverengi bir renk almıştı.

Kapımı kapatana kadar tek kelime etmedim, bir milim bile kıpırdamadım. Kilitleri değiştirmem gerekecekti. Yüzümdeki tükürüğü avucumla sildim, gömleğime kuruladım ve gözyaşlarımın bu kez gerçek olmasına izin verdim.

Her şey bitmişti. Her şey bitmişti.

Polise gitmeyecektim. Olanları asla kimseye anlatmayacaktım.

Lucas Martin'i bir daha asla görmek, ondan haber almak ya da konuşmak istemiyordum.

OceanofPDF.com

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

OceanofPDF.com

NAOMI

O akşam kapı çalındığında, kanepede oturduğum yerden sıçradım. hiç dikkat etmedim. Sessizce oturmuş, duvara bakıyor ve kapıya vurulup tutuklandığımı, hapse götürüldüğümü haber vermesini bekliyordum. Lucas ne yaptığımı söylemişti. Bildiğim hayatımın sona erdiğini, hayatımda yaptığım her iyi şeyin bir milisaniyelik bir seçimle geri alındığını bildirmesini.

Odayı geçip fuayeye doğru yürürken kollarım titriyor, bornozu pijamalarımın üzerine sarıyordum. Açıklanamayacak kadar üşüdüğüm için kat kat giyinmiştim ve ön kapıya ulaştığımda sağ tarafımdaki pencereden dışarı bakan Brent'in bakışlarının beni takip ettiğinin son derece farkındaydım. Polis arabası yolda duruyordu. İki üniformalı memur kapının hemen ötesinde duruyordu.

Ona dönüp baktım, yüzümdeki kan çekiliyordu. Gerçekleşiyordu. Bu gerçekti.

"Kim o?" diye sordu. Brent yerdeki kanı temizlememe yardım etmiş, olanları anlatırken beni dinlemiş ve bunun bir kaza olduğuna, benim suçum olmadığına dair bana güvence vermişti. Onun bu güvencelerine rağmen, ikimiz de Lucas'ın hastaneye gidip beni ihbar etmesini bekliyorduk. Orada yeterince arkadaşı vardı, tıbbi rapora istediği her şeyi yazdırabileceklerinden hiç şüphem yoktu. Tam velayeti almak için kocasını öldürmeye çalışan, dengesiz bir anne ve eş olduğumu kanıtlamaktan daha iyi bir yol olabilir miydi? Acı hissederek yutkundum. O kadar iyi bir plandı ki midemi bulandırdı. Ona sarayın anahtarlarını vermiştim. Tüm bunlardan sonra umduğu şey bu muydu? Onu itmem için beni kışkırtmaya mı çalışmıştı? Merdivenleri çıkmaya karar veren bendim gerçi... Beni o yönlendirmemişti, değil mi? I

Gerçekliğe geri döndüm, gözlerim yaşlarla dolu bir şekilde Brent'e başımı salladım. "Özür dilerim," diye fısıldadım, ne için özür dilediğimi bilmiyordum.

Brent ayağa kalktı. "Bekle-"

Kapıyı açtığımda sesim titrek ve boğuk çıkıyordu. "Yardımcı olabilir miyim?"

Memurlar bana baktılar, yüzleri ciddiydi. "Siz Bayan Martin misiniz?" diye sordu ilki, masmavi gözlerini benimkilere dikerek.

"Y-" Boğazımı temizledim. "Evet, benim. Konu nedir?"

"Hanımefendi, ben Davidson İlçe Polis Departmanı'ndan Memur Bruce." Kanım dondu, etrafımdaki oda bulanıklaştı. "Bu Memur Lyons. İçeri girmemizin bir sakıncası var mı?"

"I..." Ne diyeceğimi bilemedim. İşte bu kadar. Hapse girecektim. Gözlerim yaşlarla doldu.

Memur boğazını temizledi. "Hanımefendi, bir kaza oldu."

Bir anda bulanıklık kayboldu, görme ve duyma yetilerim eski haline döndü. Yanağımdan bir damla gözyaşını sildim. "Özür dilerim, bir *kaza mıydı?*"

"İçeri girmemizin bir sakıncası var mı?" diye tekrar sordu. Zorlukla dinliyordum, düşüncelerim hızla akıyordu. Brent hemen arkamdaydı, eli sırtımın alt kısmındaydı.

Becca. Becca üst kattaydı. Becca güvendeydi.

Ailem. Ailem Bora Bora'daydı. Güvendeydiler.

Lucas olmalıydı. Aynı derecede dehşete düşmüş görünen Brent'e dönüp baktım. "Lütfen söyle bana," dedim usulca, memurlara tekrar hitap ederek.

Birinci subay duruşunu düzelterek başını salladı. "Kocanız Lucas Martin miydi?" diye sordu ve ben de duydum. *Öyleydi.* Bu kelime göğsümdeki nefesi emdi.

Başımı salladım, tüm vücudum uyuşmuştu. Bayılacağımdan emindim. "Evet," diye ciyakladım.

"Özür dilerim hanımefendi. Kuzey Brumfield'da, Old Creek Woods yakınlarında bir kaza oldu. Sürücü kocanızdı." Durakladı. "Kaza ölümcüldü..." Konuşmaya devam etti ama ben artık dinlemiyordum. Brent beni tutmak için çabalasa da yere düştüm. Ne söylendiğini bilmiyordum. Neler olduğunu ya da ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Bildiğim tek şey, o ana kadar kocamı bir daha asla görmemeye hazır olduğumdu. Şimdi, başka seçeneğim kalmamıştı, bu kader yıkıcıydı.

Brent beni sıkıca tuttu ve çığlıklarım evin içinde yankılanırken polislerle konuştu. Becca'nın minik bedeninin merdivenlerin başında belirmesini izledim, her şeyin gelişmesini seyrediyordum. Ne söylendiğini ya da ne olduğunu duymadım ama çok geçmeden polisler gitti, kapı kapandı ve Brent benimle birlikte yerde yatıyordu, hıçkırıklarım aniden fazla sessizleşen evin içinde yankılanırken kollarını bana dolamıştı.

O gitmişti.

Kocam ölmüştü.

Sırrım onunla birlikte ölmüştü ama ben de ölmüş gibi hissediyordum.

"Ne oldu?" Nefesimi tutmayı başarabildiğimde boğuk bir sesle söyledim. Brent başını salladı, çenesi gergindi. Beni suçlayıp suçlamadığını anlayamadım.

Suçlu ben miydim?

Tek kardeşi ölmüştü. Yakın değillerdi ama yine de aileden sayılırdı.

Kazadan birkaç saat önce onu merdivenlerden aşağı itmiştim ve Brent bunu biliyordu. Beni suçladıysa bile yerinden kıpırdamadı ve kollarını bana doladı.

"Gitmiş," dedi usulca. "Gidip cesedi teşhis etmeliyiz."

Ceset. Düşündükçe göğsüm sıkışıyordu.

Çünkü bir ceset vardı. Çünkü o ölmüştü. Çünkü asla geri gelmeyecekti.

Benim yüzümden.

Ne yaptım ben?

OceanofPDF.com

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

CLARA

I Gömleğimde kusmuk ve kan karışımıyla daireye koştum. Musluğu açtım, parmaklarımdaki, tırnaklarımın altındaki, kollarımdaki çizgilerden kanı temizledim. Aynaya baktım, kana Orada benekli.

Benim
miydi?
Yoksa onun
mu?

Bunu bilmenin hiçbir yolu yoktu.

Giysilerimi çıkardım, onları yakmam ya da çabucak atmam gerektiğini biliyordum. Her türlü kanıttan kurtulmalıydım. Gömleğim yüzümün üzerinden geçerken yine o kokuya boğuldum -yanmış et, kusmuk, kan. Tahtaya çarpan metalin mide bulandırıcı sesi. Kulakları sağır eden çığlıklar. Nasıl göründüğünü hatırladım. Yüzünde büyük bir acı ve korku vardı. Kalbim göğsümde o kadar yüksek sesle çarpıyordu ki bayılacağımdan emindim.

Benim hatam değildi, kendimi ikna etmeye
çalıştım. Bu bir kazaydı, trajik bir kaza.

Ama polis bu şekilde görmezdi. Eğer kaçtığımı öğrenirlerse. Sonra pantolonumu çıkardım, giysilerimi yerdeki bir yığının içine attım ve duşa girdim. Su yüzüme çarptığında onu, bu sabit su akışının altında geçirdiğimiz birçok anı düşündüm.

O gitmişti.

Ölmüştü.

Hiçbir uyarı olmadan dizlerimin üzerine çöktüm, göğsüm sıkışmıştı ve boğazımdan sessiz bir hıçkırık kaçtı. Ben ne yapmıştım? Ne yapmalıydım?

Sevdiğim adamın hayatının son anlarını yeniden yaşamaktan kendimi alıkoyamıyordum. Sonsuza kadar peşimi bırakmayacağını bildiğim ve kimseyle paylaşamayacağım anlar.

Onun sürmesini istememiştim. Bu yüzden takip etmiştim. Onu korumak istemiştim. Onu tehlikeden uzak tutmak istemiştim ama sonuçta en tehlikeli şey ben olmuştum.

Arabamda oturmuş, tanımadığım bir apartman dairesine yanaşmasını izliyordum. Evine yakın bir yerde değildi, bu yüzden ya bir akrabası ya da bir hasta olduğunu varsaymak zorundaydım, ama bir hastanın evine gidecek kadar aptal olduğunu düşünmüyordum. Bu kesinlikle hastane politikasına aykırıydı.

Hastaneden ayrılmayı planladığı için bunun artık onun için çok da önemli olmadığını tahmin ediyordum.

Dairede yaklaşık bir saat kaldı, ben sokakta arabamda otururken orada yapabileceği her türlü kötü şeyi düşündüm. Belki de Naomi'den kaçmak için kendi dairesiydi, belki de annesinin dairesiydi, belki de Becca'yı kaçırmıştı, belki de-

O sırada apartmandan çıkıp düşüncelerimi bölmüştü ve ben de kendi arabamdan atlayıp ona doğru koşmaya başladım.

Durdu, hayalet görmüş gibi bana baktı, sonra başını salladı ve aceleyle sürücü tarafına geçti. "Burada ne işin var Clara?" Kızgındı. Tedirgindi.

"Seni takip ettim," dedim basitçe. Her şeyi çok iyi bir şekilde bırakmıştık, umutsuzca bunu mahvetmek istemedim. "Sadece endişelendim." Anahtarlar için elimi uzattım. "Seni eve bırakayım."

"Henüz eve gitmiyorum," diye homurdanarak arabanın kapısını açtı. "Geri dönmelisin. Ben iyiyim."

"Belli ki değilsin. Üzgünsün. İyi misin? Bir şey mi oldu?" Çıktığı binayı işaret ettim.

"Üzgün değilim; iyiyim." Arabanın içine çökmeye çalıştı ama tökezledi.

"Luke, başın!" Bağırdım, gömleğinin arkasından tuttum ve düşmesini engellemek için kolumu onun kolunun altına kaydırdım. "Sana söyledim, ben-"

Öfkeyle elimi başının arkasına vurdum ve yüzünü buruşturduğunda avucum kanla kaplanmış halde elimi kaldırdım. "İyi değilsin. Dikişler tutmadı. Hâlâ kanaman var ve seni hastaneye götürmeliyiz."

Panik içinde elime baktı ama bu paniğin seyreltilmiş bir versiyonu gibiydi, sanki elimdeki kanına bakarken nasıl hissetmesi gerektiğini biliyordu ama bunu derinden hissedemiyordu. "Bankaya gittikten sonra hastaneye gideceğim."

Binmek için bir hamle yaptı ama ben daha hızlı hareket ederek kendimi sürücü koltuğuna ittim. İnledi. "Ne yapıyorsun?"

"Araba kullanmana izin vermiyorum," dedim kararlı bir şekilde, ciddi olduğumu göstermek için kollarımı kavuşturdum.

"Başka seçeneğin yok," dedi inleyerek ve eğilip beni bir bebek gibi kucağına aldı. Ağırlığımı beceriksizce kaldırdı, bacaklarım direksiyona çarptı, başım tavana çarptı ve beni yarı iterek yolcu koltuğuna oturttu.

"Ne oluyor be?" Başımı ve bacaklarımı acı içinde tutarak ağladım. "Ciddi misin Luke?"

"İyi olmasaydım, bunu gerçekten yapabileceğimi düşünüyor musun?" diye sordu, sürücü koltuğuna çöktü ve arabayı çalıştırdı. Alnımdaki teri sildim, emniyet kemerini takmak için arkasına yaslandığında koltuk başlığında bıraktığı kıpkırmızı lekeyi fark ettim.

"Aklın başında olsaydı, buna ihtiyacın olacağını sanmıyorum." Görünüşüne baktım -vahşi, dengesiz gözler, kızarmış boyun ve yanaklar. "Başka bir şey aldın mı?"

Alay ettikten sonra arabayı çekmeye çalıştı ama yoldan geçen bir kamyonu beklemek için durdu. "Tabii ki hayır."

"Luke, cidden bir sorun olduğunu düşünüyorum. Büyük bir kanaman olabilir. Seni hastaneye götürmeliyiz."

Başını salladı, çekildi ve ben de birden olabilecek en kötü şeyden korkarak kemerimi bağladım. "Çok fazla kan kaybediyorsun! Sen bir cerrahsın, Tanrı aşkına. Nasıl bu kadar aptal olabilirsin?"

Homurdandı ama hızlanıp şehir merkezinden çıkan otoyola dönerken bana bakmadı.

"Luke, cidden, şu anda kendimi güvende hissetmiyorum. Sende gerçekten bir sorun var. Sağlıklı düşünemiyorsun."

"Ben iyiyim!" diye bağırdı, gözlerini kontrolsüzce kırpıştırırken parmak eklemlerini direksiyonun etrafında sıkıyordu. "Bana güvenmiyorsan arabaya binmemeliydin."

"Sana güvenmediğimi hiç söylemedim, sadece senin için endişelendiğimi söyledim." "Evet, öyle yapma. Kendi başımın çaresine bakabilirim, Cl-"

Cümlesinin ortasında durdu ve ağır ağır esnedi.

"Yorgun musun? Beyin sarsıntısı geçiriyor olabilirsin! Seni hastaneye götürmeliyiz."

Bana baktı, hala esnemenin ortasındaydı. Bittiğinde alnı kırıştı. "İyiyim dedim ya, lanet olsun-"

"Luke!" Araba sola kırıp yan şeride geçerken direksiyonu tutarak bağırdım, genç sürücüsü dehşet içinde görünen gümüş renkli bir arabayı kıl payı kaçırdım. "Dikkatini verir misin?" Bir sonraki viraja girdik, yüzü sürekli çatıktı. "Bence gerçekten kenara çekmelisin. Seni istediğin yere götürürüm ama arabayı ben kullanmalıyım. İyi olduğunu düşünmeni anlıyorum ama belli ki değilsin. Yine bir şey mi aldın, belki annenden ağrı için bir hap aldın ve biraz fazla sert geldi ya da-"

"Ne düşünüyorsun? Benim bir keş olduğumu mu düşünüyorsun? Satıcı anneme uğradığımı ve acımı dindirmek için çok fazla hap aldığımı mı düşünüyorsunuz? Bir hidrokodon aldım. Bir tane. Aptal değilim, kafam da iyi değil. Neyle başa çıkabileceğim hakkında hiçbir fikrin yok. İhtiyacımdan fazlasını almadım!"

"Öyle olduğunu hiç söylemedim! Sadece bir aspirin almış olsanız bile, eğer kanamanız varsa-"

"Kahretsin Clara, ben aptal değilim. Senden daha iyi bir cerrahım. Kanamam varken aspirin almamam gerektiğini biliyorum."

Sözleri karşısında acı gözyaşlarımı tutamadım. "Arabayı kenara

çek, Luke." "Hayır."

"*Kenara çek* dedim*!*" Yolun benim tarafımdaki bir çakıl taşının yanından geçerken direksiyona uzandım, bizi o yöne doğru yönlendirmeye çalışıyordum, öfkem içime yayılıyordu.

Arabayı kendisine doğru çekmeye çalıştı, her adımda benimle mücadele etti. Araba aniden şerit değiştirip yoldan çıktığında ben ona bakıyordum, o da bana. Takla attık, onun bulunduğu taraf onun üzerine çöktü ve baş aşağı yere düştük.

Uyanık kaldım, her şeyin farkındaydım ama her şey bir bulanıklık gibi geliyordu. Araba tekrar takla attı, bir ağaca çarpana kadar yüksek hızda hareket etti. Luke'un vücudu çarpmanın etkisiyle paramparça oldu, kanı her tarafıma sıçradı. Bana baktı, boğazından kaçan çığlık dehşet vericiydi. Kaval kemiğim ön panele çarpmıştı, bacağımdan aşağı kan sızıyordu. Emniyet kemerimi çözdüm,

hasarı değerlendiriyordu. Boynu kırılmış gibi görünüyordu ama bu onu öldürmemişti. Göğsünde cam parçaları vardı ve yaralardan kan damlıyordu.

"Tamam, tamam, bekle sadece-oh, Tanrım..." Leğen kemiğinin büküldüğü yere baktım, kalça kemiği oturduğum yerden görülebiliyordu. Acı başladığında attığı çığlık hayvan gibiydi. Düşünmeye çalışarak gözlerimi kapattım. "911'i aramalıyım." Önce hangi yarayla ilgileneceğime karar vermeye çalışarak gömleğimi çıkardım. "Bunu boynuna koy," dedim.

Bana baktı, çığlıkları doruğa ulaşırken gözleri daha da büyüdü. Kollarını hareket ettiremiyordu. Konuşamıyordu. Her şeyin bittiğini biliyordum. Eğitimimden onu kurtarmamızın hiçbir yolu olmadığını biliyordum. Döşeme tahtası onun ve benim ama çoğunlukla onun kanıyla kaplanmıştı. Dudaklarını öpmek için eğildim. "Seni seviyorum," diye fısıldadım, gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüp onunkilere düşüyordu. Onu terk etmek istemiyordum. Sonuna kadar onunla birlikte olmak istiyordum. Ama pes etmek de istemiyordum. Doğru cerrah, doğru tıbbi ekip ve yeterli kanla... *Hayır*. Hâlâ felçli olacaktı. Muhtemelen her halükarda ölecekti. Cebimden telefonumu çıkardım ve ekrana baktım. Tekrar baktığımda gözbebeğinin şiştiğini fark ettim. Şüphelendiğim gibi beyni kanıyordu. Bu, konuşma bozukluğunu ve dengesiz davranışlarını açıklıyordu.

Ben ne yapıyorum? Ben ne yapacağım?

Tekrar telefonuma baktım ve onu son bir kez öpmek için eğildim. Dudaklarındaki şarabın tadını aldım ve itiraf ettiğinden daha fazla kendi kendine ilaç aldığı konusunda yalan söylediğini, bunun da başındaki yaralanmaya yardımcı olmadığını düşündüm. Elbette direksiyonu tutmam her şeyi daha da kötüleştirmişti.

Donup kaldım, telefonumu sıktım. Benim yaptığımı anlayabilecekler miydi? Suçlanır mıydım?

Hayatımın aşkına baktım. Onun hayatı benimkine değer miydi? Şüphesiz. Ama yine de başaramayacaksa buna değer miydi? Karar vermek imkânsızdı ve bunu yapmak için sadece saniyelerim vardı.

Gömleğimi geri çektim ve gözleri önce büyüdü sonra kapandı. Ne yaptığımı biliyordu ama itiraz edecek kadar uzun süre gözlerini açık tutamadı. Eline dokundum. "Yardım çağıracağım," diye söz verdim. "Çok özür dilerim." Gömleğimi başımın üzerine çekerken gözyaşlarımı tutamadım. Kapımı zorla açıp serbest kaldığımda, yan tarafımdaki dik pozisyondan yere atladığımda gözleri bir daha açılmadı. Güçlü benzin kokusunu fark ederek dikkatlice geri kapattım. Yerdeki berrak sıvıyı görünce anladım. Bacağımdaki acıya rağmen kendimi zorlayarak koştum.

Göğsümde bir acı vardı. Onu öldürdüğümü söyleyen, sert ve duygusal bir acı. Bana hala bir seçeneğim olduğunu söylüyordu.

Bana katil olduğumu söylediler. Bir korkak.

Patlama olduğunda yolun karşı tarafına geçmiştim, alevler havayı anında yanmış et, benzin ve kan kokusuyla doldurdu. Tahtanın kenarına kustum, gözyaşlarım turuncu sıvıyla karışırken iki elimle midemi tuttum.

Ne yaptım ben?

OceanofPDF.com

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

OceanofPDF.com

ALAINA

T Kavgadan iki gün sonra, Lucas'ı son kez kapıdan çıkarken gördükten iki gün sonra
Facebook haber kaynağı.

Mavi bir gömlek giymiş, kırmızı bir kravat takmıştı ve beyaz doktor önlüğü bunun büyük bir kısmını örtüyordu. Başlık kalbimin teklemesine, kanımın donmasına neden oldu.

Kuzey Brumfield'da meydana gelen tek araçlı kazada yerel bir adam öldü.

Makaleye tıkladım. Bu bir şaka olmalıydı. Ayağa kalktım, iki paragrafı tekrar tekrar okurken volta attım, en önemli ayrıntıları gözden geçirdim.

"...araba üç kez takla attı... gaz kaçağı... fren izi yok... patlama... çarpma anında ölüm... Herhangi bir bilgisi olan var mı... Cinayet ihtimali göz ardı edilmedi."

Hâlâ toksin testinin sonuçlanmasını bekliyorlardı. Çıktığında alkolü, yüksek dozda alerji ilacını bulacaklardı... Zaten cinayetten şüpheleniyorlardı. Bu onları bana mı yönlendirecekti? Yaptığım şey yüzünden mi uyuyakalmıştı?

Ona gönderdiğim resimleri düşündüm. Mesajları. *Takip uygulaması.*

Telefonunun nerede olduğunu bilseydim, beni bulabilirlerdi.

Telefonumu hemen kapattım, bir boya fırçası aldım ve sapını kullanarak onu parçalara ayırdım. Bunu benim üzerime yıkamazlardı. Onu arabaya ben bindirmemiştim.

Yine de onu ben gönderdim.

Çıktığımızı öğrenselerdi - arkadaşlarına ya da iş arkadaşlarına söyleseydi

-Polis benim için gelecekti. Masanın üzerindeki kırık telefona baktım. Bu, uygulamadan daha mı şüpheli görünürdü?

Silmeliydim.

Oturdum, başımı ellerimin arasına aldım, dirseklerimi dizlerime koydum ve ileri geri sallandım. Onlara ne yaptığını anlatabilirdim, neden onu terk ettirdiğimi, neden ona ilaç verdiğimi söyleyebilirdim ama bu bana bir gerekçe verirdi.

Ve elimdeki tek kanıt az önce yok ettiğim telefondaydı. Onun ölmesini istememiştim.

Sadece yaptıklarının bedelini ödemesini istedim.

Hayır, öyle söyleme.

Bir şey söyleme. Avukat tut. Suçlu olduğun kanıtlanana kadar masumsun.

Bu beni daha mı suçlu gösterirdi? Elimi midemde gezdirdim ve sakinleşmek için kendimi zorladım. Bir panik atak daha geçiremezdim. Geçiremezdim.

Eğer bana gelirlerse, uygulamasından ya da iş arkadaşlarından benimle birlikte olduğunu öğrenirlerse, yalan söylerdim. Aramızda her şeyin yolunda olduğunu söylerdim. *Birbirimize aşıktık. Onu seviyordum. Yıkıldım.*

En azından bu kısmı yalan değildi. Lucas gitmişti.

Bana çarptı, farkına vardım. Onu terk etmek istemiştim. Onu bir daha asla görmemeyi, ama bu şekilde değil.

Bana karşı çok iyiydi.

Beni elinden geldiğince sevmişti.

Herkesin bildiği kadarıyla ben hala onun nişanlısıydım.

Cenazesini planlamalı mıyım? Yoksa bunu yapacak bir ailesi mi vardı? Beklemeliydim, değil mi? Daha fazlasını öğrenene kadar? Benimle iletişime geçene kadar? Bu daha mı şüpheli olurdu? Onu aramaya çalışmalı mıydım?

Birlikte yaşamıyorduk.

Sıradandık.

Olasılıklar zihnimde yüzüyordu - bunu halletmenin her yolu vardı. Her şeyi berbat etmek için her yolu denedim. Boğazımda yükselen kusmuğa karşı koydum.

Ne yaptım ben?

OceanofPDF.com

BÖLÜM OTUZ YEDI

OceanofPDF.com

Günümüz

"Lucas'ın öldüğü gün hakkında bana söyleyebileceğiniz bir şey var mı? Soruşturmayı sonlandırmaya yardımcı olacak bir şey. Polise neden o yöne gittiğini açıklayacak bir şey? Arabada neden bir çanta vardı? Neden frene basmadığını?"

"Soruşturmaya son vermek mi?" Clara titreyerek sordu. "Kimin yaptığını bilmek istemiyor musun?"

Yutkundum. Ne biliyordu ki? "Kocam bir araba kazasında öldü. Kimsenin ona bir şey yaptığını sanmıyorum. Ya siz? Sadece korkunç bir kazaydı."

Bakışlarını yere indirdi ve yere baktı. "Polisle konuşmadım. Ne bildiklerini ya da bilmediklerini bilmiyorum. Ben sadece... yani, cinayetten şüphelendikleri için hâlâ arıyorlarsa, bunun iyi bir nedeni olmalı diye düşündüm. Sen de öyle dememiş miydin?"

Başımı salladım, sandalyemi düzelttim. "Eğer bir şey biliyorsanız, elbette paylaşın. Sadece ailemin acısının gereğinden fazla uzamasını istemiyorum. Kocamın düşmanları yoktu. O iyi bir adamdı ama arkasında sadece hayatına devam etmek isteyen küçük bir kız bıraktı. Polisin günün her saati evime girip çıkmasına izin veremem. Bunun bitmesini istiyorum. *Hepimizin* hayatına devam edebilmesini istiyorum. Hepimizin istediği bu değil mi?"

Clara başını salladı ama kalbinin tam olarak bu işe bağlı olmadığı belliydi. Gözlerimle buluşan Alaina'nın gözleri yaşlarla doluydu. "Birinin ona zarar verecek bir şey yaptığını mı düşünüyorsun?"

Başımı salladım, belki de çok hızlı. "Kocamı çok severdim. Bize yaptıklarından nefret etsem de, ikinizin de ona zarar vermek istediğinize inanmıyorum. İstediniz mi?"

Alaina, "Tabii ki hayır," dedi.

"Hayır!" Clara aynı anda hıçkırarak ağladı ve bal rengi gözlerindeki yaşları sildi.

"Peki, o zaman, anlaştık. Hiçbirimiz bir şey yapmadık ve hiçbirimizin geri kalanımızdan haberi yoktu. Şimdi nefret etsek de, başlangıçta hiçbir nedenimiz yoktu," dedim, çok isabetli konuşmuştum ama hemfikir olduğumuzu bilmem gerekiyordu.

"Evet, tabii ki," dedi Alaina. "İkiniz hakkında da hiçbir fikrim yoktu."

Clara başını salladı ama gözyaşları yüzünden daha yavaş konuşuyordu. "Çok üzgünüm Naomi."

Ona küçük bir gülümseme sundum, suyumu yeniden doldurdum ve kendi gözyaşlarımı sildim. "Bu senin hatan değil, değil mi? Lucas hepimize yalan söyledi. Hepimizi aldattı. Ve şimdi parçaları toplamak bize kaldı."

"Polis bizi sorgulamak istiyor mu? Sorgulamak isterler mi?" Alaina yumuşak bir sesle sordu.

"Hiç sanmıyorum," dedim. "Dediğim gibi, bana anlattıklarına bakılırsa, Lucas'ın ikinizle de ilişkisini bilmediklerinden eminim. Lucas'ı öldüğü gün görmediyseniz, sizi soruşturmaya dahil etmenin hiçbirimize bir yararı olacağını sanmıyorum. Uzun bir vardiyada çalıştığını varsayıyorum..." Durakladım ve Clara'nın aynı fikirde olup olmadığını görmek için bekledim. "O gün onu hiç görmemiştim. Sanırım sadece yorgundu. Belki de yanlış bir yola sapmıştır. Aksine inanmak için bir nedeniniz var mı?"

Clara dudaklarını birbirine büktü ve gözlerinin kısılışını izledim, kafasının içinde dönen çarkları görebiliyordum. Konuştuğunda kafası karışmış gibiydi. "Hayır, o gün onu görmedim."

"Ben de," diye onayladı Alaina. "Dürüst olmak gerekirse birbirimizi nadiren görürdük. Aramızdaki ilişki çok sıradan bir ilişkiydi."

Clara, "Nişanlıydın," diyerek Alaina'nın dikkatini ona çekti ve ben de aynısını yaptım, ellerini düz karnının üzerinde gergin bir şekilde ovuşturduğunu fark ettim. Bir böceği mi emziriyordu, yoksa yüzeyin altında başka bir şey mi vardı? Belki de sadece gergin bir alışkanlıktı. Ama neden bu kadar gergindi? Artık yüzüğü takmadığını fark ettim.

"Bu konuda yalan söyledim," dedi üzüntüyle. "Çünkü başka türlü tabutu görmeme izin vermeyeceğini düşündüm."

Bir bacağımı diğerinin üzerinden geçirdim. Kızgın olmalıydım ama o noktayı geçmiştim. Artık hiçbir şeyin önemi yoktu. Clara sessizce otururken bana katılıyor gibiydi.

"Fark etmez," dedim yerimden kalkarak. "Artık hiçbirimiz onun için bir şey ifade etmiyoruz. İkinizi de bir daha görmek zorunda kalacağımı sanmıyorum ve bu benim için sorun değil. Kaba olmak istemem ama yalanlarla ve hiçbirimizi umursamıyor gibi görünen bir adamla birbirimize bağlandık. Sevgi dolu kocamı benden bu kadar çok şey saklayabilen bir adamdan ayırmakta zorlanıyorum."

Clara da ayağa kalktı ve içkisini bıraktı. "Aşk insana komik şeyler yaptırır." Ona baktım, ne demek istediğinden ya da bu bağlamda bunun neden önemli olduğundan emin değildim. "Korku da öyle."

"Lucas'tan korkuyor muydun?" Alaina, Lucas'ın sandalyesinde oturduğu yerden ikimizi de izleyerek sordu.

"Asla," dedim. *O son ana kadar değil, ama korkmam gereken bendim.*

Clara, "Luke bana karşı nazik ve düşünceli olmaktan başka bir şey yapmazdı," dedi. "Ve hastalarına karşı." Sevgiyle gülümsedi ve gözlerini boşluğa dikti. "Mükemmel biriydi."

"Yalan söylemek ve hile yapmak dışında." Alaina sonunda ayağa kalktı. "Bunun için para aldığını düşünmüyor musun?" Clara sordu.

"Bu muydu yani?" Alaina sordu, sesi sertti. "Yaptığı her şeyin bedeli miydi? Hayatımızın geri kalanında bize yapmaya devam edeceği her şey için mi? Herhangi birimiz onun sayesinde bir milyon çekince olmadan başka bir ilişkiye girmeyi planlıyor muyuz?"

Kabul etmeyi reddetsem de haksız değildi. Elinin yine karnının üzerinde durduğu yere baktım ve benim baktığımı görünce elini çekti.

"Hamile misin?" Clara, zihnimi kurcalayan soruyu sorarken sesi güçsüz çıkıyordu.

"Tabii ki hayır. Bu sinirsel bir alışkanlık," dedi Alaina. "Öyle misin?"

Bana sormamasına rağmen kendi karnıma dokundum, hâlâ dümdüzdü ama uzun sürmeyecekti. Test, Lucas'ın ölümünden bir gün sonra, öldüğüne şükretmek için bir nedenim daha olduğunu doğrulamıştı. Asla başka bir çocuğu başımın üstünde tutmayacaktı. Onun ilgisini her şeyden çok isteyen başka bir çocuğu asla ihmal etmeyecekti.

Pencereden dışarı baktım, Brent bahçede Becca ve Rianne ile oynuyordu. Henüz bilmiyordu, tıpkı benim çocuğun ondan mı yoksa Lucas'tan mı olduğunu bilmediğim gibi. Öğrenmek için teste girip girmeyeceğimden emin değildim. Artık bir önemi var mıydı?

"Hayır!" Clara, Alaina'nın sorduğunu unuttuğum soruya karşılık verdi. "Bebek sahibi olmak için çok yaşlıyım. Kariyerimle evliyim. Bu yüzden Luke'la asla ciddi bir ilişki kurmadım."

Bahçede Rianne eğilip Becca'yı kucağına aldı ve şakacı bir şekilde havaya fırlattı. Brent uzaktan izliyor, aletleriyle dolu kutuları bahçe kulübesine yerleştirirken gülüyordu. Ondan hiç istememiş olmama rağmen yavaş hareket ediyordu. Bu aramızda konuşulmayan bir anlaşmaydı, ona itiraf etmek istediğimden daha fazla ihtiyacım vardı. Ona bebekten bahsettiğimde, aramızdaki ilişkinin daha da ciddileşmesi an meselesi olacaktı. Soruşturmanın bitmesini istememin bir başka nedeni de buydu.

Alaina iç çekti. "Gerçekten gitmem gerekiyor," dedi. "Eğer bana sormak istediğin başka bir şey yoksa."

Ona dönüp baktım, dilimin ucunda sormadan duramadığım bir soru vardı. "Onu seviyor muydun?"

Başını sallamaya başladı ama durdu. "Olması gerekenden daha fazla."

"Peki ya sen?" Clara'ya yıpranmış yüzünü inceleyerek sordum. Yüzünde bir
Alaina'da görmediğim bir şefkat.

"Hayatın kendisinden daha fazla."

Gülümsedim, yavaşça başımı salladım. Bunu kendi kocam için söyleyemezdim. Elbette onu seviyordum ama bu kadınların gözlerinde gördüğüm vahşilikle değil. Uzun süredir birlikte olduğumuz için, çok şey yaşadığımız için, hayat ilişkimizi değiştirdiği içinmiş gibi davranabilirdim ama hiç de öyle olmadığı hissinden kurtulamıyordum.

Lucas'ı onların sevdiği gibi sevmemiştim çünkü o da beni o şekilde sevmemişti. Ben onun için bir projeydim. Kurtarılacak biriydim. Etkilemesi gereken bir aile. Benden önce sahip olduğu hayattan bir çıkış yoluydum. Mücadeleyi bitirmenin bir yoluydum.

"Geldiğiniz için ikinize de teşekkür ederim." Kadınlar şaşkınlıkla bana baktılar, daha fazlasını söylememi bekliyorlardı. Belki de söylemeliydim ama söyleyecek bir şey kalmamıştı.

Clara yanımdan geçerken elimi sıktı ama Alaina tek kelime etmedi. Onları fuayeden geçirdim, merdivenlerden geçirdim ve ön kapıdan çıkardım.

"Hoşça kal Naomi. Kendine iyi bak," dedi Clara, yürüyüşün sonunda el sallamak için durdu. Gözünden bir damla yaş sildi.

"Hoşça kal," dedim ona, el salladım ve Alaina arabasına binerken kapıyı kapattım. Arkamı döndüğümde Rianne'i arkamda görünce şok oldum.

"Onun burada ne işi vardı?"

"Kim?"

"O kadın. Lucas'ın...şey-" Yanakları pembeleşti. "Şey, kız arkadaşı, sanırım."

Çenemi düşürdüm.

"Kim?" "Sarışın," dedi.

"Onu tanıyor muydun?"

"Bir keresinde Lucas'ı aramaya gelmişti. Seni onun kardeşi sanmıştı. Onu düzelttim... Özür dilerim Naomi. Sana daha önce söylemeliydim." Durakladı, kaşları daha da çatıldı, gözleri sıkıntılıydı. "Biliyor muydun?"

Başımı salladım ve yüzündeki hüznün daha da arttığını gördüm. "Sorun değil, Rianne. Onunla cenazede tanıştım ve o zaman öğrendim."

"Sana söylemeliydim-"

"Artık bunların hiçbir önemi yok," dedim omzunu okşayarak. "Onu sadece barışmak için çağırdım. Lucas'ın yaptığı yanlışlar için kin tutamam."

Gülümsedi ama gönülsüzdü. "İstersen polise ondan bahsedebilirim. Eğer bu soruşturmalarına yardımcı olacaksa."

"Teşekkür ederim," dedim üzüntüyle. "Ama bunun uygun olduğunu sanmıyorum. Clara'nın Lucas'a zarar vermek istediğine inanmıyorum. Ölümü bir kazaydı." Uzaklaşmaya başladım ama durdum. "Eğer bir değişiklik olursa, bunu daha sonra da söyleyebilirim."

Ciddi bir şekilde başını salladı, yüzümü çok yakından inceliyordu. "Becca'ya elma suyu getireceğim. Sen bir şey ister misin?"

"Teşekkür ederim. Ben iyiyim."

Onun yanından geçtim, elimdeki su bardağını kaldırdım ve Alaina için ayırdığım boş bardağı doldurarak arka kapıdan bahçeye çıktım. Beni görünce Brent'in yüzü aydınlandı. "Nasıl geçti?"

"Beklediğim kadar iyi," dedim ona ve bir bardak su uzattım. "Susamışsındır diye düşündüm."

İçkiyi minnetle aldı. "İyi misin?"

Başımı salladım. "Onlar masum," dedim. "Ve hiçbir şeyden şüphelendiklerini sanmıyorum. Onlara, ilişkileri hakkında bilgi vermezlerse polise onlardan bahsetmeyeceğimi söyledim. Onlar sessiz kaldığı sürece, benim bir nedenim yok. Ve evliliğimiz hakkında ne biliyorlarsa bilsinler, üzerlerine şüphe atılmasını istemiyorlarsa ortaya çıkmaları için bir neden yok."

Suyu yuttu, mavi tişörtünde koyu ter lekeleri vardı. "Brent Amca! Araban üzerinde çalışabilir miyim?"

Kıkırdadı ve ikimiz de dikkatimizi koyu renkli bir beze sarılmış mavi bir demir testeresi taşıyan Becca'ya çevirdik. "Oha!" diye bağırdı, testereyi Becca'nın elinden dikkatle alarak. "Bunu nasıl aldın?"

Ona doğru ilerledim ve ellerini inceledim. "Tatlı kızım, Brent Amca'nın aletlerine dokunamazsın, tamam mı? Nereden buldun bunu?"

"Babamın arabasını tamir etmek için kullandığı şey bu," dedi. "Ben de Brent Amca gibi bir araba tamir etmek istiyorum!" Gururla gülümsedi, demir testeresine uzandı, ama o daha yükseğe kaldırdı. "Bana öğretebileceğini söyledi!"

"Babamınkini ne zaman tamir etti-" Gözlerindeki paniğe bakarak donup kaldım. Yutkundu ve ellerini önünde birleştirdi. "Becca, neden gidip annene bir çiçek koparıp koparamayacağına bakmıyorsun?" Brent'le göz temasını kesmeden kulübenin yanındaki mor aster çiçeklerini işaret ettim.

"Tamam!" Bizi yalnız bırakarak mutlu bir şekilde uzaklaştı.

"Brent, sen-"

İnkâr etme zahmetine girmeden başını salladı. "Sana zarar vermesine izin veremezdim."

"Yani sen... sen..." Nefesimi içime çekip düşünmeye çalıştım. Hatıralarım canlandı: Merdivenlerde Lucas'la kavga ettiğim akşam Brent, Becca'yı dışarı çıkarmıştı. O zaman yerdeki kanı temizlediğimizde ellerine bulaşan yağı hatırladım. O anda yaptığım şeyden başka bir şey düşünemediğim için bunu önemsememiştim. Ama yanlış kişi için endişelenmiştim.

"Onu terk etmek istiyordun ama yapacaklarından korkuyordun. Paranı ya da Tanrı korusun Becca'yı alacağını düşünüyordun." Durakladı. "Seni öldüreceğini düşünüyordum."

Bakışlarım tekrar onunkilerle buluştu, tüylerim diken diken oldu. "Beni *öldürmek* mi?"

"Annemin hayatımda iki adam öldürdüğünü gördüm, Naomi. Kim bilir kaç tane daha vardı. Kardeşim de ondan farklı değildi. Sana söylediğim gibi, artık onun işine yaramadığın anda tehlikedeydin."

"Ama bundan emin değilsiniz."

"Bu riski göze alamazdım." Demir testeresini bana uzattı. "Bunu alabilirsin. Beni ihbar et. Üzerinde hâlâ benim parmak izlerim var ve bunu inkâr etmeyeceğim." "Neden... Neden sadece yok etmedin? Ben asla biliniyor." Nesneyi avucumun içinde düz bir şekilde tuttum, hâlâ söylediklerinin aklımda yer etmesine izin veriyordum.

"Onu saklamak zorundaydım. Eğer bu işe bulaştıysan, benim yaptığımı kanıtlamak için bir yol bulmalıydım. Yaptığım şey yüzünden hapse girmene izin vermezdim."

Göğsüme dokundum, gözlerim yaşlarla doldu. "Ben olduğuma inanmama izin verdin."

"Sana öyle olmadığına yemin ettim," dedi kesin bir ifadeyle. "Sana söylemek istedim..."

"Ama sen yapmadın."

"Bana şu anda baktığın gibi bakmanı istemedim," dedi başını yana eğerek.

"Brent, ben-"

"Yaptığım şey için özür dilemeyeceğim. Gözümü kırpmadan yine yaparım. Sevmeyi, kıçından ısırsa kelimenin anlamını bilmeyecek bir kadından öğrendim, tamam mı? Yani, bazı şeyleri yanlış anlayacağım. Bu senin için çok fazlaysa, anlarım. Affetmeni ya da anlamanı istemiyorum. Tek umursadığım senin güvende olman. Ve artık güvendesin." Beni izledi, gözleri benimkiler arasında dans ediyordu.

Arka kapı açıldı ve Rianne elinde Becca'nın meyve suyuyla dışarı çıktı. "Her şey yolunda mı?"

Brent başını salladı. "Biz iyiyiz."

Başımı salladım. "Aslında hayır Rianne, polisi aramanı istiyorum."

Çenesi hafifçe düştü, sadece bir santim, sonra geri çekildi. Beni durdurmak ya da kendini savunmak için hiçbir hareket yapmadı. Rianne yaklaştı. "Özür dilerim, ne dedin?"

"Her şeye rağmen polisi aramana ihtiyacım var. Onlara Clara'yı anlatman için." Brent'in gözleri boştan şaşkınlığa döndü. "Ne?"

"Clara'yı araştırmalılar. O da bu işe karışmış olabilir."

Rianne başını salladı. "Elbette. Bunu yapmaktan memnuniyet duyarım. Yeni bir şey öğrendin mi?"

Brent kolumu tuttu. "Rianne, bize biraz izin verir misin?" Beni içeri götürdü. "Aklını mı kaçırdın sen? Polise kazmak için zaten sahip olduklarından daha fazla sebep veremezsin."

"Ama Rianne Clara'yı biliyordu. Bu da şüpheleri senden uzaklaştırıyor!"

Durdu, ciddi bir ifadeyle bana baktı. Sonunda iç çekti. "Bunu benim için yapar mısın?" diye sordu ve gözlerinde ani bir parıltı fark ettim. "Benim için ne yaptığına bir bak," dedim ona, başımı yatağıma doğru eğerek. Omuz.

"Bunu yapmana izin veremem. Benim yaptığım şey yüzünden başka birinin hapse girmesine izin veremem. Senin değil. Hiç kimsenin."

"Buna senin sebep olduğunu bilmiyorsun. Kafasından yaralanmış olabilir." "Fren halatını ikiye böldüm, Naomi. Ölmeden önce belki bir günü vardı.

frenler tamamen boşaldı. Kafa travması sürüşünün daha kötü olmasına neden olmuş olabilir ama ben yaptığım şeyi bilinçli olarak yaptım. Bunun için hapse girecek biri varsa o da benim."

Bir elimi karnımın üzerine koyarak gözyaşlarımı bastırdım. "Sana ihtiyacım var."

"O zaman sessiz kalırız," dedi testereyi benden alarak. "Onlara üzerinde çalışacakları bir şey vermeyeceğiz. Bırakalım soruşturma bitsin."

Ona ne söylediğimi anlamadığını fark ederek yutkundum.
Belki de bu gerçeğin farkına varmaya hazır değildi. "Tamam."

"Yaptığım şey beni ondan daha iyi yapmıyor. Seninle olmayı hak etmiyorum."

"Haklısın," diye itiraf ettim. "Ama umurumda değil."

Dudaklarını benimkilere indirdi, aramızda yanlış olmayan ilk öpücüktü bu. "Ben de öyle."

Kimin suçunun daha kötü olduğunu bilmiyordum; onun, benim ya da Lucas'ın. Kimin yalanının, kimin eyleminin kocamın ölümüne neden olduğunu bilmiyordum. Bildiğim tek şey, bu soruya cevap vermenin kocamı geri getirmeyeceğiydi. Brent'in beni korumak için yapması gerektiğini düşündüğü şeyi yaptığını biliyordum, tıpkı benim onun için yapmaya hazır olduğum gibi.

Kocamın masum olmadığını biliyordum, çünkü hiçbirimiz masum değildik. Sevdiklerimizi ve kendimizi korumak için elimizdeki kartlarla yapabileceğimizin en iyisini yapmıştık.

Günün sonunda, tek istediğim böyle bir aşktı.

Lucas'tan bahsedildiğinde gözlerimi Clara ve Alaina'nınki gibi dans ettirecek biri.

Ne olursa olsun beni sevecek biri.

Ne olursa olsun beni koruyacak biri.

Benim için öldürecek biri.

Meğer en başından beri varmış.

Ve hepsi Lucas sayesinde oldu.

OceanofPDF.com

KOCAMIN SIRRINDAN ZEVK ALDIN MI?

Bu hikayeyi beğendiyseniz, lütfen bana hızlı bir yorum bırakmayı düşünün. Uzun olmasına gerek yok, sadece birkaç kelime yeterli olacaktır. Kim bilir? Senin
İnceleme, gelecekteki bir okuyucuyu çalışmalarıma şans vermeye teşvik eden şey olabilir!
Yorum bırakmak için lütfen şu
adresi ziyaret edin:
https://amzn.to/2XMk79s

Goodreads*'te Kocamın Sırrı'nı* ne kadar
sevdiğinizi herkese bildirin:
https://bit.ly/3gLuW3j

OceanofPDF.com

KIERSTEN MODGLIN'İN BİR SONRAKİ YAYININI KAÇIRMAYIN!

Bu hikayeyi okuduğunuz için çok teşekkür ederim. Bir sonraki kitabımı kaçırmamanız için sizi e-posta listeme ve kısa mesaj uyarılarıma kaydolmaya davet etmek isterim.

Posta listem için buradan kaydolun:
http://eepurl.com/dhiRRv
Metin uyarılarım için buradan kaydolun:
www.kierstenmodglinauthor.com/textalerts.html
VEYA KM BOOKS yazıp 31996'ya gönderin

OceanofPDF.com

TEŞEKKÜRLER

Bu hikâyeyi hayata geçirmemde bana yardımcı olan pek çok kişiye teşekkür borçluyum.

Muhteşem kocama ve tatlı küçük kızıma teşekkür ederek başlamalıyım - beni her zaman desteklediğiniz, beni her zaman cesaretlendirdiğiniz, bana her zaman inandığınız ve iyi ya da kötü haberler geldiğinde her zaman yanımda olduğunuz için teşekkür ederim. İkinizi de kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar çok seviyorum.

Beta okuyucum ve en yakın arkadaşım Emerald O'Brien'a zor soruları sorduğu, hikayeyi sisin içinden gördüğü ve mümkün olan en iyi şekilde anlatmama yardımcı olduğu için teşekkür ederim.

Editörüm Sarah West'e yaptığınız her şey için teşekkür ederim. İçgörüleriniz ve fikirleriniz her zaman öykülerimi mümkün olduğunu düşünmediğim bir seviyeye taşımama yardımcı oluyor. Köşemde olduğun için çok minnettarım.

Kardeşimin Editörü'ndeki redaksiyon ekibime - bu hikayeye son kez baktığınız ve onu mükemmel hale getirdiğiniz için teşekkür ederim.

İnceleme ekibime, Twisted Okurlarıma ve hayranlarıma - bir başka çılgın yolculuğa katıldığınız için teşekkür ederim. Köşemde olduğunuz, beni desteklediğiniz ve karakterlerimi benim gibi sevdiğiniz için çok minnettarım. Desteğiniz beni sonsuza dek onurlandıracak.

Rianne Doan'a-ismini ödünç almama izin verdiğin için teşekkür ederim.

Ve son olarak, size, bu hikâyeyi satın aldığınız ve çalışmalarımı desteklediğiniz için teşekkür ederim. İster ilk Kiersten Modglin kitabınız olsun, ister bir süredir buralarda olun, umarım bu hikaye umduğunuz her şey olmayı başarmıştır ve beklediğiniz hiçbir şey olmamıştır.

OceanofPDF.com

YAZAR HAKKINDA

Kiersten Modglin, çok satan psikolojik gerilim romanlarının ödüllü yazarı ve International Thriller Writers üyesidir. Kiersten, kocası, kızı ve iki Boston Terrier'iyle birlikte Nashville, Tennessee'de yaşamaktadır: Cedric ve Georgie. En çok öngörülemeyen gerilim romanlarıyla tanınmaktadır ve okurları ona 'Twist Kraliçesi' lakabını takmıştır. Bir Netflix bağımlısı, Shonda Rhimes süper hayranı, psikoloji fanatiği *ve kapalı alan* meraklısı olan Kiersten, burnunu bir kitaba sokarak geçirdiği yağmurlu günlerden hoşlanıyor.

Kiersten'in haber bültenine buradan kaydolun:
http://eepurl.com/b3cNFP
Kiersten'dan kısa mesaj uyarıları için buradan kaydolun:
www.kierstenmodglinauthor.com/textalerts.html

www.kierstenmodglinauthor.com
www.facebook.com/kierstenmodglinauthor
www.facebook.com/groups/kierstenstwistedreaders
www.twitter.com/kmodglinauthor
www.instagram.com/kierstenmodglinauthor
www.goodreads.com/kierstenmodglinauthor
www.bookbub.com/authors/kiersten-modglin
www.amazon.com/author/kierstenmodglin

OceanofPDF.com

AYRICA KIERSTEN MODGLIN TARAFINDAN

BAĞIMSIZ ROMANLAR

Bayan Abbott Olmak

Liste

Jenna'yı Oynayan Eksik Parça

Daha İyi Bir Seçimden Sonra Başlangıç

İyi Komşular Şanslı Olanlar

Evet Dedim

Kayınvalide Rüya İş

Yalancının Karısı

KARMAŞALAR SERİSİ

Temizlikçi (The Messes, #1)

Şifacı (The Messes, #2)

Yalancı (The Messes, #3)

Tutsak (The Messes, #4)

NOVELLALAR

Uzun Yol: Bir Aşıklar Şehri Romanı

Ormandaki Yabancı: Bir Crimson Falls Romanı

LOCKE INDUSTRIES SERİSİ

Dadının Sırrı

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.